

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမာဒွါဗောဏ်

သစ်တစ်ပင် ၏ ရာဇဝင်

BURMESE CLASSIC .COM

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
- ၂၀၁၃၊ မေ။
- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
- ရွှေဥစာပေတိုက်
- အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
- ရွှေပဒေသာအာဖ်ဆက်
- အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဖြန့်ဖြူး

အုပ်စု

- ၁၆၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

သစ်တစ်ပင်

၏

ဂျာနယ်

မမသဒ္ဒါမောင်

၀၉၅.၈၃

သစ်တစ်ပင်၏ဂျာနယ် / မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၂၈၃ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) သစ်တစ်ပင်၏ဂျာနယ်

အပိုင်း (၅)

ယောက်ျားတစ်ယောက် အိမ်ထောင်မပြုခင်ကဆိုရင်
 တောအုပ်ထဲက သစ်ပင်လို စိမ်းလန်းစိုပြည် ရှင်သန်နေသလို
 ပါပဲ.....

သို့သော်.....

အိမ်ထောင်ကျရင်တော့ အဲဒီသစ်ပင်ဟာ အကိုင်း
 အခက်တွေကို ခုတ်ဖြတ်သလိုဖြစ်တော့မှာပါ.....

သစ်ပင်ကိုအပိုင်းပိုင်းခုတ်လှဲသလိုဖြစ်ပြီး ပင်စည်ကို
 ပိုင်းဖြတ်ပြီးရင်တော့ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ကုတင်၊ ကလေး
 ပုခက်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တော့မှာလေ.....

စာရွက်ပါးပါးလေးလိုဖြစ်သွားရင်တော့ ခုတ်ဖြုတ်ပြီး
 အမှိုက်ပုံထဲကို လွှင့်ပစ်တဲ့အမှိုက်ပဲဖြစ်တော့မှာအမှန်ပါပဲ.....

နေဝန်းနီ

အခန်း (၁)

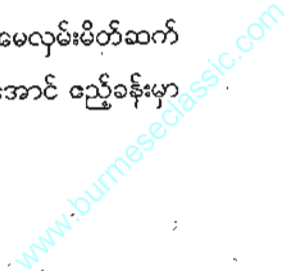
“ဟော! ပြန်လာပါပြီ”

ကားပေါ်မှဆင်းတုန်းမှာပါပဲ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့်
 ကားကိုမြင်လိုက်ကတည်းက အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပြီမှန်း
 သူသိလိုက်ပါ၏။

ရင်မောစရာပါလားနော်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မမျှော်ပါဘဲ
 ရောက်ရောက်လာတတ်တဲ့ အဲဒီ Colour စုံ မမတွေကို မျက်စိ
 နောက်ရဦးမှာမျှဲလား။

“အဲဒါလေ၊ မမရဲ့သားပေါ့”

ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖိနပ်ချွတ်နေစဉ် မေမေလှမ်းမိတ်ဆက်
 လိုက်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။ မေမေမိတ်ကျေနပ်အောင် ဧည့်ခန်းမှာ

ခဏမျှထိုင်ပြီး မပြုံးချင်ပါဘဲ ဧည့်သည်တွေကိုပြုံးပြ ဧည့်ခံရပေ
တော့မည်။ တကယ်ဆို ကုမ္ပဏီက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေ
အေးအေးလေး တစ်ဝကြီးချိုးကာ နားလိုက်ချင်တာပါလေ။

“ခဏလာပါဦးလား သားရယ်၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

လက်ထဲကိုင်လာသည့်အိတ်ကို ဧည့်ခန်းထောင့် စားပွဲ
ဝိုင်းလေးပေါ် အသာတင်လိုက်ပြီး မေမေခေါ်ရာဆီ လှမ်းလာခဲ့
မိ၏။ ဒီနှစ်ထဲမှာ သူ့ကို မဖြစ်မနေအိမ်ထောင်ချပေးချင်တဲ့မေမေ
ကို သူတယ်လိုမှ ကန့်ကွက်လို့မရတော့ပါလားလေ။ ဟိုတစ်လော
လေးကမှ အစားမှားပြီး တော်တော်ကိုနေမကောင်းဖြစ်သွားကာ
အသက် (၅၀)ကျော်အရွယ်တိုင်း သွေးတိုးရောဂါအဖြစ်များပါလျက်
မေမေအလှည့်ကျမှ သွေးပေါင်ကျပြီး အားနည်းသတဲ့။

ပြီးတော့ နဂိုကတည်းကမှ အားနည်းသလိုဖြစ်နေတဲ့
နှလုံးက စကားပြောလာပြီဟု အကြောင်းပြလျက် အခုပဲ သားဖြစ်
သူကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အပူတပြင်း ကြိုးစားတော့တာပါပဲ။
အကြောင်းပြချက်ကလည်း နိုင်လုံပေတာကိုး။ သားဖြစ်သူ အေး
အေးလူလူနေတာကို သဘောကျသည့်ဖေဖေပင် မေမေကိုလက်
မြှောက်ထားရတော့တာပါလေ။

“ဒီမှာလေး၊ မေမေမိတ်ဆွေ ဒေါ်နန်းကြာညို။ ဒါက
မနန်းရဲ့သမီးလေး မေဖြူဖြူတဲ့။ သမီးလည်း သားကိုမှတ်ထား
နော်။ ဒါ အန်တိုသား နေဝန်းနီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နာမည်ကလည်း ရှားရှားပါးပါး ‘မေဖြူဖြူ’တဲ့။ ဘယ်လို
ကြီးလဲ။ ကျောင်းက Black board ပေါ်မှာ စာရေးလို့ရတဲ့မြေဖြူ
ခဲလိုပဲ ဖြူစုတ်စုတ်အသားရောင်ကြောင့် ကြည့်ရဆိုးသလိုနယ်ပါ။
တကယ်ဆို ဖြူရင်လည်း ဝင်းရုံလေး ဖြူမှသာ မိန်းကလေး
လှမှာမဟုတ်လား။

“သမီးက IT တက်နေတုန်းပဲ သားရဲ့”

“ဪ”

ပညာတော်တာကိုတော့ ချီးကျူးသလို ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်မိပါ၏။ တကယ်ဆို သူလည်း ဖေဖေလိုဆရာဝန်ဖြစ်ရမှာ
ပါ။ ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးပါပေမယ့် စာကျက်ရမှာကို ဦးနှောက်
ခြောက်လွန်း၍ ရိုးရိုးဘွဲ့တစ်ခုကိုသာ မြန်မြန်တက် သွက်သွက်
ယူခဲ့ရတာပင်။ ဖေဖေ (ဒေါက်တာနေသွေး)ကတော့ အခုချိန်ထိ
ဆေးရုံမှာ အလုပ်ဆင်းနေတုန်းပါပဲ။

သက်ပြင်းကိုမူတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ချွေးသုတ်ပဝါပါးလေး

ဖြင့် လည်ပင်းတစ်စိုက် သုတ်လိုက်မိပါ၏။ ချွေးတွေထွက်နေတာ မို့ ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ သူ့ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်လို့မရပါချေ။ ပြီးတော့ နေဝန်းနီဆိုတာ သိပ်ပြီး လူမှုရေးကျေညက်တတ်သူမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်ပြောချင်တာကို ရှင်းရှင်းတွင်းတွင်းပြောချတတ် လို့ ကုမ္ပဏီလောကမှာ သူ့နာမည်က ချဉ်ဖတ်ကြီးကိုဖြစ်လို့ပါပဲ။

“စကားလေးဘာလေး ပြောဦးလေ သားရယ်၊ တက တည်းမှ ထိုင်နေလိုက်တာ ကျောက်ရုပ်ကြီးအတိုင်းပဲ”

“ပြောစရာမှမရှိတာ မေမေရ၊ ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဟဲ့! ဘာလေးညာလေးပြောပေါ့၊ အလာပသလာပ ဆို တာလေ”

“ပြောမှမပြောတတ်တာ”

“တွေ့လား၊ မမသားက အဲဒီလို ခပ်ရိုးရိုးကြီး နန်းရဲ့။ သူ့ညီဝမ်းကွဲလေး ‘ဇွဲ’ကတော့ Model လည်းဖြစ်၊ အဆိုတော် လည်းဖြစ်၊ ဟော! အခု Video တွေ MTV တွေလည်း ရိုက် တာဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ”

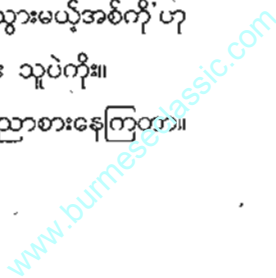
နှိုင်းပြန်ပြီ ဒီကောင်နဲ့။ နာမည်နဲ့ရပ်ရည်ရှိတာ ထားပါ တော့။ ဒီအနုပညာအလုပ်မလုပ်ခင်ကတည်းက ‘ဇ’ကိုက ပါနေ တာပါ။ ရည်းစားမဟုတ်ဘာမဟုတ် ကောင်မလေးတွေကို ဟော

တစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ထည်လဲတွဲပြီး မျက်နှာများတဲ့ ကောင်လေ။

ငွေဖြုန်းနိုင်ရုံ ရုပ်ချောရုံကလေးကို မက်မောပြီး တွဲတဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုလည်း အံ့ဩပါရဲ့။ အချောင်လိုချင် အချောင် စားချင်တဲ့စိတ် ရှိကြတာပဲထင်ပါ၏။ ဇွဲလက်မောင်းကိုခိုပြီး ‘ကို ကို ဝယ်ပေး ဝယ်ကျွေး’ဆိုပြီး ခပ်ခွဲခွဲလေသံတွေက အများကြီး မဟုတ်ပါလား။ ဒီကနေ့ မြန်မာပြည်ကို တိုးဝင်လာတဲ့ Korea ကားတွေထဲက မင်းသမီးတွေကိုအတုခိုးပြီး ကိုယ်နဲ့လိုက်မလိုက် မဆန်းစစ်ဘဲ ဝတ်တတ်တဲ့ စကတ်တိုတိုကပ်ကပ်၊ ဘောင်းဘီ ခပ်ကျပ်ကျပ်၊ အင်္ကျီကိုလည်း ပခုံးသားတွေ အကုန်ဖော်ထားတဲ့ ကြိုးတစ်လုံး (တကယ်အတွင်းခံသာသာ) ဝတ်စုံမျိုးကို မရုတ် မကြောက်ဝတ်တာ မြင်ရသူသာ မျက်စိရုတ်ရတာပါ။

ထိုသို့ထိုသို့သော ခေတ်ကာလသမီးပျိုတွေကို မျက်စိ ထဲ Cross ဖြစ်နေမှတော့ မိန်းမယူဖို့ဆိုတာ ဝင်ရိုးစွန်းအထိ ဝေးရုံသာပါလေ။ သူဒီလို အရိုးများချောခါးနေတာကိုများ ‘ဇွဲ’ သိ ရင် ‘လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ ငှက်ပျောတုံး ဖက်သေသွားမယ့်အစ်ကို’ ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်တော့မှာပါ။ သူကလည်း သူပဲကိုး။

လူလွတ်ဘဝမှာတောင် ကပ်မြှောင်ညာစားနေကြတာ။

အိမ်ထောင်သာကျသွားလို့ကတော့ ရှာပေးသမျှ ကုန်မှာအသေ အချာ။ မိန်းကလေးတွေအတွက် အသုံးအဆောင်တွေကလည်း များမှများ။ မေမေတို့တုန်းက မိန်းကလေးမှန်ရင် ဘီးရယ်၊ မှန်ရယ်၊ ကျောက်ပြင်ရယ်၊ သနပ်ခါးတုံးရယ်ရှိရင် ပြည့်စုံနေပြီ။

အခုကတော့ ခေါင်းအစခြေအဆုံး ပစ္စည်းတွေက ဆန်းပြားပါ။ ခေါင်းလျှော်ရင် သုံးတဲ့ရှမ်းပူ၊ ပျော့ဆေး၊ ပေါင်းဆေး၊ ဆံပင်ခြောက်ရင်လူးတဲ့ ဗီတာမင်တို့၊ Hair coat ဆိုတာတွေ၊ Spray တွေကရှိသေး။ မျက်နှာဆိုင်လည်း မျက်နှာဆေးတဲ့အရည်မျိုးဆေးမျိုး၊ တိုနာတွေ၊ Foundation cream, Day-cream တွေ၊ Night-cream တွေ၊ နေလောင်ခံ Lotion ဆိုတာလည်း ရှိပါ။

နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဆိုတာကလည်း glose လည်းထွက်၊ stick လည်းထွက် စုံလို့။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက်က ဘာ၊ ခြေထောက်လူးဖို့က ညာ၊ ခြေသည်းပြင်တာအလှဆင်တာတွေလည်းရှိသေး။ အပြင်ပန်းဝတ်ဆင်တဲ့ Assesary တွေအစုံပါရင်တော့ မနည်းတော့ပါဘူး။ ပိတ်စ၊ အင်္ကျီ၊ စကတ်၊ ဘောင်းဘီ၊ ဖိနပ်၊ ဦးထုပ်၊ နားကပ် စသဖြင့် အစုံအစုံပါ။

ဒီကြားထဲ ရတနာပစ္စည်းသာ ပူဆာလို့ ဝယ်ပေးရရင်

တော့ မွဲမှာအမှန်ပါပဲ။ ကုမ္ပဏီဒေဝါလီခံရလှအောင် ဖြုန်းနည်းပေါင်းစုံနဲ့ သုံးဖြုန်းပြမယ့် 'မ' ဆိုတဲ့အရာတွေကို တွေးမိရုံနဲ့ သူ့အော့ကျော့လန်နေရတာပါလေ။

အခုလည်း လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ မေဖြူဖြူတဲ့၊ မေမေမျက်စိမနောက်ရလေအောင် ဆင်ခြင်ဝတ်လာတာမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ ခပ်လှလှ Blouse အင်္ကျီနဲ့ စကတ်အရှည်ကိုသာ ဝတ်လာတာပင်။ သို့သော် ပုံစံကိုမြင်ရကတည်းက ဒီလောက်ကြီးမအေးဆေးမှန်း ခန့်မှန်းသိနိုင်တာပါလေ။

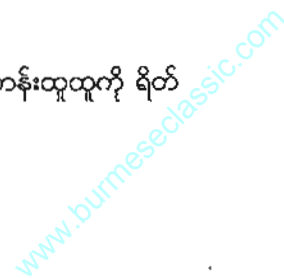
“ဖွဲက အန်တီတူလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးသိလို့လား”

“ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေတာ မသိဘဲရှိပါလား အန်တီရဲ့။ သိတာပေါ့... ဟင်းဟင်း”

တွေ့လား... လူကိုလာတွေ့တာကို သိသိကြီးနဲ့ ဟိုကောင်နာမည်ကိုကြားတာနဲ့ မျက်နှာက အချိုးကိုပြောင်းပါရော။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်နဲ့အမျိုးတော်တာကို သူ့ဘယ်တော့မှဖွင့်မပြောချင်ပါလေ။ ကောင်မလေးက (ပဲခပ်များများ) ရယ်သံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ရယ်လေ၏။

အမေမွေးကတည်းကရှိတဲ့ မျက်ခုံးတန်းထူထူကို ရိတ်

သင်ထားတာမှီ မျှင်မျှင်လေးသာ ရှိတော့တာပါလား။ အမယ်လေး နော်၊ ဒီလောက်အနစ်တိတ်ခြယ်သထားသမျှ စေ့စေ့ငှငှကြည့်မိရင် နှုတ်ခမ်းပုံဖော်ဆိုးထားတာကအစ ဆံပင်ကိုပုံသွင်းကောက်ထား တာအဆုံး အမြင်ကပ်စရာတွေချည်းသာ မြင်ရတော့မှာပေါ့။ လက် သည်းအရှည်ပေါ်မှာ ပုံဖော်ဆိုးထားတာမှီ ခြေသည်းလည်း ပုံဖော် ထားမှာပေါ့။ ဒါကိုမြင်ရုံနဲ့ ဒီမိန်းကလေးဟာ အိမ်မှုကိစ္စလုံးဝကို မလုပ်မှန်း သိသာနိုင်လေ၏။ မြင်ရတာ ပူလိုက်တာနော်။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာပင် ခပ် ကျယ်ကျယ်ချလှိုက်မိတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ကျွန်တော်နားချင်ပြီမေမေ၊ ကုမ္ပဏီကပါလာတဲ့အလုပ် တွေလည်း ရှိသေးတယ်”

“ဪ... သားရယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို အားနာစရာ”

“ဒါ ကျွန်တော့်ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ မေမေရ”

“ဟဲ့! နေဝန်း”

“ကျွန်တော့်အကျင့်ကို မေမေအသိဆုံးပါ။ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ကိုဖြုန်းတီးတဲ့သူစိမ်းတွေကို ဘယ် တော့မှ ဧည့်မခံတတ်ဘူးဆိုတာလေ”

“အို! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောတတ်တဲ့အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တာပါ အန်တီ၊ ရိုင်းသွားရင် Sorry ပါ”

“သားကလည်းလေ”

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့ကိုမဆူတတ်သည့်မေမေ ကြောင့် ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ဘာတစ်ခုမှမပြောတော့ပါလေ။ ရိုင်းတယ်ထင်လည်း ထင်စေတော့။ မတတ်နိုင်တော့ပါလေ။

“မေမေက သမီးလေးနဲ့သားကို အဆင်ပြေစေမလား လို့ပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆင်ပြေပါ့မလဲမေမေ၊ မောမောနဲ့ ပြန်လာတဲ့လူကို အမောပြေစေတဲ့ရန်ဆိုတာ သနပ်ခါးနဲ့မဟုတ် လား။ ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေသားမို့ ဖေဖေနဲ့ပဲအကြိုက်တူမှန်း မေမေသိမှာပါ”

“ဒီခေတ်မှာ ကိုကိုလိုချင်တဲ့ပုံတုံးကြီးပုံစံက မရှိတော့ ပါဘူး။ အိမ်တွင်းပုန်းပုံစံကို ဘယ်မှာသွားရှာလို့ရမှာလဲ”

“ဒါ... မြန်မာပြည်ပါ ဖြူဖြူ။ မြန်မာပြည်ကထွက်တဲ့ သဘာဝသနပ်ခါးကို အမြတ်တနိုးလိမ်းခြယ်တတ်တဲ့ မြန်မာမိန်း ကလေးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ မရှားပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို အညာသူပဲ ရမှာပေါ့”

ခနဲသလိုရွံ့သလိုအပြုံးမျိုးနဲ့ ပြောတာကြောင့် ဒေါသဖြစ် တည်လေ၏။ သူက ဆိုခဲ့စေခြံစေဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ယောက်ျား မျိုးပါလေ။ အာခံတွင်းထဲ သကာင်ပြုံး လျှာအရိုးမရှိသလိုအပြော မျိုးကို ‘ဇွဲ’ ဆီမှာသာ တွေ့ရမှာအမှန်ပါပဲ။

“အညာသူရွေးတော့ ကိုယ့်အတွက် သနပ်ခါးဖိုးပဲ ကုန် မှာပေါ့။ ကိုယ်ရှာသမျှ ခြစ်ခြုပ်စုဆောင်းပေးပြီး ချွေတာတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးပဲဖြစ်မှာပါ”

‘မင်းတို့လို Beauty Palour တွေ Spa တွေမှာ ငွေ သွားဖြုန်းတာမျိုးမဟုတ်ဘူး’ ဆိုသည့်စကားကိုတော့ မပြောသင့် တာမို့ မျိုချလိုက်ရပါ၏။ သူ့ကိုကပ်စားနဲ့သည့်လူလိုမြင်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါလေ။

“သားကလည်းလေး သမီးကိုစကားကောင်းပြောမှပေါ့”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ရိုင်းတဲ့စကားလုံး တစ် ခုမှမပါပါဘူးမေမေ။ နားထဲဝင်တဲ့လေသံအတိုင်းပဲ ပြောမိတာပါ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက သားကို ခင်မင်တဲ့စိတ်နဲ့ပြောမှန်း သားသိရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်မှ မိန်းကလေးတွေနဲ့ခင်လှေမရှိတာ”

“နေဝန်း! . . .”

မေမေလေသံမာလာပြီမို့ သူ အသာငြိမ်နေလိုက်ရလေ ၏။ မေမေက တခြားအမေတွေလို နှုတ်က ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်ကာ ပူလောင် ပွာလောင် ဆူပူတတ်သည့် အမျိုးသမီးမျိုးမှမဟုတ်တာ လေ။ အတော်ကြီးကို စိတ်ဆိုးလာရင်တော့ ‘နေဝန်းနီ’ ဟူသည့် သူ့နာမည်ရင်းကို အသံနည်းနည်းမာမာဖြင့်ခေါ်ပြီး မျက်ဝန်းထောင့် နီနီ မျက်နှာမာမာဖြင့်ခေါ်ရင်တော့ သတိထားရတော့မှာပါပဲ။

‘တုတ်နော်’ ဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာမျိုးမရှိ။ ဖိုးခနဲဇော် ခနဲ ထုပုတ်ရိုက်နှက်ခဲ့တာမျိုးလည်းမရှိ။ ဒဏ်ပေးဆုံးမခဲ့တာမျိုး ကိုလည်း မလုပ်ခဲ့။ မေမေမနှစ်သက်တာမျိုး (ဥပမာ ကျောင်းပြန် ချိန် အိမ်ကိုရောက်မလာသေးဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းပြီး ဘော လုံးကန်တာမျိုး) လုပ်မိရင်တော့ ထမင်းမစား ရေမသောက်ဆန္ဒ ပြုကာ ဘယ်သူနဲ့မှစကားမပြောဘဲ လူကြီးစိတ်ကောက်နည်းမျိုး လုပ်တတ်တာမို့ မေမေ ထိုသို့ပြုမှုမှာကို ဖေဖေရောသူပါ သေ မတတ်ကြောက်ရပါ၏။ ထိုသို့သောမေမေ ‘ဒေါ်လေပြည်အေး’ ပါလေ။

“မေသားက နန်းရဲ့သမီးနဲ့ Type မတူဘူးလို့ ထင်တာ ပါပဲ”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်တာ နန်းရယ်၊ သားက ဒီခေတ်လူငယ်ပဲဟာ”

“အန်တိုသားက ကုမ္ပဏီ MD ဆိုပြီး ပါတီတွေ Club တွေရော တက်တတ်ခဲ့လား”

ကြည့်စမ်း! ပေါ်တင်ကြီးကို Fight တာပါပဲလား။ လူ ပုံစံရိုးရိုးသဘောကျတာနဲ့ တောကျတဲ့လူလိုမျိုးမြင်ရတယ်လို့။

Sorry...ပါမေမေ၊ မေမေခေါ်လာတဲ့လူတွေက ဘဝင် လေဟပ်ပြီး အောက်ခြေလွတ်နေတဲ့ Standard Zero ပါပဲလား။

“လူကြီးလူကောင်းတွေဖိတ်တဲ့ပွဲလမ်းဆိုရင်တော့ တက် ပါတယ်ဖြူဖြူ။ မဟုတ်တဲ့Club မျိုးမှာတော့ မတက်ပါဘူး။ အမျိုး ကောင်းသမီးတွေကတော့ ဒီလိုနေရာတွေကို တစ်ခါမှရောက်မှာ မဟုတ်တာလေ”

မေဖြူဖြူမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။ မဟုတ်တဲ့ နေရာမှာ မဏ္ဍာပ်တိုင်တက်ပြချင်တဲ့စိတ်ကတော့ တော်တော်လွန် သည်ထင်ပါ၏။ ခပ်တည်တည်ဖြင့်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေသည့် သူ့ကိုမကျေနပ်ပေမယ့် မေမေ့ကိုတော့ ပြုံးပြဖော်ရပြီး တစ်အောင် အကြာမှာ နှုတ်ဆက်ထပြန်သွားကြလေသည်။

အိမ်ဝအထိ မေမေလိုက်ပို့တာကို မသိချင်ယောင်ဆောင် ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ သူတက်ခဲ့ပါ၏။

ရေချိုးချင်တဲ့စိတ်က များနေပြီပဲ ရေချိုးခန်းထဲကို တန်း ဝင်လိုက်ပြီး နာရီဝက်ကျော်ကျော်ကြာချိန်ထိ ရေစိမ်ချိုးလိုက်မိ လေသည်။

ခေါင်းကိုပါစိုစေတာမို့ နောက်ကျိနေသမျှ ပျောက်ပါစေ တော့။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂)

ရေချိုးပြီးထွက်လာစဉ် တိုက်အောက်မှာ ကားရပ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ဖေဖေတော့ ပြန်လာပြီပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို (ရေစိမ်ချိုးလိုက်တာမို့) အေးချမ်းသွားရပါသည်။ မေမေတစ်ယောက် ဖေဖေကို ဘာတွေတိုင်နေသည်မသိ။ စိမ့်ချက်ပျက်ပြားအောင် သူ့လုပ်နေတာကို မေမေမြင်နေရတာကိုး။

ဖေဖေကိုတော့ ပြောပြထားပါရဲ့။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆန္ဒမရှိဘူးဆိုသည့်အကြောင်းပြချက်ကို ဖေဖေက ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။ တစ်သက်လုံးလူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်မှာကိုတော့ သူမပြောပါလေ။ သို့သော် ဖေဖေကတော့ 'မင်းမတွေ့သေးလို့ပါ ငါ့သားရာ' ဆိုသည့်စကားမျိုးဖြင့်သာ သူတို့စကားဝိုင်းကို သိမ်းတတ်ခဲ့သည်ပါပဲ။

၂၂ မသေဒွါမောင်

“အစ်ကို့သားအကြောင်းတော့ ပြောကိုမပြောချင်တော့ဘူး”

“သေးသေးလေးမှမဟုတ်တော့တာဘဲ အေးရယ်”

“သေးသေးလေးတုန်းကမှ ပြောစကားနားထောင်သေးတယ်။ အခု ကြီးကြီးလေးဖြစ်လာတာနဲ့ ခေါင်းက အုန်းသီးထက်တောင် မာဦးမယ်”

လှေကားမှဆင်းလာရင်း သူပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့ခေါင်းကို အုန်းသီးနဲ့နှိုင်းယှဉ်ရတယ်လို့။ မေမေက သိပ်စကားမပြောတတ်သလို ပြောလိုက်ရင်လည်း အဲဒီလိုပါလေ။ ဖေဖေက မပြုံးဖျော်လာပေးသည့်သံပုရာရည်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသောက်ရင်း အမောဖြေနေတာပါပဲ။ မေမေက ဖေဖေ Dutycoat ကို လက်မှာကိုင်ထားရင်း ပြောနေတာလေ။

“ဘာလဲ၊ ဒီနေ့ခေါ်ပြတဲ့တစ်ယောက်ကိုလည်း ငြင်းပြန်ရောလား”

“အင်းပေါ့၊ ထည့်သည်တွေကို အားနာစရာအရမ်းကောင်းတာပဲ။ အစ်ကို့သားက စကားကောင်းကိုမပြောဘူး”

“မေမေ့ညီသည်ကရော အကောင်းပြောလို့လား။ လူ့ကို အထင်တသေးနဲ့ကြည့်ပြီး နှိပ်ပြောလို့ ကျွန်တော်ပြန်ပြော

တာပေါ့”

“ကြည့်!”

သူ့ရောက်လာပြီမို့ မေမေ့ပြောလက်စကားက ပြတ်သွားတော့၏။ ဖေဖေက သူ့ကိုလက်ပြုပြီး ဘေးထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရန်အချက်ပြတာမို့ ဖေဖေဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ဗိုက်ဆာနေပြီမို့ ညစာစားရန် ဆင်းလာကာမှပဲ ညနေကကိစ္စကို ဆက်ရဦးတော့မှာလေ။

“သားမေမေက ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ သားကိုအိမ်ထောင်ကျစေချင်နေတာ သိရဲ့လား”

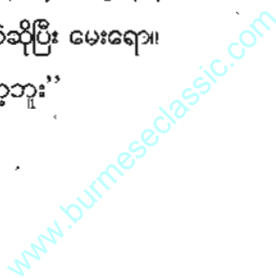
“ဟာဗျာ”

“ဘာ... ဟာဗျာလဲ၊ အသက်ပဲ (၂၅)ကျော်နေပြီ။ ခုထိ ရည်းစားဆိုလို့ မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိဘူးမဟုတ်လား”

“ရည်းစားထားတာ ရှုဖို့မှမဟုတ်တာ မေမေရဲ့”

“ဟေ့ကောင်! လူကြီးပြောနေတာကို အပြောင်အပျက် မလုပ်ချင်စမ်းနဲ့”

“ညီဖြစ်တဲ့သူက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလွန်းလို့ ခါချနေရတာ။ အသက်နဲ့များတွေ့ရင် မမသား ဘယ်လိုလဲဆိုပြီး မေးရော။ ငါ့မျက်နှာကို ဘယ်နားသွားထားရမှန်းမသိတော့ဘူး”

“မေမေကလည်း ရည်းစားအများကြီးလျှောက်ထားပြီး မိန်းမလည်သိန်းကြွယ်လိုမိန်းမမျိုးရမှ မေမေရင်ကျိုးရမှာကို စိတ်ပူရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းနေဖြစ်တာနဲ့ပဲ နေရင်းထိုင်ရင်း အပြစ်တင်ခံရတယ်လို့”

“ကြော်... ခက်လိုက်တာ၊ လူဆိုတာ ဘဝမှာရှင်သန်ခွင့်ရရင် ကိုယ့်မျိုးဆက်ကို ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ထားခဲ့ရမှာပေါ့ နေဝန်းနီ။ လူ့တာဝန်မကျေပွန်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ လူဖြစ်လာခဲ့သေးလဲ”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားရပါ၏။ ‘မေမေပဲ မွေးထားပြီးတော့’ ဆိုသည့်စကားလုံးကို မပြောသင့်တာမို့ ပြန်မျိုချလိုက်ရပြန်လေ၏။ လောကမှာ နှုတ်စောင့်စည်းရသည့်စကားလုံးတွေက များလိုက်တာနော်။ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူးပြောနေပါလျက် ‘မျိုးဆက်’ ဆိုတဲ့စကားကို မေမေမို့ ပြောချရဲရတယ်လို့။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာလေ။

“ကမ္ဘာကြီး ဒီလောက်လေးပြီး လူဦးရေများလွန်းနေတာကို မေမေသိတယ်မဟုတ်လား။ အတင်းကြီးကို မိန်းမယူ၊ ကလေးရခိုင်းနေတော့တာပဲ။ အဲဒီကလေး ပိစိညောင့်တောင့်လေးတွေ ရဲ့ငိုသံကို မကြားချင်ပါဘူး။ မျက်စိလည်း နောက်ကနောက်နဲ့”

“ဟဲ့!”

“တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးလုပ်ဖို့များ ရည်စူးထားသလား သား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးပေပေရ၊ လောလောဆယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး နေချင်သေးလို့ပါ။ သူများတွေတောင် အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုကြတာကို”

“ဒါဆို ဘယ်တော့ပြုမှာလဲ”

“မသိဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ ပြီးစလွယ်မပြောပါနဲ့သားရဲ့။ မေမေတို့က သားကို တစ်သက်လုံး ထိုင်စောင့်ကြည့်သွားနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ မျက်စိမမှိတ်ခင်လေး မြေးတွေမြစ်တွေ ချစ်သွားချင်လို့ ဒီလောက်ထိပြောနေတာကို။ တကတည်း...”

လုပ်ပြန်ပြီ၊ မြေးကနေ မြစ်တဲ့။ နိမိတ်မရှိတဲ့စကားကို ပေမေ ဘာလို့ မကြာခဏပြောနေရတာပါလိမ့်နော်။ ဒီလောက်ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေပါလျက်နဲ့ ဤသို့ပြောရတာပါလိမ့်။ တစ်လောလေးက အာဂန္တုဖျားသွားတာကို အကြောင်းပြပြီး သူ့ကို နေ့စဉ်နားပူနားဆာလုပ်နေသမျှ ဘယ်တော့မှရပ်ပါ့မလဲမသိပါလေ။

“မေမေကလည်းဗျာ”

www.burmeseclassic.com

“မေမေကလည်း မဗျာပါနဲ့ နေဝန်းရဲ့... မေမေ နေ မကောင်းဖြစ်နေတုန်းက သားရောအဖေပါ မေမေ့နားမှာ ရှိခဲ့လို့ လား။ ပြော”

“မပြုံးရိုသားပဲ”

“မပြုံးလည်း သူ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့သူ မေမေ့ကိုကြည့်နိုင် တာမှမဟုတ်တာ။ ခြေဆုပ်လက်နယ်လေးလုပ်ဖို့ ချွေးမလေးသာ ရှိရင် ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာလိုက်မလဲ”

“မေမေရှာပေးတဲ့ ချွေးမတွေက အိမ်ကပ်မယ့်ပုံ တစ် ယောက်မှမရှိဘူး။ ကျွန်တော်ရှာပေးသမျှ Shopping ထွက်၊ ဝယ်သုံးဖြုန်းမယ့်သူတွေချည်းပဲ”

“ဟဲ့! ဩော်... မေမေက သားကို အတင်းယူခိုင်း နေတာမှမဟုတ်တာ။ မေမေရှာပေးသမျှထဲက သားစိတ်ကြိုက် တစ်ယောက်ရွေးပါလေ့”

“တစ်ယောက်မှကို ကြည့်လို့မရတာ”

“ကြည့်!”

ဖေဖေက သူ့ပန်းကိုလှမ်းပုတ်လိုက်တာမို့ သတိပေးမှန်း သူသိပါ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုခွန်းတုံ့မပြန်လိုပါလေ။ ဖေ ဖေနဲ့မေမေ့မှာ သူက မေမေ့ကိုပိုပြီးချစ်တဲ့သားပါပဲ။ သို့သော်

သူများတကာသားတွေကို ဥစ္စာခြောက်တဲ့အမေမျိုးထဲမှာ သူ့မေ မေ မပါဝင်တာတော့ သူ့အဖို့ ကံဆိုးတာပဲထင်ပါရဲ့။

“မင်းကြည့်လို့ရမယ့်မိန်းမကရော ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိပါ မလား”

“မေမေကလည်းဗျာ၊ အလုပ်ကပြန်ရောက်လို့ နားရမယ် မရှိသေးဘူး။ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်မရှိအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“အံ့မာ! ငါက ပူညံ့ပူညံ့လုပ်တယ်ပေါ့လေ”

“ကဲ... တော်ပါတော့ အေးရယ်၊ မင်းရဲ့သားကို ဒီနဲ့ ထဲ အိမ်ထောင်ပြုပေးစေချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးရော၊ (၂၆)နှစ်မကျော်ခင် ဒီကောင် မိန်းမရစေရ မယ်”

“အစ်ကိုက ဘယ်သွားရှာမှာလဲ”

“ဟ! ငါ့လောကမှာ ဆရာဝန်မတွေ တစ်ပုံကြီးရှိနေတာ ပဲ။ ဒီလောက်ဂဏိုဂျောင့်ကျချင်နေတဲ့ကောင်ကို ဆရာဝန်နဲ့ပေး စားမှာပေါ့”

“ဟာ! အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူးဖေဖေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာဝန်ဆိုမှတော့ ဆေးနဲ့တွေ့ စွဲနေမှာပေါ့ဗျ။ နှစ်ယောက်စကားများလို့ မကျေနပ်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကိုဆေးထိုးပြီး သတ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ မဖြစ်ဘူး... ဆရာဝန်ဆိုတာနဲ့ ဆေးထိုးအပ်ကို တွဲပြီးမြင်နေရပြီ”

“ဒီကောင်တော့ ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ့ပူနေပြန်ပါပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း အသက်ဆီ Phone ဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းရတော့မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွဲက အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူဆိုတော့ ကောင်းကောင်းရှာပေးနိုင်မှာ”

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပြန်၏။ ဒီကောင်ကို အပူကပ်မှတော့ သူပွဲတာပေါ့။ ဒီကောင်ဘေးနားမှာရှိတဲ့မဒီတွေက ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စား ခပ်ခွဲခွဲပူဆာတတ်တဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။ အလှအပမက်ကြသလို မိတပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်း လျှောက်ဖြုန်းနေတတ်ကြတဲ့ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေချည်းသာပါလေ။

သူ့အတွက်ဆိုပြီးပြောရင်တော့ ရွေးကျန်မဟုတ်ရင်ကို Second Hand ရည်းစားတွေပဲ ရတော့မှာပေါ့။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက ကိုယ်သာ ပွေ့ချင်သလောက် ပွေ့ပေမယ့် ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းကလေးကိုတော့ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်တာကိုပဲ လိုချင်ကြမှာလေ။ သူလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုး

ထားပြီး သီးသန့်နေတတ်တဲ့လူအတွက်က ပိုဆိုးတာပေါ့။

“အဲဒါက ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“သူနဲ့မပတ်သက်ချင်ပါနဲ့ ဖေဖေရာ”

“ဘာလို့လဲ”

“သူ့လိုမျက်နှာရူးကို ရှာခိုင်းမှတော့ ဆားမပါတဲ့ဟာတွေကိုပဲ ရမှာပေါ့ဗျ”

“ဟာ! ဒီကောင်တော့ မဟုတ်မဟုတ်ပြောပြန်ပြီ”

“ဒါဆိုလည်း သားလိုချင်တဲ့ပုံစမျိုး ရှာလာခဲ့လေကွယ်”

“ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာမှ မရှိတာမေမေရဲ့”

“မင်း Secretary ခန့်ထားတဲ့ကောင်မလေးကရာ”

“ပြာလဲ့လဲ့လား”

“အေး... မဆိုးဘူးမဟုတ်လား”

“နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပြာလောင်ခတ်လွန်းလို့ နေတိုင်း အော်ဟစ်နေရတာ အာပေါက်လှပြီ”

မေမေပါ မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်ရာမှ ပြုံးလာလေ၏။ သူ့ဇီဝကြောင့်နေသမျှကာလပတ်လုံး အဘယ်မျှစိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ သတို့သမီးရှာပုံတော်ထွက်နိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရုံသာ ရှိတော့တာလေ။

“ဒါဆို Mumber ဦးမြင့်မြတ်ရဲ့သမီးလေး မေနိုင်ဆီ
ရင်ကော”

“အဲဒီကောင်မလေးက International Model size
ဆိုပြီး အရပ်က ခြောက်ပေကျော် ကလန်ကလားနဲ့ ကြည့်မရပါ
ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျောက်ကုန်သည်ကြီး ဦးကျင်ဟုတ်ရဲ့သမီး
လေးဆို ဘယ်နှယ်လဲ”

“အာ... အဲဒီကောင်မလေးက မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း
နဲ့ ရယ်ပြလိုက်ရင် မျက်လုံးက ပျောက်ပြီး လူက ဘောလုံးလို
ဝဝလုံးလုံးလေး ဘာသွားသုံးရမှာလဲ”

“ကြည့်! လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဒါဖြင့် အေးသူငယ်ချင်းရဲ့သမီးလေး ဗြသီတာဆိုရင်
ရော”

“မူကြိုဆရာမလေးကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါ”

“ကလေးတွေကိုအော်ဝေါက်ပြီး ဆရာလုပ်နေတတ်မှ
တော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လာဝေါက်တော့မှာပေါ့ပေမရဲ့။ မဖြစ်
ပါဘူး”

“မင်းဟာက ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ဆရာဝန်ဆိုတော့လည်း
မဟုတ်၊ စီးပွားရေးလောကထဲကလည်း ခေါင်းခါ၊ ဟော! ရိုးရိုး
အေးအေးဆရာမလေးဆိုပြန်တော့လည်း ငြင်း၊ မင်းဘယ်လိုလူ
လဲ နေဝန်းနီ”

“သူ့အကြိုက်သာရှာပေးရင် ကလေးတွေ နားထောင်
တဲ့ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးနဲ့ပေးစားမှပဲဖြစ်မယ်အစ်ကိုရေ၊ တကယ်
ပါပဲ”

ဖေဖေက လက်မြှောက်ပြလိုက်သလို မေမေက ရွဲ့ပြော
ချေပြီ။ သူ့အဖြစ်က ဆူးကြားကဘူးလိုဖြစ်နေပြီလေ။ မယူချင်
လို့ပါအကြောင်းပြလည်းမရ။ အရိုးများချေးခါးသလိုဖြစ်နေပြီကိုး။

“မျက်စိမပွင့်နားမလွင့် နံနံအအ အိမ်တွင်းပုန်းမျိုးတော့
ရှာမလာနဲ့သားရေ။ လူတောမတိုးဝံ့တဲ့သူကိုတော့ မေမေချွေးမ
မတော်နိုင်ဘူး”

“အဲဒီလိုမိန်းကလေးကိုမဲ ကျွန်တော်က ကြိုက်နေရင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်လာတော့၏။ ဗိုက်ထဲက
အချက်ပြနေတာတောင်မှ ခုထိမထရသေးတာလေ။ မပြုံးတစ်
ယောက် ဟင်းအိုးတွေနွေးပြီး ဧည့်ခန်းကိုလာထွက်ကြည့်လိုက်။

www.burmeseclassic.com

ပြန်ဝင်သွားလိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပြန်တာတောင် Family Meeting က ကြာပါဘိ။

“ဖေဖေ့သူငယ်ချင်း မေရီအောင်ရဲ့တူမကို တစ်ချက် လောက် သွားအကဲခတ်ကြည့်ပါဦးလား”

“ဘာလုပ်သလဲ”

“ဆရာဝန်လေ၊ ဒေါက်တာယုသီဂီတဲ့။ . . . လမ်းမှာ ဆေးခန်းထိုင်တယ်”

“လာပြန်ပြီ ဒေါက်တို”

“အံ့မာ! ငါတို့လိုဒေါက်တိုတွေ ရှိနေလို့ မင်းတို့ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်လို့ရတာမဟုတ်လား”

“မသိတော့ဘူးဗျာ၊ နံပြားဆို ပဲပြုတ်နဲ့ အိကြာကွေးဆို လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ဆို ကော်ဖီနဲ့ Cake ဆို တွဲဖက်တော့ရှိမှာပဲ၊ တစ်နေ့ရလာမှာပေါ့”

“ဟင်! သုံးလိုက်တဲ့စကားပုံကလည်း စားစရာတွေချည်း ပါပဲလား”

“ဗိုက်ဆာနေပြီမေမေရ၊ မေမေ့ခွေးမရဲ့လက်ရာ မစားရသေးခင် မပြုံးချက်တာကိုပဲ စားပါရစေတော့။ ဒီမှာဆာလွန်းလို့ အူခေါက်နေပြီ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မပြုံးရေ၊ ထမင်းပွဲပြင်တော့ဟေ့။ နင့်ဘာ ရေချိုးနေတုန်း ဟင်းအိုးတွေ နွေးထားဦး”

ဟိုက ဘယ်နှခါမှန်းမသိ နွေးရလွန်းလို့ အိုးခမ်းပြီး ရေထိုးရလောက်ပြီ။ စကားရိုင်းကိုမြန်မြန်ဖြတ်ကာ အတွင်းခန်းဘက် ဝင်ခဲ့မိ၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ဘူးထုတ်သောက်မိစဉ် လည်ချောင်းတစ်လျှောက် အေးမြစွာစိမ်းဆင်းသွားလေသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရင်ကိုအေးမြစေတဲ့အရာဆိုရင်တော့ သူမြည်းစမ်းချင်ပါရဲ့။ သို့သော် အပြောကျယ်တဲ့လောကအလယ်မှာ ပြောသလောက်မလွယ်မှန်းကိုတော့ သူ့သိနေပါ၏။ မရှာရခင်ကတည်းက ရင်မောရပါ သူတို့သမီးလောင်းရေ။

အခန်း (၃)

မနက်စောစော အိပ်ရာနိုးသည်နှင့် မျက်နှာသစ်၊ သွား
တိုက်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ သနပ်ခါးရေကျွဲကို အမြန်လူးလိုက်
ပါ၏။ ဆံပင်ရှည်ကို သေချာပြီးသင်ကာ နဖူးအပြောင်သိမ်းလျက်
တျစ်ဆံပြီးကျစ်လိုက်ရပါသည်။ လူမြင်တင့်တယ်စေရန် ခပ်လတ်
ဆတ် Blouse အင်္ကျီနှင့် ပါတိတ်လုံချည်လေးကို ဝတ်လိုက်စဉ်
အိမ်ခန်းထဲမှ လှုပ်ရှားသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“သမီး အခရာ”

“ရှင် . . . မေမေနိုးပြီလား”

“အေး”

“ရေအိမ်တက်မှာလား မေမေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရပါတယ်သမီးရယ်၊ မေမေ ဒီလောက်တော့ စမ်းပြီး သွားနိုင်ပါတယ်”

“မိုးတွင်းဆိုတော့ ချော်ပြုလဲသွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ မေမေရယ်”

“သမီး ဝါးလုံးတန်းလေး ချည်ထားပေးတယ်မဟုတ်လား။ ပန်းပွဲသွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးပြန်လာမှ မနက်စာစားရအောင်နော် မေမေ အိမ်အလုပ်တွေ ဘာမှလျှောက်လုပ်မနေနဲ့။ ပြန်လာမှ သမီးဘာသာသမီး ချက်မယ်”

“အေးပါ”

မေမေ အလွယ်တကူမျက်နှာသစ်လို့ရစေရန် စဉ်းစားတဲ့ မှရေကို Plastic ဇလုံထဲသို့ သုံးလေးခွက် ထည့်ပေးထားကာ သွားတိုက်တံထဲ သွားတိုက်ဆေးထည့်လျက်၊ စဉ်းစားအဖုံးထက် ရေခွက်နှင့်အတူ တင်ထားပေးလိုက်ပါ၏။ မေမေ ရေအိမ်တက် ဖို့သွားစဉ်မှာ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ခြင်ထောင်တင်ကာ အိပ်ရာသိမ်းပြီး အခန်းကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ပါသည်။

မေမေက မျက်စိမှန်နေပြီမို့ နေ့ခင်းနေ့လယ် အိပ်ချင်ရင် ခြင်ထောင်ချအိပ်လို့ အလွယ်တကူအိပ်ဖို့အတွက် ခြင်ထောင်

ကြိုးကို မဖြုတ်ထားတာပါ။ ‘ခရာ’အခန်းမှာတော့ အိပ်ရာရော ဖျာကိုပါ လိပ်ထားပြီး ခြင်ထောင်တွေစောင်တွေပါ အကုန်ခေါက်သိမ်းထားတတ်ပါ၏။ အခန်းထဲမှာ သေတ္တာနှစ်လုံးနှင့်အတူ မှန်တင်ခုံ စားပွဲအပူလေးသာရှိပြီး ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်နှင့် ခပ်ဝါးဝါးမှန်တစ်ချပ်သာ ရှိလေသည်။ အံ့ဆွဲထဲမှာတော့ ခရာသုံးသည့် ဆံပင်ခေါင်းစည်းကြိုးတွေနှင့် ကလစ်တွေသာ ရှိပါ၏။

မေမေအခန်းထဲက ကျောက်ပျဉ်မှာ မေမေမျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် လိမ်းလို့ရအောင် သနပ်ခါးပျစ်ပျစ်လေး ကြိုသွေးထားပြီးမှ ညှော်ခန်းမှာ ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပါ၏။ အာရုံပြုရှိခိုးပြီး ကြေးစည်ထု အမျှဝေစဉ် စားပွဲတင်နာရီမှ Alum မြည်သံ ထွက်လာလေ၏။

ခြောက်နာရီရှိပြီပဲ။ သူမ အလုပ်စလုပ်ရန် အချိန်ကျပြီလေ။ နာရီမှ Alum ခလုတ်ကို ပြန်ရွှေ့ထားလိုက်ပြီး ညက ရေတောက်ထားသည့်ပန်းတွေကို တောင်းထဲစီထည့်ကာ စက်ဘီးနောက်ခံပေါ် မတင်၍ သိုင်းကြိုးဖြင့် သေချာချည်လိုက်ပါ၏။

“သွားတော့မလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ၊ သမီးပြန်လာရင် မုန့်ဟင်းခါးဝယ်လာဦးမယ်။ ထမင်းကြမ်းနဲ့စားကြတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“အေးအေး... ကားလည်း ဂရုစိုက်ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်! သမီးသွားတဲ့အချိန်က ကားရှင်းချိန်ပါမေမေရဲ့။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ မေမေ့ကို သမီးကန်တော့ပါတယ်”

“ငါ့သမီးလေး သွားလေရာလာလေရာ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းပြီး လုပ်သမျှ အဆင်ပြေချောမွေ့အောင်မြင်ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ရပါစေ မေမေ သမီးသွားပြီနော်”

“အေးအေး”

စက်ဘီးရှေ့ဘီးနောက်ဘီးတို့ကို လေရိုမရိုစမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ချတော့မှ စက်ဘီးကို အသာနင်းထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဈေးထဲရောက်တော့ ဈေးသည်တွေက ဈေးခုံတွေဈေးဖန်းတွေ ခင်းနေကြချေပြီ။

“မညို”

“ဟော! ခရာ ရောက်လာပြီ အတော်ပဲ၊ မညိုကို ဈေးဝိုင်းခင်းပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ”

စက်ဘီးကို ဆိုင်ခုံဘေးမှာ ဒေါက်ထောက်၍ ရပ်လိုက်ပြီး မညိုနှင့်အတူ ဆိုင်ဝိုင်းခင်းပေးလိုက်ပါ၏။ မညိုယူလာတာက အောင်သပြေ၊ ဇော်လုံးနှင့် ပြည်လုံးချမ်းသာများသာဖြစ်ပြီ။

ခရာ သယ်လာပေးတာက နှင်းဆီရောင်ရုံ၊ စိန်ခြယ်နှင့် မေမြို့၊ ဂန္ဓမာတို့ပါ။ ခြံပန်းမို့ အရမ်းလတ်ဆတ်ပြီး ဝယ်သူရောက်တာနဲ့ အမြန်ဆုံးကုန်သည့်ပန်းတွေပါပဲ။

“မနေ့တုန်းက မှာသွားတဲ့စာရင်းရှိတယ် ခရာရဲ့။ သွားပို့ပေးလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်”

“ရှေး... ဒီမှာ ခြံနံပါတ်နဲ့ ပန်းစာရင်း။ ဒီနေ့ပန်းဖိုးက ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်သောင်းပါ အစ်မ”

“ညကျ စပယ်ဖူးမှာတဲ့သူတွေရှိတာ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မညို”

မညိုက ဈေးခုံပေါ်မှာ ဝယ်သူလိုချင်စရာဖြစ်အောင် ပန်းစည်းတွေကို လှလှပပလေး စီတင်ပေးလိုက်ပြီး ဖောက်သည်တွေ ဝယ်တိုင်း ပန်းအပိုပေးလေ့ရှိတာမို့ ပန်းအပြေစည်းကို နောက်ဆုံးမှာ အသာချပေးလိုက်ပါ၏။

“ဒါဆို ခရာသွားတော့မယ် အစ်မ”

“အေး... ခရာ၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

“ရပါတယ်”

တောင်းအလွတ်ကို ကြီးဖြင့်ပြန်ချည်လိုက်ပြီး ဈေးထဲ မှတွန်းထွက်လာပါ၏။ ဈေးထိပ်ဆိုင်မှာ ပဲကြော်နှင့် မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲ ဝယ်လိုက်ပြီး စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာချိတ်ကာ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ လက်ထဲမှဈေးစာရင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ကြည့်လိုက်မိ ၏။ နှင်းဆီနီက သုံးအိမ်၊ နှင်းဆီဝါက နှစ်အိမ်၊ ရေမွှေးနှင်းဆီ က ငါးအိမ်၊ ရောင်စုံနှင်းဆီက သုံးအိမ်၊ သပြေမှာတာက သုံး အိမ်၊ တခြားပန်းတွေမှာတာကလည်း ရှိသေး၏။ ဒီမနက်တော့ ခရာ အလုပ်ရှုပ်ရဦးမှာပါပဲလား။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက အိမ်ဝမှာ ငုတ်တုပ်လေး ထိုင်ရင်း လက်ထဲမှာ စိပ်ပုတီးကို တဂျောက်ကျောက်စိပ်နေလေ၏။

- “ဆာနေပြီလား မေမေ”
- “မဆာပါဘူးသမီးရယ်၊ ရပါတယ်”
- “ဒီနေ့တော့ ထမင်းစားနောက်ကျတော့မှာပဲ မေမေရယ်၊ ပန်းလိုက်ပို့ပေးရမှာတွေ မနည်းဘူး”
- “သူဌေးအိမ်တွေမဟုတ်လား သမီးရဲ့”
- “ဟုတ်တယ်”

စင်ပေါ်ရှိနေသည့် စတီးဇလုံနှင့် ကြွေပန်းကန်ပြားရော ဇွန်းကိုပါ ဆပ်ပြာဖြင့် ထပ်ဆေးပြီးမှ ဇလုံထဲမှာ ညကထမင်း

ကြမ်းအကျန်နှင့် ဝယ်လာသည့်မုန့်ဟင်းခါးကို နယ်ဖတ်လိုက်ပါ သည်။ မေမေစားရန် ကြွေပန်းကန်ပြားထဲထည့်ကာ ဇွန်းတပ်ပေး ပြီး မေမေလက်ထဲသို့ သွားထည့်လိုက်ပါသည်။

ဇလုံထဲကျန်သည့်ထမင်းအနည်းငယ်ကို ခပ်သွက်သွက် စားကာ ရေနှင့်မျှောချလိုက်ပါ၏။ ဦးကျော်ရဲ့ခြံထဲသို့ အပြေးသွား ရဦးမှာလေ။ ဒါနဲ့ပဲ ထမင်းချက်ချိန်က မနက်ရှုပ်နာရီကျော်ဖြစ် တော့မှာပါပဲ။ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ နောက်ဆို မနက်လေးနာရီထ ပြီး ချွက်ရတော့မှာပဲ။ ညနေအလုပ်ဝင်ပြီး အိမ်ပြန်ချိန်က ရှစ် နာရီခွဲ ကိုးနာရီ။ မနက်ပိုဖို့ပန်းတွေ သွားယူထိုင်စည်းပြီးချိန်နဲ့ အိပ်ချိန်က ည (၁၁)နာရီကျော်ပြီလေ။ ဒီလိုနဲ့ ခရာအိပ်ချိန်က လေးငါးနာရီသာ ရှိတော့မှာပါပဲ။

ချက်ပြုတ်လျှော်တွပ်ပြီး အိမ်အလုပ်ပြီးရင် ဦးကျော်ရဲ့ပန်း စိုက်ခင်းထဲမှာ တစ်နေကုန်အောင် ပေါင်းရှင်းမြေဆွ လုပ်ပေးရ တာပါ။ လခပေးအလုပ်ဖြစ်ပေမယ့် ပန်းရနံ့တွေ ရှူရှိုက်ရပြီး အင် မတန် မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာပန်းခင်းတွေကြား ရှိနေရတာလောက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတာမရှိ။

ညနေငါးနာရီမှာ သိပ်မကြာခင်ကမှ အလုပ်ရထားသည့် ဆေးခန်းမှာ Nurse အလုပ်လုပ်ရမှာလေ။ ခရာက Nurse

www.burmeseclassic.com

သင်တန်းဆင်းဖြစ်ပြီး လူနာတွေကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာကို အင်မတန်ဝါသနာပါလေ၏။ ပထမတော့ ဆေးရုံမှာဝင်လုပ်ဖို့ ပြင်ပေမယ့် မျက်စိမမြင်ရသည့်မေမေ့ကို အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာကို စိတ်မချတာမို့ Private ဆေးခန်းမှာပင် လခစားဝင်လုပ်ခဲ့တာပါ။

ရပ်ကွက်ဆေးခန်းမို့ ကုသခ အတော်အသင့်သာယူပြီး ဆရာဝန်မလှလှငယ်ငယ်လေးကလည်း သဘောမနောကောင်း မျက်နှာချိုတာမို့ ဆေးခန်းက နာမည်ကြီးနေတာပါလေ။ ခရုထက်လည်း အသက်နည်းနည်းပဲကြီးသူမို့ ဒေါက်တာ့ကို ‘မမ’ဟုသာ အလွယ်ခေါ်ဖြစ်ပါသည်။

“သမီးသွားလိုက်ဦးမယ် မေမေ၊ ပန်းကန်တွေ ဆေးမထားနဲ့ဦးနော်”

“အေးပါ သမီးရဲ့”

စာရင်းစာရွက်လေးကိုယူပြီး စက်ဘီးဖြင့် ဦးကျော် (ဦးကျော်နိုင်)၏စိုက်ခင်းခြံသို့ အမြန်ဆုံးနင်းလာခဲ့ပါ၏။ မနက်နေမင်းက ပူပြင်းဖို့ တာရှုနေပြီပဲ။ မြက်ခမောက်လေးကို မေးသိုင်းကြီးချည်၍ ဆောင်းခဲ့ပါ၏။ မိုးရွာရင်တော့ ခရုကိုယ်မှာ ရွဲရွဲစိုတော့မှာလေ။

“ဦးကျော်ရေ”

“ဝေ! ခရာလား”

“ဟုတ်”

“ဝင်လာခဲ့လေ”

“အောင်နက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ထားပေးပါဦး”

“ရပါတယ်၊ ဒီကောင်ကြီး ညကင်းစောင့်ရလို့ အခု မနက်စာစားပြီး တစ်ရေးအိပ်နေပါပြီ။ လာ...”

ခြံတံခါးဂလန့်ကို အပြင်မှလှမ်းဖြုတ်ကာ ခြံထဲသို့ လိုက်ပါသည်။ ဦးကျော်က အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ ထန်းပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်လျက် ဆေးတံသောက်ရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ခြံစောင့်ခွေးကြီးအောင်နက်က အိမ်လှေကားရင်းမှာ ဆန့်ဆန့်ကြီးအိပ်လို့ပါလေ။

“ပန်းတွေ မှာလိုက်လို့”

“ဟုတ်လား၊ စိုက်ခင်းထဲ သွားလိုက်လေ။ အဲဒီမှာ သမီးအစ်ကိုနဲ့အန်တီမြိုင်ရှိတယ်။ သူတို့ဝိုင်းကူလုပ်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်။ သွားသွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

စက်ဘီးကို အိမ်ဘေးမှာရပ်ခဲ့ပြီး အိမ်နောက်ဘက်ရှိ

စိုက်ခင်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ကုန်းပေါ်မှလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ဦးကျော်၏ဇနီး 'ဒေါ်ပပမြိုင်' နှင့် ဦးကျော်၏သား 'ကိုအောင်မြင် နိုင်' တို့ ခြံထဲမှာ ဦးစီးနေတာကို မြင်နေရတာလေ။

“အန်တီမြိုင်”

“ဝေ့! ခရာလား... လာလေ”

“ပန်းမှာလိုက်လို့ပါ အန်တီ”

“သားရေ မောင်စိုးတို့ကို ပန်းဖြတ်ခိုင်းလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

ပန်းအရောင်နှင့် အပွင့်အရေအတွက်ကို ခရာ ရွတ်ပြ လိုက်တာမို့ ကိုမောင်စိုးက သွားဖြတ်ပေးလေ၏။ ဒီမှာပဲ တစ်ခါ တည်း စည်သွားပေးမှာမို့ နီးစည်းရေစိမ်ထားတာကို ကိုအောင် က ခရာထံ ယူပေးလေသည်။

“မနက်စာ စားခဲ့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဘာစားခဲ့တာလဲ”

“ထမင်းနဲ့မုန့်ဟင်းခါးပါ အစ်ကို”

“ဒီမနက် အမေ အလုပ်သမားတွေကျွေးဖို့ ကောက် ညှင်း ပေါင်းထားပေးတယ်။ အဖြူရော ငချိတ်ရောပဲ။ ငါးခုံးမ

ခြောက်ကြော်လေးနဲ့ စားသွားပါဦးလား”

“နေပါစေ အစ်ကို၊ ခရာ ဗိုက်ဝနေပါပြီ”

“သူ့အကြောင်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့ သားရယ်၊ ဒေါ်ကျွေး လို့များ ဘယ်နှခါစားလို့လဲ။ မင်းညှိမက မာနခပ်ကြီးကြီးရယ်”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး အန်တီရယ်၊ အားနာလို့ပါ”

“သမီးမစားနိုင်လည်း မချိုစားရင်စားမှာပေါ့။ ဘူးနဲ့ထည့် ပေးလိုက်ပါသားရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

ခရာ ပန်းစည်းနေစဉ်မှာပင် ကိုအောင်က အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကာ Plastic ဘူးလေးထဲသို့ ကောက်ညှင်းနှစ်မျိုးနှင့် ငါး ခြောက်ကြော်ကို ခပ်များများလေး ထည့်လာပေးလေ၏။ ဒီအိမ် ပေါ်မှာတက်ပြီး ဝရံတာမှာ စာသင်ပေးခဲ့သည့်အစ်ကိုပါပဲ။ ခရာ ခုနစ်တန်းမှစ၍ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အချိန်ထိ စာသင်ပေးခဲ့သည့် အစ်ကိုနဲ့ရင်းနှီးပေမယ့် ဆရာဆိုသည့်အရှိန်၊ အစ်ကိုဟူသည့် အရွယ်ဖြင့် လေးစားသမှုရှိပြီး ခပ်ကင်းကင်းသာ နေတတ်ခဲ့တာ ကြာနေချေပြီလေ။

“ညနေ... အင်း”

“ပြောလေ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုလေ၊ စပယ်ဖူးမှာထားလို့ အဲဒါ”

“ရပါတယ် ခရာရဲ့၊ ခူးထားပေးမှာပေါ့။ တစ်ခါတည်း သီထားပေးရဦးမလား”

“နေပါစေ၊ အစ်ကိုကို အားနာလို့ပါ။ ခရာဘာသာပဲ သီလိုက်ပါ့မယ်”

“ဪ... အချိန်က တော်တော်ရရှာတာကိုး။ ညနေ ကျ ဆေးခန်းသွားရဦးမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်ပဲ သီထားပေးပါ့မယ် ခရာရယ်၊ ဘာမှပင်ပန်း တာမှမဟုတ်တာ။ အားနာစရာမလိုပါဘူး။ ဘုရားတင်ဖို့ လုပ်ပေး ရတာမို့ ကုသိုလ်တောင် ရပါသေးတယ်”

အေးချမ်းစွာပြုံးပြလိုက်သည့် အစ်ကိုကို ခရာ ပြန်ပြုံး ပြလိုက်ပါသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းစင်သည့် ဤ မိသားစုမှာ စိတ်ချမ်းသာသုခတို့သာ ပြည့်နက်နေတာလေ။ ဝမ်း ဝရံ၊ ခါးလှရံ၊ လှူရရံသာ စီးပွားရှာကြတာမို့ လောဘကင်းတာ မဟုတ်ပါလား။

ခရာမှာသာ မေမေကျန်းမာရေးအတွက် မေမေမျက်စိ ခွဲဖို့ အိမ်စားဖို့ စုဘူးထဲသိမ်းဖို့ဆိုပြီး မျက်လုံးပြုံးပြရှာဖွေနေရတာ

ဒါလေ။ အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုသာမို့ ငိုစားရယ်စားမရှိသော်ငြား စားသောက်ဖို့အပူကတော့ ရှိနေတာပါပဲ။

မေမေကတော့ တစ်ယောက်တည်း ရှာဖွေနေရသည့် သမီးဖြစ်သူကို သနားကရုဏာသက်ပေမယ့် ခရာကတော့ လူ အိုင်း ဆပ်ခွင့်မရသည့်မိဘကျေးဇူးကို အနည်းနဲ့အများ ဆပ်ခွင့် ခုတဲ့ဘဝကို ကျေနပ်ပြီး မုဒိတာပွားမိတာ အမှန်ပါလေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄)

ရေချိုးသနပ်ခါးလူးကာ ဆံထုံးပုံပွဲလေး ထုံးလိုက်ပါ၏။ လက်စက ခါးတင်အင်္ကျီရင်စေ့အဖြူလေးကို ပြောင်လုံချည်အနီ ရောင်လေးနှင့် တွဲဝတ်လိုက်ပါသည်။ ညနေစာချက်ထားပြီးပြီမို့ မီးဖိုမီးခဲရှိမရှိ သေချာကြည့်ပြီးမှ မေမေဆာရင်စားဖို့ ထမင်းစားပွဲ ဝေါ်မှာ ဟင်းအဆင်သင့်ပြင်ထားပေးလိုက်ပါ၏။ ထမင်းအိုးလေး တိုပါ စားပွဲအောက်နားမှာ ချထားပေးလိုက်ပြီး အဖုံးထက်မှာ သစ်သားယောင်းမလေး တင်ထားပေးပါသည်။

ခြံဝင်းလေးထဲမှာ ဝါးတုတ်ကလေးထောက်ရင်း လမ်း လျှောက်နေရာမှ မေမေက အိမ်ရှိရာဆီသို့ ပြန်လာပါ၏။ ညမှောင် လျှင်ထွန်းရန် လျှပ်စစ်မီးအိမ်လေးကို အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားသည့်

ထမင်းစားပွဲထက်မှာပင် တင်ထားလိုက်ပါသည်။ ခရာတို့အိမ်က မီးမရှိပေမယ့် ဘေးခြံက ကြီးကြီးမြတ်မြတ်က ဘုရားစင်အတွက် မီးလုံးတစ်လုံးစာနှင့် မီးချောင်းထွန်းပြီး အိမ်လေးလင်းစေရန် မီးခလုတ်ဆင်ပေးထားတာမို့ ခရာပြန်သည့်အချိန် ညရှစ်နာရီမှသာ ဒီမီးကိုဖွင့်ဖြစ်တာပါ။

ညခြောက်နာရီကျော် စမှောင်တဲ့အခါ အဆင်သင့်ထွန်းဖို့ မီးအိမ်လေးနှစ်ခုလောက် ဝယ်ထားတာမို့ အဆင်ပြေနေပါ၏။ ရေကိုလည်း ကြီးကြီးမြတ်မြတ်အိမ်ကပင် သံတိုင်ကီတစ်လုံးနှင့် စင်အိုးတစ်အိုးစာ ယူတာမို့ လကန်ရင် ရေဖိုးမီးဖိုးရှင်းပေးရပါသည်။ ဦးကျော်တို့မိသားစုက လျှပ်စစ်မီးရရန် လုပ်ပေးမည်ဟုပြောဆော်ငြား ခရာက မေမေမျက်စိခွဲဖို့ကိုသာ အရင်ဆုံးလုပ်ချင်၍ မီးမလုပ်ဖြစ်သေးပါချေ။

“သမီးသွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ၊ ခြေထောက်... ညခြောက်နာရီလောက်ဆို ဦးကျော်တို့ခြံက ကိုမောင်စိုး ဒီကို စပယ်ဖူးပန်းကုံးလာပို့လို့မယ်နော်။ အဲဒါ မေမေယူထားပေးပါဦး”

“အေးအေး... သမီး၊ အပြန် ကားကြည့်ပြီး သွားထားဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

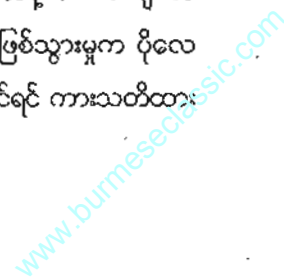
ထုံးစံအတိုင်းပင် လုပ်နေကျအလုပ်ဖြစ်သည့် မေမေ့ကို (အပြင်ထွက်ခါနီး) ကန်တော့သည့်အလုပ်ကိုလုပ်ပြီးမှ စက်ဘီးလေးတွန်းကာ ခြံဝင်းလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ လမ်းသွယ်လေးမှတစ်ဆင့် ကားလမ်းမကြီးထက်သို့တက်ခဲ့စဉ် ကားတွေကို သတိထားပြီး စက်ဘီးနှင်းလိုက်ရလေသည်။

လစဉ်ရသမျှ လခလေးကို ခြစ်ခြပ်စားသောက်ရွှေတာ စုဆောင်းခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ‘အမေ့အတွက်ရည်စူးပြီး စုထားတဲ့ နို့မှုန့်ပုံးစုဘူးလေးက အတော်လေး လေးနေပြီမို့ ငွေတော်တော်များနေပြီမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ခွဲစိတ်ရမယ့်ကိစ္စတွေက အနည်းဆုံး လေးငါးခြောက်သိန်းခန့်ရှိတာမို့ ဒီလောက်ငွေဖြည့်ဖို့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ စုရမှာလိမ့်နော်။

“တီ!”

“အမေ့!”

လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲမှ ခေါင်းထိုးထွက်လာသည့်ကားတစ်စီးကြောင့် Platform ဘေးမှ နင်းလာရင်း လန့်ကာ လဲကျလေ၏။ လန့်သွားတာထက် မျက်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားမှုက ပိုလေသည်။ စောစောကလေးတင် မေမေက မှောင်ရင် ကားသတိထား

မို့ မှာလိုက်ပါလျက် ညနေငါးနာရီ လင်းလင်းထင်းထင်းအချိန် ကြီးမှာမှ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့။

စက်ဘီးက ခြေတစ်ဖက်ပိအနေအထားမျိုးဖြင့် လဲနေ တာမို့ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်က အတော်နာသွားရပါ၏။ ဘရိတ် ကိုဖမ်းညှစ်လိုက်တာမို့ တုံ့ခနဲအရပ် ဝိုင်းခနဲလဲကျတာမဟုတ်ပါ လား။ ပြဿနာပါပဲ။ ခြေသလုံးတွေတော့ စုတ်ပြတ်သပ်ကုန်ပါ ပြီ။

ကားတံခါးဖွင့်လိုက်သံကြောင့် ကားပိုင်ရှင်ဆင်းလာပြီ မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ စက်ဘီးကိုမ, လျက် ခြေရွေ့လိုက်စဉ် မျက် ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် နာကျင်မှုကြောင့် မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားရပါ၏။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထုရပ်ရန်ကြိုးစားနေတာမို့ ထိုလူက ခရာဘီးကိုကိုင်လျက် ထောင်ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ထိုင် လျက်သားလေးဖြစ်နေသည့် ခရာလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖျပ်ခနဲ ကိုင်လျက် ဆွဲထူပေးလိုက်လေသည်။

“အ!”

“ဘာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ လျော်ကြေးလိုချင်လို့ ဉာဏ်

များနေတာလား”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကားနဲ့မတိုက်မိပါဘဲ ကားရှေ့ မှာ မင်းစက်ဘီးလဲချလိုက်တာ ကိုယ်မသိဘူးထင်နေလို့လား အမိ ရဲ့”

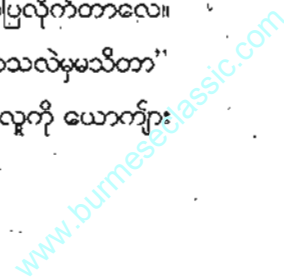
နာကျင်သည့်ကြားမှ ဒေါသက ထောင့်ထွက်သွားရပါ ၏။ ကြည့်စမ်း! လူပါးဝလိုက်တာ။ တကယ်ဆို ကိုယ်မမှားတောင် မှ Sorry လေးတစ်ခွန်းပြောလို့ ဘာများခက်ခဲမှာလဲ။ လူကို လမ်းဘေးကဆိုပြီး အထက်စီးဆန်ဆန်ဆက်ဆံရတယ်လို့။ ဒါ ကြောင့် လူကုတ်တွေနဲ့ ခရာ ဝေးဝေးနေတတ်တာပါလေ။

“ရှင်စကားပြောတာ လွန်ပြီနော် ခရာက လမ်းမကြီး အတိုင်း စီးလာတာ လမ်းမှန်တယ်ရှင်”

“ဒါဆို ကိုယ်က လမ်းသွယ်ကထွက်ပြီး မင်းကိုတိုက် မိလို့လား။ ပြောပါဦး”

“ရှင် ဘာလို့ကားဟွန်းတီးလိုက်ရတာလဲ”

“ဟ! လမ်းမကြီးပေါ်တက်မို့ အချက်ပြလိုက်တာလေ။ မင်းဘာသာမင်း ဘာတွေတွေ့ပြီး စက်ဘီးစီးလာသလဲမှမသိတာ” ကဲ! တောင်းပန်စကားပြောမို့ ဝေးစွာ လူကို ယောက်ျား

ကြီးတန်မဲ့ ရန်စကားပြောနေပါသည့်လူကို စိတ်တိုတိုဖြင့် မျက်စောင်းခဲလိုက်မိတော့၏။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့ပါလျက် ဒီညနေ ဒီလိုလူနဲ့တွေ့မှ ခရာ ကံဆိုးရတာလေ။

“ဟား... မျက်စောင်းက ရင့်လှချည်လား”

“ရှင်တောင်မှ ကိုယ့်ထက် အားနွဲ့တဲ့မိန်းကလေးကို ဘုကျကျပြောနေရဲသေးတာလေ။ ထားပါတော့၊ အခုကိစ္စက ခရာ မှားတာဆိုရင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်သိထားဖို့တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်”

“ဘာလဲ”

“ကားမစီးနိုင်လို့ လမ်းပေါ်သွားလာနေရတဲ့လူတွေကို တိရစ္ဆာန်လို့မမြင်ဘဲ လူလိုတန်ဖိုးထားမြင်တတ်ဖို့ပါ လူကြီးမင်းရဲ့”

“ဘယ်လို”

ထိုလူက ခရာပြောသည့်စကားကို အံ့သြဟန်ပြလိုက်ပြီး သဘောကျသည့်နယ် ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ မြင်ပြင်းကပ်လိုက်တာနော်။ ပုံစံက ရုပ်ရှင်မင်းသားရုပ်မျိုးလို ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားပြီး မွေးကြိုင်ရနံ့တွေက မွန်ထူနေတာမို့ ခေါင်းတောင်မူးသွားသလိုပါပဲ။

“ဘာရယ်တာလဲရှင်”

“ဟင်းဟင်း... မင်းစကားက ကိုယ့်ကိုဆုံးမနေသလို ဖြစ်နေတာကိုး အမိရဲ့။ နေပါဦး၊ မင်းအသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“အဲဒါ ရှင်သိစရာမလိုပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ထက်ငယ်ပုံရတဲ့ ချာတိတ်မလေးရဲ့စကားကို ဘာမှနားထောင်စရာမလိုဘူးပေါ့”

“ရှင်နော်”

“ကိုယ်ဘယ်သူလဲ သိရဲ့လား”

“မသိဘူး၊ သိဖို့လည်းမလိုပါဘူး”

ကဲ၊ မှတ်ထား၊ သူ့ကိုယ်သူ Proud ဖြစ်ပြီး အထင်ကြီးနေတဲ့လူတန်းစားတွေကို ကြည့်မရတဲ့ခရာကိုမှ မေးရတယ်လို့။ အလိုလိုနေရင်း လူတွေကို အဆင့်မတူသလို လူတန်းစားခွဲခြားပြီး အထင်တသေးနဲ့ကြည့်တတ်တဲ့ ဒီလိုလူကံထံတွေကို တစ်ခါမှ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာလေ။

“တကယ်ပဲ မသိတာလား”

“ရော်! မသိပါဘူးပြောနေတာကို ဇွတ်ကြီးမေးနေပြန်ပြီ။ ခရာတို့က ရှင်တို့လိုအချိန်ဖြုန်းပြီး လပ်လျားလပ်လျားလုပ်တဲ့လူတန်းစားမဟုတ်ဘူးရှင်။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ဘဝ

သမားတွေ။ အချိန်ကိုလည်း တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့သူ။ ကဲ! ရှင် နဲ့ဘာဆက်ပြောစရာမှမရှိတော့ဘူး။ သွားပြီ. . . ဒါပဲ”

ဘုဘောက်ပြောပြီး စကားကိုမြန်မြန်ဖြတ်လိုက်ပါ၏။ စက်ဘီးကိုတွန်းထုတ်လာခဲ့ပြီး နင်းစီးခဲ့ပါ၏။ ညှို့သကျည်းသိမ့်မှ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနာကျင်မှုကြောင့် ခြေထောက်ပွန်းသွားပြီမုန်း သိလိုက် ပါသည်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဆေးခန်းရောက်မှပဲ ရေဆေးတန် ဆေးပြီး အရက်ယုံ့ဆွတ် ဆေးထည့်ရတော့မှာပဲ။

ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆေးခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ပြတင်း ပေါက်တွေပါ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ကြက်မွေးဖြင့် စားပွဲတွေ ဆေးဗိုရို တွေ ခုံတွေထက် ဖုန်ခါကာ ကြမ်းပြင်သံမံတလင်းကို မြက်တံမြက် စည်းဖြင့် လှဲကျင်းလိုက်ပါ၏။ လူနာစမ်းသပ်ရန်ကုတင်နှင့် လူနာ စောင့်သည့်ခုံတန်းတွေကို သန့်ရှင်းပေးပြီးမှ ဒေါက်တာသုံးသည့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောလိုက် ပါ၏။

ရေပန်ခွက်နှင့်ကော်ဖီခွက်တွေ ဖွန်းတွေပုန့်ပန်းကန်ပြား တို့ကို ရေခြောက်အောင် လက်သုတ်ပဝါဖြင့် အစိုတစ်ခုအခြောက် တစ်ခု နှစ်ခါသုတ်ပြီးမှ Plastic စင်လေးထက် မှောက်တင်ထား လိုက်ပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာအသေးလေးထဲမှာ ရေသန့်ဘူးတွေ

ရှိမရှိ စစ်ဆေးပြီးမှ စားပွဲထက်တင်ထားသည့်ရေသန့်ပုံး ဘုံဘိုင် ခေါင်းကို လျှပ်စစ်ရေမွှေးအိုးလေးထဲ တစ်ဝက်ခန့်ထည့်ပြီး မီး ပလင်ထိုး တည်လိုက်ပါ၏။ ငါးမိနစ်ကျော်လေးနဲ့ ဆူတာမို့ ဓာတ် ဘူးထဲလောင်းထည့်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

ခရာထိုင်ရသည့် ဆေးပေးကောင်တာစားပွဲပေါ်မှ ဆေး ဘူးတွေ ပုလင်းတွေကို ပိုသေသပ်စေရန် စီလိုက်ပြီး ခုံမှာထိုင် ချလိုက်ပါ၏။ လုံချည်ကို အသာမကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပင် ညှို့သည့်နေရာညှို့၊ နီသည့်နေရာနီဖြင့် ခရာခြေထောက် ဒဏ်ရာ ရသွားတာလေ။

“ကျစ်! . . .”

မေတ္တာတွေ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ပို့ရင်တော့ ဒင်း ဒုက္ခရောက်တော့မှာလေ။ စိတ်တိုလိုက်တာ။ နေ့နေ့ညည ရှိခိုး ပူဇော်နေတဲ့ကုသိုလ်တွေက ဘယ်ချောင်ကိုများ ရောက်နေလို့ အခုလို အကုသိုလ်ဝင်လာရတယ်လို့။ ကိုယ့်အနာကိုယ်ပင် ပြန် ပြုစုပြီး လက်ဆေးနေစဉ် လူနာတွေ ရောက်လာတာမို့ လယ်ဂျာ စာအုပ်ထဲမှာ ဒီနေ့ Date တပ်ပြီး အမှတ်စဉ်မှတ်၍ နာမည်စာ ရင်းသွင်းတာကို လုပ်လိုက်ပါ၏။

မမက အရေးကြီးလူနာပါပါက ဦးစားပေးရန်မှာထားတာ

မို့ အသက်အရမ်းကြီးတဲ့ဘကြီးတွေဒေါ်ကြီးတွေနှင့် ကလေးပိစိလေးတွေကို ဆေးကုသခန်းထဲသို့ အရင်ဆုံးခေါ်ထည့်ပေးတတ်ပါ၏။ လာပြုသည့်လူနာများလွန်းနေရင် အဖျားတိုင်းသည့်အလုပ်ကို ခရာပဲ တစ်ဦးချင်း ကြိုပြီးတိုင်းတာရပါသည်။

“ဟော! ဆရာမလေး လာပြီ”

လူနာတွေ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရေရွတ်လိုက်တာမို့ ခရာက Platform ဘေးမှာ ကားရပ်လိုက်သည့် ဒေါက်တာအနီးကို ခပ်သွက်သွက်သွားကြိုလိုက်ရလေသည်။ မမလိုဒေါက်တာမျိုးက အရှားသားပါပဲ။ တစ်နေ့လုံးလည်း ဆေးရုံမှာ အကြာကြီးလုပ်ခဲ့ရတာလေ။ ညနေတိုင်းလည်း Sunday တောင်မရှောင် ဒီဆေးခန်းမှာ လာကုပေးပြန်တာပါ။

ရပ်ကွက်ဆေးခန်းမို့ ကုသစရိတ်က အလွန်ဆုံးရလှထောင်ကျော်ရုံသာ။ ဒီကြားထဲ အကြောဆေးတွေ Drip တွေ ချိတ်ရတာမျိုးဖြစ်ရင် လေးငါးထောင်ကျော်ကျပေမယ့် လျှော့ပေါ့ယူစေတာပါလေ။ အရမ်းနှမ်းပါးလွန်းတဲ့လူနာတွေပါရင် ဆေးစာရွက်ထဲမှာ Pass ဆိုပြီး ခရာနားလည်တဲ့စကားလုံးနဲ့ ဆေးဖိုးမယူဖို့ ရေးပေးလိုက်တာပင်။

ဘယ်နှ့် ဘယ်မျှယူရမည်ဆိုတာကို အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ

စာလုံးကြီးအတိုကောက်ဖြင့် ခရာကိုသင်ပေးထားတာမို့ ခရာနှင့် မမသာ ဒီစာရင်းကို နားလည်နိုင်တာပါ။ ဆေးခန်းပိတ်ချိန်ကို ညရုစ်နာရီသတ်မှတ်ထားပေမယ့် လူနာမကုန်သေးရင် ကုန်တဲ့အထိ အချိန်ယူကုသပေးပါ၏။

ဆေးရုံကနေ ဒီကိုတန်းလာတာမို့ ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် ငါးနာရီခွဲကို အချိန်မီမရောက်နိုင်ဘဲ ခြောက်နာရီနားနီးမှ ရောက်လာတတ်ပေမယ့် လူနာတွေက မမကိုအပြစ်မမြင်ကြပါချေ။ ဘာငှေကြေးကိုမှ ရှေ့တန်းမတင်ဘဲ စေတနာဗလပွနှင့် ဆေးကုသပေးသည့်မမဒေါက်တာ၏ ဖြူစင်သည့်စိတ်နှလုံးကို အလိုလိုသိနိုင်သည်ကိုး။

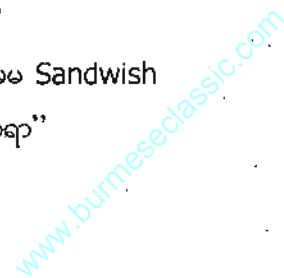
“လူများလား ခရာ”

“ဆယ်ယောက်ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီမမ၊ နောက်မှ ရောက်လာတဲ့လူတွေကို ခရာ စာရင်းမသွင်းရသေးဘူး”

“ဟုတ်လာ။ ဆာလိုက်တာကွယ်၊ ဘာမှစားမလာဖြစ်ဘူး”

“ခရာ ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်လေ မမ”

“အေးကွယ်၊ Dash board ပေါ်မှာ မမ Sandwich ထယ်လာတယ်။ မေ့တော့မလို့၊ ယူလိုက်ပါဦး ခရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

မမလက်ထဲမှ ဆေးသေတ္တာကိုယူလိုက်ပြီးမှ ကားရှေ့ ခန်းသို့ ငုံ့ဝင်ကာ မုန့်ထုပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်ပါ၏။ ဖိမ်ခံကားထဲမှာ ယခုတိုင် Air-con က အေးနေတုန်းပါလေ။ ဤမျှပြည့်စုံချမ်းသာ တဲ့မမဒေါက်တာလိုမျိုး နေချင်လိုက်တာဟူသည့် မစ္စရိယမျိုးကို တော့ ခရာ ယောင်လို့တောင် မတွေ့ရဲခဲ့ပါချေ။

“လူနာနည်းနည်းရှင်းမှပဲ စားကြတာပေါ့”

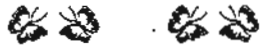
“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဆေးခန်းမှာဖြစ်ပေမယ့် ခရာအဝတ်အစားသက်သာစေ ရန် Nurse uniform ကို မမက ဝတ်စေတာပင်။ ခရာကလည်း သာမန်ထက် ဒီဝတ်စုံလေးဝတ်လိုက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုပြီးယုံ ကြည်မှုရရှိစေသလို ခံစားချက်ရှိတာမို့ ပိုနှစ်သက်ပါ၏။

လူနာပါးသွားချိန်မှာ မမနှင့်အတူ ကော်ဖီနှင့်မုန့်စားရင်း ဒီနေ့ကုသခွင့်စာရင်းကို ပေါင်းလိုက်ပါ၏။ မမက နေ့တိုင်းငွေ မသိမ်းဘဲ ခရာကို တစ်ပတ်တစ်ခါ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ပတ်တစ်ခါ လောက်မှ စာရင်းစာရွက်နှင့်အတူ ငွေသိမ်းပါ၏။

ငွေအပ်တိုင်း ခရာလခကပင် လူနာကုသခွင့်ထက် များ နေတာမို့ မမကို မျက်နှာပူ အားနာမိရလေ၏။ စိတ်ရင်းကောင်း

သော စေတနာထားတတ်သော နှလုံးသားဖြူစင်သော မမဒေါက် တာ ယုသီကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဆုတောင်းပေတ္တာပို့သတတ်တာကို ခရာကိုယ်တိုင်သာ သိနေတာ ပါလေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၅)

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက သူပြောတာကို နားမလည်တာမို့ မေးခွန်းထုတ်နေကြလေ၏။ Waiter လာချပေးသည့် Coatဘူး မှ ကလစ်တံကိုဆွဲဖွင့်ရင်း မော့ချလိုက်မိသည်။ အအေးက ရင် ထဲအေးမသွားဘဲ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူသွားသည့်နှယ်ပါ လေ။

“ဪ... ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာမှမဟုတ်သေးတဲ့ကောင်ပါ လားဆိုတာ ဒီနေ့မှသိလိုက်ရတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“မင်းဘာတွေဖြစ်လာခဲ့လို့လဲ”

နန္ဒအမေးကို မဖြေဖြစ်သေးဘဲ အတွေးက လွင့်သွားရ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝါ၏ ဆံထုံးပုံပုံလေးထုံးထားသည့်မျက်နှာနုနု၊ ဖြူဖွေးဆွတ်နေသည့် အင်္ကျီဖြူဖြူအောက်မှ ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ် အသားဝါဝါသွေးလေး။ လုံချည်နီနီခဲခဲလေးအောက်မှာ အနည်းငယ်မျှပေါ်လွင်သွားပါသည့် ခြေသလုံးသားဖွေးညှည သွယ်လျလျ။ အဘယ်မျှ ကျက်သံရေရှိလိုက်ပါတဲ့ နှစ်မလေးပါလိမ့်။

ဤသို့သော ခပ်လန်းလန်းခေတ်သမီးပျိုတွေထဲမှာ ဤသည်သော ခပ်ရိုးရိုးမိန်းကလေးမျိုးက အရှားသားမဟုတ်လား။ ထိုသို့သော ခပ်ရှားရှားမဒီပျိုလေးက သူ့ကိုမသိဘူးတဲ့လေ။ သူ့လို နာမည်ကြီး Model အဆိုတော်တစ်ယောက်ကို ‘မသိဘူး’လို့ တုံးကံကြီးပြောချလိုက်တာ အဘယ်မျှအောက်လိုက်ပါသလဲ။

ဟန်ဆောင်ပုံမရပါ။ တကယ်ကိုမသိ၍သာ သူမ ထိုသို့ပြောမှန်း ထိုမျက်ဝန်းနက်တို့က အလိုလိုပြောနေတာလေ။ ဟုတ်တယ်။ သူ့အနီးဝန်းကျင်က မျက်တောင်တုတွေတပ်ပြီး ဆေးခြယ်ထားတဲ့မျက်လုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပကတိ မည်းနက်နေသည့်စိမ်းဖန်ဖန်မျက်ဝန်းတစ်စုံရယ်ပါလေ။

“ဟေ့ကောင်! ဇွဲ၊ ဟာ... ဒီကောင်တော့ ငုတ်တုပ်ကြီး ဂန့်ပြီလားမသိဘူး”

“အေးလေ၊ စိတ်နဲ့လူ မကပ်ဘဲ ဘယ်ပရေရီမြက်ခင်း

ထဲ လွင့်နေသလဲမှမသိတာ”

“ဟောကြည့်! ငါးသလဲထိုးအပြုံးမျိုး ပြုံးနေပြန်ပြီ”

“အဟွတ်... အဟွတ်...”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းစနေသည့်သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် အအေးကိုကုန်အောင် မော့နေမိစဉ် သီးလေ၏။ မျက်စိရှေ့တည့်တည့်ထိုင်နေသည့်ကျော်စွာထံ ဘူးခွံဖြင့် ပေါက်လိုက်စဉ် (တရုတ်သိုင်းကားတွေကို အဂ္ဂူအမူးဖြစ်သည့်) ငကျော်က ဖျပ်ခနဲ ကိုယ် ယိမ်းရှောင်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်ရမလဲ ဇွဲဇာနည်ရယ်”

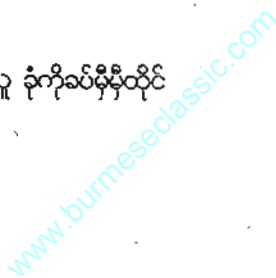
ဘူးခွံက နောက်ဘက်နံရံကို သွားထိကာ Back ပြန်လာပြီးမှ ‘ဒင်းခေါင်းကို မှန်လေ၏။ တစ်အုပ်စုလုံး၏ ‘အုံး’ခနဲ ရယ်သံက လူရှင်းသည့်ဆိုင်ထဲမှာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂန္ဓဝင်ဘောလုံးသမားကြီးရဲ့၊ ကာတင်တစ်ကိုတော့ မင်းမရှောင်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“နောက်မှာ နံရံရှိတာကို ငါမေ့သွားလို့ပါကွ”

“ကဲပါ၊ လင်းစမ်းပါဦး”

လက်ကို တစ်ရှူးစက္ကူဖြင့်သုတ်ရင်း ‘သူ ခုံကိုခပ်မှီမှီထိုင်

ချလိုက်ပါသည်။ ဒီဆိုင်က Net လည်း ပူးလို့ရသလို အစား
အသောက်မျိုးစုံလည်းရနိုင်တာကြောင့် သူတို့အုပ်စုရောက်တတ်
တာပင်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ အိမ်မှာသာ အောင်းနေ
တတ်ပြီး များသောအားဖြင့်တော့ ဒီသူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့်
အတူ ထိုင်လေ့ရှိတာပါ။

“ဒီကိုလာရင်းနဲ့ ငါ့ရှေ့ကို ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ကြွေကျ
တာ ကြုံခဲ့ရလို့”

“ဘာပန်းလဲ”

“ခရေပန်းလား”

“တရုတ်စကားပန်းလား”

သူခေါင်းခါပြလိုက်တော့ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ဗရုတ်အကျ
ဆုံးဖြစ်သည့်သူရက အရွှန်းထဖောက်ပြန်၏။

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ ခွေးသေးပန်းပဲဖြစ်ရမယ်”

“မင်းဘကြီး ခွေးသေးပန်းက ဘယ်မှာကြွေလေ့ရှိလို့
လဲ”

“အေးလေ”

“ငါပြောတဲ့ပန်းဆိုတာ မိန်းကလေးလှလှလေးကိုဆိုလို့
တာ လဒရဲ့။ မသိရင်မှတ်ထား”

“လာတယ်... လာတယ်... ဖိနပ်ကြီးနဲ့”

“ကဲ! ဆိုစမ်းပါဦး ဇွဲဇွဲနည်း မင်းလိုနာမည်ကြီး Model
အဆိုတော်တစ်ယောက်က ဘေးနားမှာခါချရလောက်အောင်ကို
များလွန်းနေပါလျက်နဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းညွှန်းရတဲ့ မဒီကလေး
အကြောင်း”

“ခရာတဲ့”

“ဘာ!”

“ဟာ... တိုးတိုးပြောပါ ခွေးနာရဲ့၊ လန့်လိုက်တာ”

“နာမည်ကလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား”

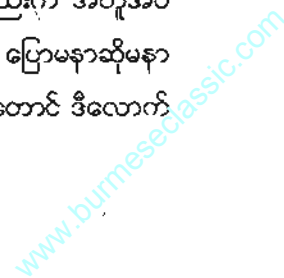
“လူကတော့ ရိုးတယ်မောင်”

“ဘယ်လို”

“လှယဉ်ကျေးမယ်ကိုယ်လုံးလေးလို အချိုးအစားကျကျ
သေးသေးသွယ်လေးနဲ့ ယဉ်ယဉ်လေးလှတာကွ”

“သွားပြီ၊ ဒီကောင်တော့ ဆေးစားမှားပြီထင်ပါရဲ့”

နီးတဲ့လူက သူ့ရဲ့လက်မောင်းကို လှမ်းထိုးလိုက်တာမို့
ရှောင်ချိန်မရလိုက်။ ဒီအုပ်စုက ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူအိပ်
အတူဆော့ခဲ့တာမို့ ညီအစ်ကိုတွေလိုချစ်ခင်ပြီး ပြောမနာဆိုမနာ
ဖြစ်ခဲ့တာပင်။ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုဖြစ်သူ့ နေဝန်းနီ နဲ့တောင် ဒီလောက်

မချစ်။ ကိုကိုက အစ်ကိုသာဖြစ်တာ သူ့ကိုလည်း ညီလိုသဘော ထားတာမှမဟုတ်တာလေ။

မျက်နှာက တစ်လောကလုံးကို သူပဲတင်ကျွေးထားရ သလို ရှစ်ခေါက်ချိုးမျက်နှာ။ မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး မျက်နှာ ကိုလည်း စုပုပ်ထားတာလေ။ မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ဆု နဲ့ပြည့်တဲ့ အပြုံးရှိသူက 'ဇွဲဇာနည်' ဆိုတဲ့သူပါပဲ။

ကိုကိုဆိုလို့ အန်တီကြီး (ဒေါ်လေပြည်အေး)က ကိုကို ဆီကို သူသွားတွေ့ဖို့ မာမိ(ဒေါ်သက်မြတ်နိုး)ကိုမှာထားမှန်း သတိ ရသွားပါ၏။ အခြေကလည်း ကြီးပါ။ သူလိုနာမည်ကြီးတဲ့လူက လူကြားထဲ ကိုကိုကိုသွားတွေ့စရာလား။ ဥာကယ်ဆို တွေ့ချင်တဲ့ လူက လာတွေ့သင့်တာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အငယ်ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ် နဲ့ ကိုကိုဆီကို သူပင်သွားတွေ့ရတော့မှာလေ။

"လူကသာ ရိုးတာကွ၊ စွာလိုက်တာတော့ မပြောနဲ့"

"ဟေ!"

"ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုရန်တွေ့တဲ့နှုတ်ခမ်းလေးက ဒီနေ့ရာကို ထိတယ်ကွာ"

ဘယ်ဘက်ရင်အုံနေရာကို သူထိပြလိုက်တော့ သူငယ် ချင်းတွေ၏အသံသေးအသံကြောင်တွေ ထွက်လာလေ၏။ လျှောင်

ကြပေမပေါ့။ ဇွဲဇာနည်ရဲ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးဆိုတာ အပျင်းပြေ အပျော်တဲ့အဆင့်မှာသာ ရှိတာလေ။ အခုလို Heart ထိတဲ့ပုံစံ မျိုးကို သူ့နှုတ်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပြောခဲ့တာမှမရှိပါချေ။

"အတည်လား"

"အေး"

"ကျားသားမိုးကြိုး၊ မင်းမားသားကြီး ကြားရင်လည်း ယုံမယ်မထင်"

"ဟုတ်ပါ... အနောက်အရပ်က နေထွက်တယ်ဆိုရင် တောင် ပုံပြင်မှတ်ပြီး ယုံရင်ယုံဦးမှာ သေချာသေးတယ်"

"အပိုတွေပါကွာ၊ ဟိုတလောက စင်္ကာပူပြန် ကပြား Model လေးနဲ့တုန်းကလည်း အဲဒီလိုပြောခဲ့တာပဲလေ။ တွဲတာ ဘာကြာလို့တုန်း၊ နှစ်လလားပဲ။ ပြီးတော့လည်း Go, went, gone ဇွဲဇာနည်ပါကွာ"

ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သူက ပန်းခင်းအလယ်မှာရှိတဲ့ လိပ် ပြာလေးလို ဘယ်ပန်းကိုမဆို ဟိုကူးဒီကူးနင်းရှိုက်တတ်တဲ့ အခွင့် အရေးပိုင်ဆိုင်တဲ့လူမဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုလူရဲ့ရင်ထဲကချစ်ပြဿနာ ကို ဘယ်သူက ယုံကြည်ကြပါ့မလဲလေ။ သို့သော် ဘယ်ပုရိသ ခဲ့ရင်ထဲမှာမဆို စစ်မှန်သည့်ချစ်ခြင်းတွေရှိတာကိုတော့ သိစေချင်

ပါရဲ့။

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်စစ်အချစ်မှန် က မရှိရဘူးလား”

“ဟာ! မင်းလိုလူမှာလေ”

“အေးလေ၊ ငါတို့ဆို တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ပဲ တွဲတယ်မောင်။ ဒီလူနဲ့အဆင်မပြေဘဲ ကျွိုင်ပူပြီး ပြတ်သွားရင် အနည်းဆုံး လေးငါးခြောက်လလောက် အိပ်ရာထဲလူးလှိမ့်နေရ တာ။ နေသားတကျဖြစ်သွားမှ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရှာရတာ တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်”

“အေးလေ၊ မင်းလိုဟောတစ်ယောက်ဟောတစ်ယောက် ဆိုပြီး အကျီဘောင်းဘီလဲသလို ပြောင်းနေတာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“မင်းတို့ပြောမှပဲ ငါ့ကိုယ်ငါ ဗီလိန်လိုလိုဖြစ်နေပြီလား တွေးမိတော့တယ်”

“မဟုတ်လို့လား”

သူ့မျက်နှာကို ရှုံ့တွဲလိုက်မိတော့၏။ တကယ်ဆို သူက မျက်နှာများတဲ့မောင်မှမဟုတ်ပါလေ။ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရည်းစားမဟုတ်ဘာမဟုတ် ဟိုမရောက်ဒီမရောက်မိန်းကလေးတွေနဲ့ သာ တွဲခဲ့မိတာပါ။ အခုတော့ နာမည်ထွက်တဲ့ကောင်ဖြစ်နေပါ

ရောလားနော်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်ရင် မင်းတို့လည်း တစ် ယောက်တော့ ယူမှာမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့. . . မင်းလိုသာ လျှောက်ဖမ်းနေရင် ငါးရုံတစ် ကောင်မှမိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့ကသာ မိန်းမယူဖို့စဉ်းစားနေတာ၊ ငါ့အစ်ကိုဆို ခုထိငြင်းတုန်း”

“ဟေ! ကိုနေဝန်းလား”

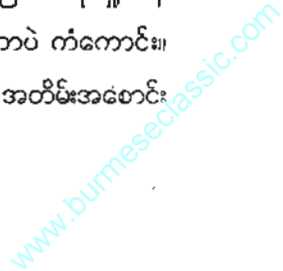
“ဟုတ်ပါ”

“ဘာလို့လဲ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ အန်တီကြီးရော ဘာပဲ ကိုကိုကြောင့် ခေါင်းခဲနေရပြီ။ ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိ၊ ခေါ်လာသမျှမိန်းကလေး တိုင်း NO ချည်းငြင်းနေတာပဲတဲ့”

“သူ့မှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိလားမှမသိတာ”

“ရှိကိုမရှိတာတဲ့၊ ရည်းစားထားဖို့လည်း စိတ်ဝင်စားပုံ မရပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ကုမ္ပဏီမှာပဲထိုင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေ တာ။ သူပေသီးကျပ်နဲ့ သူ့ကုမ္ပဏီထိန်းထားပြီး ကံကောင်း။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင် နည်းနည်းလေးတောင်မှ အတိမ်းအစောင်း

ခံတာမဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒီမိန်းကလေးကိစ္စပဲ မခံတာ”

“သူ့မရှာနိုင်တာတောင် မိတာတွေရာပေးတာကိုငြင်းတယ် ဟုတ်လား”

“အေး”

“ဒါဆိုမဟုတ်မှလွဲရော၊ မင်းအစ်ကိုက အပုံးကြီးဖြစ်နေ လားမှမသိတာ ဖွဲ့ရ”

ဝေါခနဲရယ်ကြပြန်လေ၏။ များသောအားဖြင့် ဖြူဖြူနွဲ့ နွဲ့ယောက်ျားလေး၊ အစ်မတွေညီမတွေကြား ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ယောက်ျားလေးမျိုးသာ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိတတ်တာပါ။ မိန်းကလေး ဆန်ဆန် သိပ်ချော့လွန်းနေရင် အတွင်းစိတ်က အဲဒီလိုဖြစ်တတ် တာမဟုတ်ပါလား။

ကိုကိုက သူ့လိုခပ်ဖြူဖြူကောင်လေးမှမဟုတ်တာလေ။ ယောက်ျားပီသသည့်ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားဖြစ်သလို သိပ်မဖြူ သိပ်လည်းမညိုဘဲ အနည်းငယ်သာညိုသည့် (မာမိုအခေါ်) ခပ် လတ်လတ်အသားရောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာပါလေ။ သူ့ရော ဒက် ဒီပါ အသားဖြူကြတာမို့ မာမိက ဘာဘဲကိုကိုတို့လို အသားရောင် မျိုးကိုမှ သဘောကျသည်ဟု မကြာခဏချီးမွမ်းဖူးလေ၏။

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်ရင်

စိတ်ရှုပ်လွန်းတယ်ပြောဖူးလို့”

“ဒါဖြင့် သူ့ရုံးက မမတွေ့ခဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြောမနေနဲ့၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အော်ဟစ်နေတာတဲ့”

“သူ့ Secretary နဲ့ရော”

“အေး... အဲဒီနာမည် ဘယ်သူ၊ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ဩ ဟုတ်တယ်၊ ပြာလဲ့လဲ့ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ယောက်ျားမ၊ ရမ်းပျံတဲ့။ မျက်နှာလေးကတော့ ချစ်စရာလေး၊ အဲဒါလေးကို လည်း မျက်စိနောက်လွန်းလို့ နေ့တိုင်းခေါက်ဆိုပဲ”

“အဲဒါလည်း သည်းခံလုပ်နေတာပဲလား”

“ဒါပေါ့၊ ပြာလဲ့လဲ့က အန်တီကြီးသူငယ်ချင်းရဲ့တူမဆို လား။ နည်းနည်းရင်းတာမို့ သူ့ဒဏ်ခံနိုင်တာ”

“မင်းအစ်ကိုက ဘာကြီးလဲ”

“အေး... အဲဒါကြီးပဲ၊ အဲဒါကြီးဆိုကို ငါသွားတွေ့ရ ဦးမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ အိမ်မှာလား”

“ဘယ်ကသာ၊ သူ့ကုမ္ပဏီကိုသွားရမှာပေါ့။ လိုက်ကြ မလား”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ”

‘မလိုက်ပါဘူး၊ အိမ်ဆိုရင်တောင် အန်တီအေးက ငါတို့ကို ချက်ကျွေးဦးမယ်’

“ရုံးသွားတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ကိုကိုကို ကျွေးခိုင်းမှာပေါ့”

“ကျွေးပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ မင်းအစ်ကိုက ကပ်စေးနဲ့ဆို”

“ငါ့ကိုတော့ သဒ္ဓါပါတယ်ကွ၊ ဒီလောက်မကပ်ပါဘူး။ မြာပွေတဲ့ကောင်ထင်ပြီး ကိုမြာစွဲလို့ခေါ်တာပဲရှိတာ”

“၂ ဝင်တာလား”

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုက အန်တီကြီးတို့ရှာပေးတာ မယူချင်ရင် ငါရှာပေးတဲ့အထဲက ရွေးမလားလို့ သွားညှိရမှာ”

“လူပွဲစားပေါ့လေ”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး၊ တော်ကြာ ပွဲစားလုပ်ရှာပေးတဲ့ မဒီလေးနဲ့ သူမငြိဘဲ မင်းနဲ့ငြိရင် ပွဲသိမ်းသွားဦးမယ် ငစွဲရဲ့”

ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်ဖြစ်ကြပြန်လေ၏။ ပွဲစားနဲ့ညားတာ ထားပါတော့။ ကိုကိုက ဘယ်လိုပုံဘယ်လိုမိန်းကလေးကို နှစ်

သက်သလဲဆိုတာကိုမှ သူမသိသေးတာလေ။ သူကတော့ Colour စုံမမတွေ ထည်လဲတဲ့နေတဲ့ကြားက သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းလေး ရတဲ့မိန်းကလေးကြောင့် ရင်ခုန်သံမြန်ခွင့်ရခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

‘ခရာ’ တဲ့။ မင်းနဲ့ထပ်ဆိုချင်ပါသေးတယ်လေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၆)

ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းထဲမှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားသေ့ကို လက်ညှိုးဖြင့် လှည့်ပတ်ဆော့ကစားရင်း ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဝန်ထမ်းတွေက သူ့ကိုဘယ်သူမှန်းသိနေတာမို့ ပြုံးပြသူက ပြုံး၊ နှုတ်မှနှုတ်ဆက်သူက ဆက်ဖြင့် ပြန်ဖြေရင်း အလုပ်ရှုပ်သွားရလေ၏။ Lift ဖြင့် တက်လာတော့ နေ့လယ် (၁၁)နာရီကျော်နေချေပြီ။ ခဏနေ ထမင်းစားနားချိန်မို့ အချိန်တော့ပေးလောက်ပါရဲ့။

အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းရှိရာကိုလာတော့ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာရှိရင် မျက်စိနှောက်တာမို့ အပြင်မှာထားသည့် Secretary ပြာလဲ့လဲ့က သူ့ကိုအရင်လှမ်းမြင်သွားလေ၏။ အလုပ်တွေ ဖယ်စက်သလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုပ်နေတာကို ဒီခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလေးက ဘယ်အချိန်မှပြည့်တော့မှာလဲ။

“ရှိလား”

“ရှိတယ်၊ ခဏခဏ။ မေးပေးမယ်”

“ဘာလဲ၊ ဧည့်သည်ရှိနေလို့လား”

“ဟုတ်ဘူး... ခုနု စာရင်းသွားဖို့တာ ငွေကွာနေလို့ ဒေါသထွက်လို့လေ”

“နင့်စာရင်းလား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ မန်နေဂျာကိစ္စ”

ပြာလဲ့လဲ့က Intercon ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက သူ့ရုံးခန်းထဲကို Secretary ဝင်ဟယ်ထွက်ဟယ် ခဏခဏ လုပ်တာကို မကြိုက်တဲ့လူပါလေ။

“ဘာလဲ”

“ဧည့်သည်ပါ MD”

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ၊ ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ဟာကို။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

ကဲကြည့်! အဘယ်မျှ စိတ်ဆတ်တဲ့လူပါလိမ့်။ လူကြီးလူကောင်းတွေလာရင်လည်း ဒီလိုဘုဘောက်ပြောချတာပဲလား။

လုပ်ငန်းပါတာနာတွေဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အားနာစရာပါပေ။

“MD ရဲ့ညီပါ”

“ဘာ”

ကဲ! ခွင့်ပြုပြုမပြုပြု ဘာမှထပ်ထွက်မလာစဉ် သူက ရုံးခန်း DoorLock ကိုလှည့်ဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ချေပြီ။ ခုံမှာထိုင်ရင်း ရှုတည်တည်ကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တာမို့ သူက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်မိပါ၏။ ကောင်မလေးတွေတော့မသိ၊ ယောက်ျားချင်းကတော့ ထရိုက်ချင်စရာပုံစံ ‘နေဝန်းနီ’ပါလေ။

“ဘာလာရှုပ်ချပြန်တာလဲ”

“မာမိလွှတ်လိုက်လို့ လာခဲ့တာပေါ့ ကိုကိုရ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ရှိလို့လာတာပေါ့ဗျ၊ အကြောင်းမရှိဘဲ ကိုကိုဆီ အားအားလျားလျားမလာနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ရှုပ်တဲ့သူပဲဟာ”

“မင်းရှုပ်တာ အလုပ်မှမဟုတ်ဘဲဟာ၊ အလကား... ကောင်မလေးတွေနဲ့ ခြေရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်နေတဲ့လူကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“ကျွန်တော်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကိုက မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲလုပ်ရတဲ့အလုပ်လေ ကိုကိုနဲ့။ ကိုကိုမှာ ထည်လဲတဲ့စရာရှိလို့ လား။ မူးလို့ရှူစရာဖြင့် တစ်ယောက်တလေလေးတောင် မရှိတာ များ”

“ဟေ့ကောင်!”

ပြောရင်း တရူးရူးနဲ့ ဒေါသကထွက်ပြီ။ ဟုတ်တာ ပြောရင် နာတယ်ဆိုပဲ။ လူကိုချီးချီးဖဲ့ဖဲ့ပြောတဲ့ကိုကိုကို သူလည်း ပြန်ပတ်တတ်တာပါလေ။

“မင်းဟာမင်း ပွေ့ချင်ပွေ့ ချင်ချင်ရုပ်။ ငါ့ကိုလာဖွဲမနေ

မာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က မာဖို့ကို အန်တီကြီးပြော ထားလို့ အကူအညီပေးမလို့ ကိုကိုဆီရောက်လာတာပါဗျ။ ညီ အစ်ကိုအချင်းချင်း စကားများဖို့မှမဟုတ်တာ”

“ဘာပြောထားလို့လဲ”

“ကိုကိုကို တစ်သက်လုံး မလွတ်စေမယ့် ထောင်ချဖို့ လေ။ အိမ်ထောင်”

မျက်နှာက ကြည့်မကောင်းလောက်အောင်ပင် ရှုံ့တွသွား လေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိစ္စကို အသည်းအသန်များ ကြောက်

နေရတာပါလဲ။ လုံ့မှန်ရင် အချိန်တန်တော့ အိမ်ထောင်ပြု မျိုး ဆက်မွေးရမှာ တာဝန်ရှိတာပါလေ။ အခုတော့ နေဝန်းနီဆိုတဲ့ လူပျို (မကြီးတကြီး)က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စကို ရွံ့နေသလိုပါပဲ လား။

“အိမ်ထောင်ပြုချင်တာများ မင်းဘာသာမင်း ပြုပါလား။ ဘာလဲမသိ၊ မကောင်းကျောင်းဖို့ပုံစံနဲ့ ငါ့ကိုလာဆွဲထည့်ရတယ် လို့”

“Senior ပြီးမှ Junior အလှည့်ပေါ့ကိုကိုရ။ ကျွန်တော် က ကိုကိုထက် သုံးနှစ်ငယ်တဲ့လူပဲဟာ”

“ကြီးတာငယ်တာမဆိုင်ပါဘူး။ မင်းသာ မိန်းမဖျပ်ဖျပ် လူး ယူချင်နေတာ။ မိန်းမဆိုတာ ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ။ အလ ကား...”

လာပြန်ပြီ အလကားဆိုပဲ။ သူတဟားဟားရယ်ချလိုက် မိပြန်လေ၏။ အဲဒီအစ်ကိုကတော့ လူရယ်ချင်စရာပါပဲလား။ ဘယ် လိုဖြစ်ပြီး မိန်းမတွေကို ကြောက်နေရတာပါလိမ့်နော်။

“အလကား အလကားဆိုပြီး ပြီးစလွယ်မပြောပါနဲ့ဗျ။ အန်တီကြီးရောမာမိပါ မိန်းမတွေပဲမဟုတ်လား။ အန်တီကြီးသာ မမွေးခဲ့ရင် ကိုကိုသာ ဒီလောကလူဖြစ်ဖို့ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ ပြော

www.burmeseclassic.com

၁၂ မေသဒ္ဒါမောင်

ပါဦး”

“ဟေ့ကောင် ငဖွဲ ကပ်ကပ်သပ်သပ်လျှောက်ပြောမနေ

စ”

“ဟ! အမှန်တရားကိုပြောနေတာလေ ကိုကိုရ”

“မပြောနဲ့”

“ကိုကို ဘာလို့ မိန်းမတွေကို ရွံကြောက်ကြီးဖြစ်နေရတာလဲ”

“ငါဘယ်မှာကြောက်လို့လဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ကိုကိုပုံစံက အဲဒီလိုကြီးဖြစ်နေတာကိုး။ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေကတော့ ကိုကိုကို ဂျပန်းလို့ခေါ်ကြသေး”

“ဘာ!”

“Sorry...Sorry...ချစ်လို့စသလိုပြောတာပါဗျ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

မျက်နှာကြီးရဲရဲနီသွားတာမို့ သူ့အမြန်တောင်းပန်လိုက်ရပါ၏။ ကိုကိုက သူ့ထက်အသက်သုံးနှစ်ကြီးပေမယ့် တကယ့်လူကြီးလို ကျွဲခြေရှိပြီး တည်ငြိမ်သည့်လူငယ်လိုဖြစ်နေတာလေ။ သူတို့အုပ်စုက ဗရုတ်ကျကြပေမယ့် ကိုကိုကတော့ တစ်ခါမှ

ဆက်ကရပြောတာမျိုး ရှိမှမရှိတာကိုး။

“ဘာလို့ မိန်းမမယူချင်ရတာလဲ”

“ငါ့ဘာသာငါ မယူချင်လို့ပေါ့ကွ”

“မြတ်စွာဘုရားတောင်မှ ပါရမီဖြည့်ဘက်ရှိလို့ ပွင့်လာတာလေ”

“အဲဟ! မိန်းမယူချင်တာနဲ့ နေရင်းထိုင်ရင်း မနှိုင်းကောင်းမစီရာကိုပြောရတယ်လို့။ ငရဲအိုးမျက်စောင်ထိုးချင်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နွယ်ပင်ဆိုတာတောင် တွယ်စရာရှိမှ အပေါ်ကိုတက်လို့ရတဲ့ဟာ”

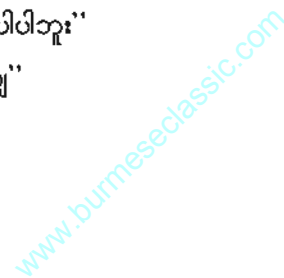
“မတတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ရွှီးချင်မနေနဲ့၊ မင်းပြောတဲ့ကိစ္စနဲ့ မင်းဥပမာက ဘုန်းကြီးနဲ့ဘီးလို ဘာမှမဆိုင်”

သူ ဟက်ခနဲရယ်မိပြန်လေ၏။ စကားကြွယ်ဝတဲ့နေရာမှာတော့ ကိုကိုက သူ့ထက်ပင် သာနေသေးတာလေ။ အနုပညာသမားဖြစ်ပြီး သူ့အတော်ညံ့သေးတာပါပဲလား။

“ဘာလဲ၊ မိန်းမမယူဘဲ ရာသက်ပန်ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ စိတ်တူးထားလို့လား”

“ကြကြဖန်ဖန်၊ ငါအဲဒီဘက် ပါရမီမပါပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ပေါ့ဗျ”

“ငါက မင်းတို့လို စိတ်ကူးပေါက်ရာ ပေါက်တတ်ကရ လျှောက်လုပ်တတ်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ နေဝန်းနီဆိုတာ လက်တွေ့ သမား။ လက်တွေ့ဘဝမှာပဲ ရပ်တည်နေတာ”

“အေးလေး ဒါဆိုရင်လည်း မိန်းမကို လက်တွေ့ကျကျ ယူပေါ့ဗျ”

“ဟေ့ကောင်! မိန်းမယူတာ Practical ဆင်းပြီး ယူရတာ မှမဟုတ်တာ။ လူကြားမကောင်းသူကြားမကောင်း”

“ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာတောင် လက်မခြေမဆိုပြီး ပါ လာပြီးသားကို။ ဘာဖြစ်လို့ ‘မ’တွေကို အလိုလိုလန့်နေရတာလဲ”

“ကြည့်! မင်း တော်တော် ဆိုလိုအပေါက်ရှာတတ်တဲ့ ကောင်ပဲ။ ငါအလုပ်ရှုပ်နေတာကို လာနှောင့်ယှက်ရတယ်လို့”

“ဘာလုပ်လို့လဲ ဒီတိုင်း File တစ်ခုဖွင့်လိုက်၊ ပြန်ပိတ် လိုက်နဲ့၊ ဟန်ဆောင်လုပ်ပြနေပြီးတော့များ”

“တောက်!”

ကိုကိုက သူပြောတာကို ဒေါသထွက်ပြီး စားပွဲထက်နို့ File တွေကို အသံမြည်အောင် ပုံလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် လက် မှတ်မထိုးရသေးတာတွေရှိတာကိုသတိရပြီး ရောသွားသည့် File ထပ်တွေကို ပြန်ချကာ ရှာရပြန်လေသည်။

“ပြာလဲ့လဲ့... ပြာလဲ့လဲ့”

“ရှိပါတယ် MD”

“နင်ထည့်လိုက်တဲ့အမှိုက်ကို အခု လာပြန်ခေါ်ချည်။

အိ”

သူ ခုံကိုလှည့်ဆော့ရင်း ကျိတ်ရယ်ရပြန်လေ၏။ ရှက် ရမ်းရမ်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ ကိုကိုပြာလဲ့လဲ့က သူ့လိုနာမည် တြီးတစ်ယောက်ကို လာဆွဲထုတ်ခဲ့မှာတဲ့လား။ တကယ့်ကလေး အတွေးပါလေ။

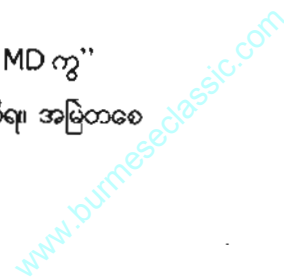
“ဟဲ့! ငါခေါ်နေတာမကြားဘူးလား၊ နင်မလာရင်အလုပ် အပြုတ်ပဲနော် ပြာလဲ့လဲ့”

Intercon ခလုတ်ကို ဖိကာပြောရင်း သူ့ကိုပါ မျက် အစားခဲလိုက်လေ၏။ ကိုကိုရမယ်မိန်းမတော့ ဘယ်လိုနေမယ် သေး။ သူကတော့ သူ့အစ်ကိုကို တကယ့်ကလေးဆိုးကြီးလိုသာ မြင်မိနေတာလေ။

“ပြာလဲ့လဲ့ကို ကိုကိုဖြုတ်ချင်တိုင်း ဖြုတ်လိုရတာမှမဟုတ် တာ”

“အံ့မာ! ဘာလို့မရမှာလဲ၊ ငါက သူ့ MD ကွ”

“MD ဆို MD လိုနေပေါ့ပြောပေါ့ ကိုကိုရ၊ အမြဲတစေ

ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေမှတော့ ကိုကိုဝန်ထမ်းတွေက ကိုကိုကို MD လို့မမြင်ဘဲ အန်တီလို့ပဲမြင်ကြမှာ”

“ငါ... ကဲ!”

စားပွဲထက်ရှိ ငက္ကူဖိဖန်တုံးဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းပေါက်လိုက် တာမို့ အမြန်ရှောင်လိုက်ရပါ၏။ ခပ်လန့်လန့်ပါပဲလား။ တော်ကြာ မိန်းကလေးခေါ်လာပြလို့မှ စိတ်မထင်ရင်မထင်သလို အခုလို ထ လုပ်မှ အခက်ပါပဲ။

“မင်းမပြန်သေးဘူးလား။ တော်တော်အချိန်ပေါ်နေတယ် ပေါ့လေ”

“ဘယ်ကသာ ကျွန်တော်က ကိုကိုထက် ပိုအလုပ်ရှုပ် တာ သိရဲ့သားနဲ့။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို စေတနာဗလပွန်ကူညီဖို့ လာ ပါတယ်။ လူကိုခွေးမောင်းသလို ထုရလားဗျ”

“မင်းလုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ”

“ညနေသုံးနာရီ ကြော်ငြာရိုက်စရာရှိပါတယ်ဗျ။ ဘယ် လိုလဲ... ခေါ်လာရမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မိန်းမ... Girl or Lady”

“မင်းကြီးဒေါ်ပဲ ခေါ်လာ”

“ကျွန်တော် ပေါ်တင်ကြီးတော့ ခေါ်မလာပါဘူး ကိုကို ရ။ ဒီလိုပဲ ဘော်ဒါတွေကို အစ်ကုနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဘာညာ ဆိုပြီး ချီးခေါ်လာမှာပေါ့”

“ရပါမယ် အားကြီး၊ မင်းနား ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသမျှ အားလုံးက လူကိုမြင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ငဝိုင်းတွေ ငလျှံတွေပဲ မြင်ကြတာကိုး”

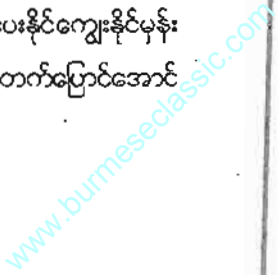
“အမှန်အကန်တွေလည်း ရှိပါတယ်ဗျာ”

“မရှိနိုင်ဘူး။ အားလုံး မိဘပိုက်ဆံကို မကုန်ကုန်အောင် ဘယ်လိုရှာကြတဲ့ဖြုန်းတီးရမလဲဆိုတဲ့ ရေပေါ်ဆီတွေပဲဖြစ်မှာသေချာ တယ်။ ခေါ်မလာစမ်းပါနဲ့ မျက်စိနောက်လွန်းလို့”

ရေပေါ်ဆီတဲ့။ တကယ်အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာနေတဲ့ ဟို ကောင်မလေးဆိုရင်ရော။ အာရုံက ‘ခရာ’ ကို ဖျပ်ခနဲသတိရသွား တာမို့ အလိုလိုပြုံးမိသွားရလေ၏။ ခရာတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူ့နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်စေတဲ့အရုပ်မလေးပေကိုး။

“ကိုကိုက အဲဒီလောက် ကပ်စေးမနဲ့နဲ့လေကွာ။ မိန်းမ ရဖို့အတွက် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရင်းနှီးရမှာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ။ မရခင်ကတည်းက ပေးနိုင်ကျွေးနိုင်မှန်း သိလိုက်တော့ ရပြီးသွားရင် ငါရှာဖွေသမျှ တက်တက်ပြောင်အောင်

သုံးပြုတော့မှာ။ ဒီခေတ်မိန်းမတွေများ ခေါင်းဖျားခြေဆုံး အလှ ခြယ်တတ်ကြပါရဲ့။ နှာကိစ္စနဲ့တော့ ငွေကုန်မခံနိုင်ဘူး ဇွဲဇာနည် ရေး။ ဘူးကျတဲ့အဘိုးကြီးတွေသာ ဒီလိုကိစ္စမှာ ငွေအလှူပယ်သုံး ကြမှာ။ ငါကတော့ လုံးဝပဲ”

“ဟား... ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ကပ် သပ်နေရသလားဗျ။ အံ့ပါရဲ့။ မာမိသာသီရင် သူ့တူကို ဒီလိုကပ် စေးနဲ့ဆိုပြီး သွေးတက်သွားမှာအမှန်ပဲ”

“ငါပြောတာ မှားနေလို့လား။ အိမ်ပြန်လာတာနဲ့ အမော ပြေသနပ်ခါးနဲ့လေးပေးမယ့် မိန်းမမျိုး။ ငါရှာဖွေပေးသမျှ စီးတဲ့ ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းလို စေ့စေ့စပ်စပ် သုံးစွဲသိမ်းဆည်းနိုင်မယ့် ဇနီးမျိုး။ ငါနဲ့ငါ့မိဘတွေကို ကျိုးကျိုးခွံခွံနဲ့ ခြေဆုပ်လက်နယ် ရိုသေပြုစုမယ့် အိမ်ထောင်ဘက်မျိုးရှာလို့ရရင် ငါ့ရှေ့ကိုသာခေါ် လာခဲ့။ တစ်ခါတည်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ပါ့မယ် လို့ ကတိပေးတယ်။ အခုတော့ ကြွပေဦး မောင်မင်းကြီးသား ဇွဲ ဇာနည်ရေ။”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကိုကိုကို ငေးကြည့်နေ မိတော့၏။ ပြောလိုက်သမျှ ကရားရေလွှတ်တတွတ်တွတ် စကား လုံးတိုင်းက သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်လာစေ

တာလေ။

ဘုရားရေ! ကိုကိုလိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုးက သူ့ရင်ကိုဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားစေတဲ့ ‘ခရာ’လိုမိန်းကလေးမျိုးဖြစ်နေပါရောလား။

‘နေဝန်းနီ’နဲ့ ‘ဇွဲဇာနည်’ဆိုတာ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော် စပ်သလိုမျိုး အဘယ်ကြောင့် အကြိုက်ချင်းပါ ဘူနေရတာပါ လိမ့်နော်။

အခန်း (၇)

ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားဝတ်ကာ ဆံပင်ကို သပ်သည့်
ရပ်ရပ်ပြီးလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ပါ၏။ လှေကားမှဆင်းလာ
ရင်း ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို လက်ဖျံပေါ် ခေါက်တင်နေစဉ် သူ့
နောက်မှ ဖေဖေလိုက်လာလေသည်။

“သား... နေဝန်း”

“ဗျာ”

“ဒီနေ့ရော နောက်ကျဦးမှာလား”

“ဘာလို့လဲ ဖေဖေ”

“မေရီတူမလေးနဲ့ Date ပေးမလို့လေ”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့တွသွားပြန်ပါ၏။ စောစောစီးစီး ဇာတ်

က စပြီ။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ သူ့ဆီကို ညီတော်မောင်ရောက်လာပြီး မိန်းမယူဖို့လာပြောခဲ့တာလေ။ ရှာပေးမယ်ဆိုပဲ။ သူ့ရဲ့ဇာတာက ဒီနှစ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ကျမယ်ဆိုပြီး ဗေဒင်ဟောလို့ပဲလား။ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

“အေးအေးဆေးဆေးနေလို့မရဘူးလား ဖေဖေရာ”

“သားကလည်းကွာ၊ ဒီအရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ကျမှ သားသမီးတွေရှိရင် ဖေဖေတို့အရွယ်အကောင်းရောက်မှာပေါ့။ မင်းအမေ ဒီလောက်ချူချာနေတာကို ပြေးသားထိန်းခိုင်းမှ ကျန်းမာရေးကောင်းမှာလေ”

ဗုဒ္ဓေါ့! ဒါက နည်းတစ်မျိုးပေါ့လေ။ ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြတဲ့ဘူတာကလည်း ဒီဘူတာပဲ လာဆိုက်တာကိုး။ တကယ်ဆိုရင် ဒီအရွယ်က ယောဂီဝတ်ပြီး ဘုရားတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့မှာ ပုတီးစိပ် ဥပုသ်သီလယူသင့်တာပါလေ။ အခုတော့ မြေးတို့လို့တွဲလောင်းနဲ့ ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်ချင်နေသလို ပါပဲလား။

“ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ကျမှပဲ မေမေအသက်ရှည်မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ကလေးပိုင်းထိန်းပေးရလို့ အပူတွေထပ်ရမှာကို သိရဲ့သားနဲ့ ဖေဖေရာ”

“အမယ်လေးတော်၊ ဘယ်သူက ကလေးပိုင်းမထိန်းပေးဘူးပြောနေလို့လဲ။ မေမေက သန်တုန်းမြန်တုန်းပါသားရဲ့။ ချွေးမလေးသွားမွှေးရင် တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူး။ အမြွှာလေးသာမွှေး။ ဘောလုံးတစ်သင်းစာလောက် မြေးတွေကိုထိန်းပြီး အသက်ရာကျော်ရှည်ပါ့မယ်”

ဒုက္ခဇေ! သူ့ရယ်ချင်သလို ငိုချင်သလိုပါဖြစ်သွားရပါ၏။ ဟလေးတောင်မှ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်နဲ့မဟုတ်ဘဲ ဘောလုံးတစ်သင်းစာလောက်မွှေးတဲ့လေ။ သူ့ဇနီးလောင်းသာ ကြားရင် လူကိုသားဖောက်စက်ထင်ပြီး ယူတာလားဆိုပြီး ကောတော့မှာ အမှန်ပါပဲ။

ကဲ! ယုသီဂီရေ၊ မင်းက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးလို့ရမှာပေါ့နော်။ ဒီတော့ မေမေတို့သဘောကျ ကလေးမွေးပေးမယ်ဆိုရင်တော့ OK ပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်ရင်တော့ တာ့တာ၊ ဘိုင့်ဘိုင့်ပြရုံပါလေ။

လှေကားရင်းမှာ ရပ်နေသည့်မေမေစကားကြောင့် ဘာမှဆက်ပြောစရာမရှိတော့သလိုပါလားနော်။ Breakfast စားရန်

www.burmeseclassic.com

ဆင်းလာသည့်စိတ်က ကိုယ်နဲ့ဝေးဝေးပြေးချင်သလိုနယ်ပါလေ။

“ဒါဆိုရင် မေမေတို့ရှာမယ့်ချွေးမကို အရင်ညှိရမှာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကလေးမွေးပေးဖို့ကိစ္စလေ”

“ဒါများ သားရား၊ လူတိုင်း အိမ်ထောင်ပြုရင် ကလေးကို အနည်းဆုံးနှစ်ယောက်လောက်တော့ ယူကြတာပါပဲ”

“မေမေက တစ်ဒါလင်လောက် ထိန်းမယ်တဲ့လေ”

“သဘောပြောတာပါသားရဲ့၊ ချွေးမလေးက မွေးပေးပါစေဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာများပြောမိလို့လဲ။ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ပြီးပြောရင် အဲဒီကိစ္စကို မဖြစ်မနေထည့်ပြောမှ ဖြစ်မယ်မှန်းသိလို့ပါ”

“ပြောပေါ့သားရဲ့၊ ယုက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးလို့ရမှာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကဲ! ဘယ်လိုမှရှောင်လို့ရတော့မှာပါလိမ့်နော်။ ဇွဲရှာပေးရင် Model တွေ သရုပ်ဆောင်တွေ လုပ်လျားလုပ်လျားလျှောက်လည်မယ့် ဝေလေလေမိန်းကလေးတွေပဲ ရှိမှာပေါ့။ အဲဒါတွေထက်စာရင် ယုသီကီဆိုတဲ့ဒေါက်တာမလေးက အများကြီးသာနေ

တာပဲကိုး။

“ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီဒေါက်တိုနဲ့ပဲ သွားတွေ့ရမယ်ပေါ့လေ။

ဟုတ်လား”

“တကယ်လား သားရဲ့၊ ယုဒက်ဒီဒေါက်တာမိုးနဲ့လည်း ဖေဖေခင်တယ်”

သေစမ်း! ဆရာဝန်အမျိုးတွေဖြစ်တော့မှာပါလား။ နဂိုကတည်းက သူ့ကို ဖေဖေက ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်မှန်းသိပေမယ့် စာမကျက်နိုင်လို့ပါအကြောင်းပြုပြီး ရှောင်ခွင့်ရခဲ့တာလေ။ အခုတော့ ဒီဆေးထိုးအပ်ထောင်ချောက်ထဲကို စောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျပြီး အိမ်ထောင်ကျတော့မှာပဲထင်ပါရဲ့။

“အားလုံးထဲက ရွေးဆိုရင်တော့ ယုသီကီက နဲ့သာဖြူပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

“OK! ဒါဖြင့် မေရီကို ဖေဖေပြောလိုက်မယ်”

“နေဦးနော်၊ ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ သားရဲ့၊ ဖေဖေစကားမလွန်မသာလေး ပြောထားမှပေါ့။ ဒီလောက်တော့ ဖေဖေလည်း နပ်ပါတယ်”

“မေမေ့သားက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ ဘုန်းကြီးလို့ သက်

www.burmeseclassic.com

ရည်ပါစေတော်”

...ဘာကုသိုလ်မှ မလုပ်ရသေးဘဲ မေမေက သူ့အပေါ်ဆုတောင်းပေးနေတာပါလိမ့်။ သူ့အဖြစ်က ဆုတ်ရော လာဘ်ရောပါ ဝင်ရမလို့ဖြစ်ပြီး တကယ်ပဲ အိမ်ထောင်ကျဖို့ တည် နေပြီပဲလား။

Breakfast ဝိုင်းမှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း မေမေ့မျက် နှာက အတော်လေးလန်းဆန်းနေတာကို မြင်နေရပါ၏။ သားဖြစ် တဲ့သူ့ကို မိန်းမပေးစားဖို့က ဒီလောက်အထိအားသန်ပြီး အရေး တကြီးဖြစ်နေပုံပါလေ။ သူ့ကလည်းသူ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့အတွက် စိတ်မပါတာအမှန်ပါ။ မျက်စိရှေ့တွေ့သမျှမိန်းမ (အများစု)ကို မျက်စိထဲကြည့်မရသလို အထင်တသေးဖြစ်တဲ့စိတ်က 70% လောက်ဖြစ်နေတော့ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားဖို့ဘက်ကို အနည်းငယ်မျှ တောင် မယိုင်ပါလေ။

ဇွဲပြောသလိုမျိုး သုတပတမိန်းကလေးမျိုးကို ဇွဲဇွဲမက် မက် ချစ်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ဖို့က ထားပါတော့ နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင်မှ အထူးတဆန်းရင်ခုန်တာမျိုးတစ် ကြိမ်မှမဖြစ်ဖူးခဲ့ပါလေ။ ဒီတော့ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စက သူ့နဲ့အဝေးတကာအဝေးဆုံးမှာရှိနေတာ ဘာဆန်းတော့မှာလဲ။

“မေမေ တော်တော်မှပျော်နေသလား”

“ပျော်တာပေါ့သားရဲ့၊ ဒါတောင် သိပ်သေချာသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဆရာဝန်မလေးနဲ့သာ သားညှိလို့ရပြီးရင် မေမေ့ အတွက် ရာနှုန်းပြည့်အပျော်မျိုးဖြစ်မှာ။ သိရဲ့လား”

ခက်ပါရောလား။ အခုမှပဲ ဆိုင်းသံကြားရင် ထကတဲ့ ကလေးလိုဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီပုံနဲ့ဆိုရင်တော့ မေမေသဘောကျတဲ့ မိန်းမကို သူ့မျက်စိမှိတ် ခေါင်းညှိတိပြီး လက်ထပ်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့လေ။

ကုမ္ပဏီရောက်တော့ အလုပ်တွေရှုပ်ရင်း ဘာကိုမှသတိ မရတော့ပါချေ။ လကန်ပတ်ရောက်နေပြီမို့ ဝန်ထမ်းတွေကို လစာ ပေးဖို့အတွက် မန်နေဂျာနှင့် Supervisor တွေကို စည်းဝေးဖို့ အတွက် အစီအစဉ်ဆွဲရဦးမှာပါလား။

“ပြာလဲ့လဲ့”

“ရှင်... MD”

“ခဏ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ MD”

အတွင်းရေးမှူးက သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာစဉ် စားပွဲပေါ် မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားသည့် File တွေကိုယူဖို့ လက်ပြလိုက်

ပါ၏။ မရှုပ်ပြာကတော့ သူ့စားပွဲပေါ်မှ File ပုံကိုယူစဉ် အောက် ဆုံးမှ File နှစ်ချပ်က အောက်ကိုပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“နင်ကတော့လေ”

“ဟို... Sorry...အဲ... ကန်တော့ပါ MD”

“အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ချလက်ချမျက်နှာလွှဲရ တယ်လို့မရှိဘူး။ မန်နေဂျာကိုခေါ်ဦး။ Meeting ရှိတယ်လို့”

“ဟုတ်”

အင်း... တစ်ယောက်တည်းရှိလို့ပါပဲ။ အဲဒီအတွင်းရေး မှူးမလေးကတော့ မျက်စိနောက်သလို ရှုပ်ပြာရှုပ်ပြာကောင်မလေး ပါလေ။ တစ်အောင့်အကြာမှာ မန်နေဂျာဝင်လာတော့ ညနေမှာ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ဖို့အတွက် ပြောနေစဉ် Phone မြည်သံကို ကြားနေရပါ၏။ ပြောလက်စကားမဆုံးသေးတာကို ဆက်ပြော နေစဉ် Phone သံက မရပ်ပါလေ။ ဘယ်ကဆက်တာမို့ပါလိမ့်။

“ဟဲ့လို့... ဖေဖေလား”

“အေး! သားဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ Phone တောင် မကိုင်ရလောက်အောင်”

“မန်နေဂျာနဲ့စကားလက်စ မသပ်ဖြစ်လို့ပါဖေဖေ။ ဘာ ပြောစရာရှိလို့လဲမသိဘူး”

“မေရီဆီကနေ ယုသီကီရဲ့ Phone နံပါတ်သိလာရပြီ သားရဲ့”

“အင်း”

“မေရီကတော့ ယုသီကီကို သားတွေ့ချင်ရင်တွေ့လို့ရ အောင် စီစဉ်ပေးချင်တာတဲ့”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲဖေဖေ”

“ဒီလိုလေ။ ခရီးသွားဟန်လွှဲပုံစံနဲ့ သွားတွေ့လို့ရရင် သား အတွက် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်စရာမရှိနိုင်ဘူးပြောလိုက်လို့ပါ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ယုသီကီ ညနေငါးနာရီခွဲထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ရပ် တွက်ဆေးခန်းနားမှာ သွားစောင့်ကြည့်ပါတဲ့လေ”

“ကျွန်တော် ဒီညနေ Meeting ရှိတယ်ဖေဖေရဲ့”

“ရှိရှိပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ။ ဆေးခန်းက ညရှစ်နာရီကျော် မှ ပိတ်တဲ့ဟာ။ ပိတ်ခါနီးသွားရင် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

“အင်း”

“သားသွားရင် အဲဒီလမ်းထိပ်မှာပဲတွေ့မှာပါ။ ဆေးခန်း နာမည်က နွေအရိပ်တဲ့”

“နွေအရိပ် တဲ့လား။ တကယ်ပူပြင်းတဲ့ရာသီမှာ အေးချမ်း

၁၀၀ မမသဒ္ဓါမောင်

မှုကို ရစေလိုက်သလိုပါပဲလား။ နာမည်ရွေးတဲ့သူက အတော်လေး တော်သလိုပါပဲလား။ တွေ့ဆိုတော့လည်း သွားတွေ့ရုံပေါ့လေ။ တမင်တကာ တကူးတကကြီးချိန်းတာထက် အခုလို ခရီးသွား ဟန်လွှဲ လမ်းကြိုဝင်တွေ့ရတာက သူ့အတွက် မျက်နှာပူစရာမလို မှန်း သူသိနေတာပါလေ။

အစည်းအဝေးပြီးတော့ ညခြောက်နာရီကျော်နေချေပြီ။ အင်းပေါ့လေ။ ခရီးလမ်းကြိုဝင်လိုက်ဆိုတော့လည်း အိမ်ပြန်ရေ မိုးချိုးစရာမလိုအပ်ဘဲ ဝင်တွေ့ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။ သွားကြစဉ်လေး တွေ့တော့မှပဲ စကားပြောဆိုကြည့်ပြီး အဆင်ပြေတော့မှ Phone နံပါတ် လဲသင့်လဲကြတာပေါ့။

ဖေဖေပြောလိုက်သည့်ရပ်ကွက်ရှိရာဆီသို့ သူကားမောင်း ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကျိုကျိုတက်ချမ်းဘာသည့် ဒေါက်တာမိုးဦးနှင့် ဒေါ်ဆင်သီကီတို့၏တစ်ဦးတည်းသောသမီးက ဒီလိုပျံကျရပ်ကွက် လေးမှာ အချိန်ပေးပြီး စေတနာဆေးခန်းလာဖွင့်သတဲ့။ ဆရာဝန် ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့အမျှသမီးလေးကိုတော့ ကြားကြားချင်း အမှတ် ပေးလိုက်မိတာပါလေ။

‘နွေအိမ်ပုံ’ ဟု ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ထားသည့်ဆေးခန်းထဲ မှာ လူနာအတော်များများရှိနေပါ၏။ Platform ဘေးမှာ ကား

ကို ရပ်ထားရင်း သူ့စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ မိုးတွင်းမို့ လူတွေ တုပ်ကွေးဖြစ်ကြတတ်တာကိုး။ လက်မှနှာရိုက ခုနစ်နာရီကျော် ကျော်အချိန်ပြုနေစဉ် ဆေးခန်းမှာ လူအနည်းငယ်ကဲ့သွားပါ၏။

သူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဆေးခန်းရှိရာဆီ လှမ်းဝင်ခဲ့စဉ် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားရသလို ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲနုလုံးခုန် သံက ထူးဆန်းသွားရပါလေ၏။ အလို! ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

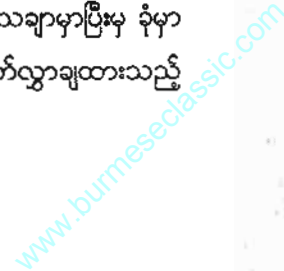
ဆေးခန်းထဲမှထွက်လာပြီး ဆေးကောင်တာခုံမှာ ထိုင် လိုက်သည့် လုံချည်နီနီနှင့် နှာခပ်မလေးက လူနာတွေကိုဆေးပေး ရင်း အပြုံးချိုချိုလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်နေတာပါလေ။ လှတစ်မျက် နှာ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးဆိုတာ ဤသို့သောမိန်းကလေးမျိုးကို ခေါ် ဆိုလေသလား။

“ဆေးမှန်မှန်သောက်ပါနော်၊ မသဏ်သာရင် သဘက် ခါ ပြန်လာခဲ့ပါ အဘွား”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမလေးရယ်”

“ရေတွေခွံ့တွေနဲ့နော်၊ အဘွားကို ကောင်းကောင်းတဲ့ ခေါ်သွားဦး”

အတူပါလာသည့်ကောင်လေးကို သေချာမှာပြီးမှ ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ကာ စာရင်းမှတ်နေပြန်လေ၏။ မျက်လွှာချထားသည့်

မျက်တောင်ရည်ကျော့ကျော့၊ သွယ်ပြီးပေါ်သည့်နှာတံက စင်းစင်း၊
နှင်းဆီဖူးလို ပန်းသွေးရောင်ရှိသည့်နှုတ်ခမ်းလေးက ဖူးဖူး၊ မျက်
နှာကျပ် မေးရိုးသွယ်လှပုံကိုက ပို၍ပြေပြစ်ချောမွေ့နေစေတာပါ
လေ။

“နောက်တစ်ယောက်”

အထဲမှခေါ်သံကြောင့် သူမမျက်ဝန်းတို့က သူ့ထံ ဖျပ်
ခနဲရောက်လာစဉ် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲအေးသွားရလေ၏။ အလို!
လှလိုက်တဲ့မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေပါပဲလား။ မိုးမြင့်
ထက်က ယောက်ျားကြယ်ညီနောင် ခုန်ဆင်းလာသလို သက်ဝင်
တောက်ပလွန်းနေသည့်မျက်ဝန်းတို့ကို သူ့အငေးသားကြည့်နေ
ဖြစ်တာလေ။

တကယ်ပါ။ ‘နေဝန်းနီ’ရဲ့ဘဝမှာ ဒီလောက်ထိ အံ့ဩ
မင်သက်သွားစေတဲ့အဖြစ်အပျက်မျိုးက ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဦးဆုံး
ပါပဲ။

အဖြေ

တစ်ကြိမ်မှမဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့

တစ်မှုထူးခြားတဲ့ရင်ခုန်သံက

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ

“ဒိန်း” ခနဲ ဖြည့်ခဲ့တာပထမ....

တစ်ခါမှမပြင်ခဲ့ဖူးတဲ့

တစ်မှုဆန်းသစ်တဲ့ အလှတရားက

ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ

“ဗျတ်” ခနဲ ခွဲလှန်းမိတာဒုတိယ....

တစ်သက်မှာ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့

တစ်ခါသာဖြစ်တည်တဲ့ ချစ်ခြင်းတရားက

ငါ့သွေးကြောထဲမှာ

“ဝုန်း” ခနဲ စီးပျော့သွားတာ တတိယ....

တစ်ဘဝမှာ မရှိင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့

တဒက်ခွဲလှန်းတဲ့ မက်မောမှုက

ငါ့ရင်တစ်ခုလုံးကို ကိုင်လှုပ်ပြီး

တပ်မက်မှုဖြစ်တည်စေတာ ထာဝရ....

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

“အခရာ”

“ရှင်... မမ”

“လူနာရှိသေးရင် လွှတ်လိုက်ဦးလေ”

‘အခရာ’ တဲ့။ အဘယ်မျှ လှပလွန်းတဲ့အမည်လေးပါလဲ။

မျက်နှာနုနုလေးနှင့် အင်မတန်မှလိုက်ဖက်လွန်းတာပါလေ။ ဆံထုံး

ပုံပုံလေး ထုံးထားသော်ငြား။ ရင်စေ့လက်စက အဖြူခါးတင်အင်္ကျီ

ပုံရိုးရိုးလေး ဝတ်ဆင်ထားသော်ငြား။ ငယ်နုသည့်ပုံရိပ်က အလွန်

ဆုံးရှိုလှ (၁၉) (၂၀) ဆိုသည့်အသက်ကို ခန့်မှန်းနိုင်တာ အမှန်ပါ။

“နာမည်ပြောပါ”

စာရင်းစာအုပ်ကိုလှန်၍ ဘောပင်ကိုင်ထားပြီး သူ့ကိုမေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်တာကြောင့် သတိဝင်သွားရလေ၏။ အသံလေးက ချိုသော်
ငြား ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားလို အသံမာမာလေးပဲလား။ နာ
မည်တဲ့။ သူ့ကို ဆေးခန်းလာပြတဲ့လူနာလို ထင်သွားပြီပဲ။

“ဒီမှာရှင့်!”
“ဟင်”

“နာမည်ပြောပါဆိုတာ မကြားဘူးလား”
“အင်း... နေဝန်းနီပါ”
“အသက်ကရော”

“(၂၆)”
“ရပြီ ဝင်သွားတော့”

ကဲ! ဖြစ်ပုံက အဲဒီလိုလေ။ လူကိုဆေးကုလာတဲ့လူနာ
လိုထင်နေတာ သေချာနေပါရောလား။ အခန်းထဲဝင်ဖို့တောင်မှ
အမိန့်ပေးနေတာလေ။ သူမပြောတာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဒီ
အတိုင်းရပ်နေမိစဉ် သူမက သူ့ကိုမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်
လေသည်။ အတွင်းခန်းထဲမှ လိုက်ကာစလေး ဖျပ်ခနဲ ‘မ’ သွားပါ
သည်။

“အခရာ... လူနာ”
ဆရာဝန်မလေး၏အကြည့်က သူ့ထံရောက်လာတာမို့

မိတ်ဆွေဖွဲ့သည့်အပြုံးမျိုးဖြင့် သူပြုံးပြလိုက်မိပါ၏။ မျက်လုံးဝိုင်း
ဝိုင်းလေးတွေ ကျယ်သွားသည်အထိ ဆရာဝန်မလေး အံ့ဩသွား
လေသည်။ အတော်လည်းဟုတ်တဲ့ဒေါက်တာနဲ့ Nurse ပါပဲ။
ဆရာဝန်မလေးကို ဣန္ဒြေရရလေးလှမယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့်
ကလေးဆန်ဆန်အလှက လူကိုပြုံးမိစေတာအမှန်ပါလေ။

“သူက”
“ကျွန်တော် နေဝန်းနီပါ ယုသီဂီ”
“နေဝန်း... ဟော်တော်! အန်ကယ်နေသွေးရဲ့”
“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမမျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားသလို ရှေးခန်းကိုထွက်
လာလေ၏။ အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်ခပ်လွင်လွင်အရောင်ကို One
set ချုပ်ဝတ်ထားတာပါလေ။ အပေါ်မှ Blouse အင်္ကျီကို လည်
ပင်း၊ ရင်ဘတ်၊ ခါးပတ်လည်နှင့် လက်ဖောင်းအောက်နားတို့မှာ
ဖဲကြိုးအနားကပ်ပြီး ချုပ်ထားတာလေ။ ဒီပုံဝတ်ထားတာမို့ မိန်း
ကလေးက မိန်းမဆန်မှန်း သိသာစေပါသည်။ နောက်ထပ် တစ်
မှတ်ပါပဲ ယုသီဂီ။

“ကိုနေဝန်းက”
“ဒီနားလာရင်း ဖေဖေပြောလိုက်လို့ဝင်တာပါ ယုသီဂီ”

www.burmeseclassic.com

“အို! ယခုတွေ့ချင်ရင် Phoneဆက်ပြီး ချိန်းရမှာပေါ့ ကိုနေဝန်းရယ်။ ဆေးခန်းကိုလာရတယ်လို့”

“ခရာက သူ့ကိုဆေးခန်းလာပြတဲ့လူနာလို့ ထင်သွားတာမမရဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ဒီလိုတော့လည်း ကိုယ့်ထက်အကြီးကို တောင်းပန်ဖို့ ဝန်မလေးပုံပါပဲလား။ နာရီက ရှစ်နာရီထိုးပြီမို့ ဆေးခန်းပိတ်ဖို့ ပြင်ဆင်တော့မှာလေ။ ယုသီဂီက အားနာသည့်မျက်နှာဖြစ်နေပေမယ့် အခရာဆိုသည့်မိန်းကလေးကတော့ ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးနှင့်သာပါလေ။

“ကျွန်တော်မှ ယုသီဂီရဲ့ Phone နံပါတ်ကို သိမှမသိတာ ကိုး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ယုက Visiting card မရှိဘူး ကိုနေဝန်းရဲ့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့် Phone ထဲမှာပဲ ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့”

“အားနာလိုက်တာ”

တကယ့်ကို စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့ဆရာဝန်မလေးပါပဲလေ။ အားနာရိပ်သန်းနေပေမယ့် နှုတ်မှတောင်းပန်သည့်စကားက

ထွက်နေတာပါ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ယှဉ်ချပြထားသည့်ပန်းနှစ်ပွင့်လို အလှချင်းပြိုင်နေသလိုပါလေ။ တကယ်ဆို ယုသီဂီကို နင်းဆီပွင့်နှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြပြီး အခရာကို စံပယ်ပန်းနှင့်ခိုင်းနှိုင်းပြချင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း မျက်စိရှေ့မှာတော့ ယုသီဂီက စံပယ်ပွင့်လိုဖြစ်ပြီး အခရာကဖြင့် နင်းဆီပန်းလို Kiss me quit ပန်းလို ဆူးပါသည့်ပန်းလို မာနရိပ်ပါသည့်မျက်နှာဖြစ်နေတာ အံ့ဩစရာပါပဲ။

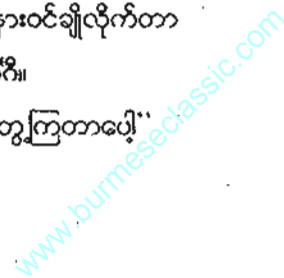
“ဒီမှာ ကျွန်တော့် Visiting card ဝါ”

သူ့ Phone ထဲမှာ ဂဏန်းတွေနှိပ်ပြီး Phone နံပါတ် ထည့်ပြီး ပြန်ပေးစဉ် ရွှေအိုရောင် Card ကို ယုသီဂီထံ သူ့လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ ယုသီဂီက အပြုံးဖြင့်လှမ်းယူပြီး သူ့ Card ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကိုနေဝန်းက ဆေးကုဖို့ဝါသနာမပါလို့ ဆေးကျောင်းမတက်ဖြစ်ဘူးလို့ အန်ကယ်ပြောတာ ယုကို အန်တီမေရီက ပြောဖူးပါတယ်”

သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။ စကားပြောတာကလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့မိန်းကလေးမို့ နားထောင်ရတာ နားဝင်ချိုလိုက်တာ ပြောပါနှင့်။ နောက်ထပ်တစ်မှတ်ပါပဲ ယုသီဂီ။

“နောက်မှပဲ အေးအေးဆေးဆေးတွေကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်က Sunday တိုင်း နားပါတယ် ယုသီဂီ။
OFF ရက်ရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီ Phone ဆက်လို့ရပါတယ်”

“OFF ရက်! အင်း... ယုက အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုတော့
နားရက်သိပ်မယူဖြစ်ဘူး။ ရှိရင်တော့ပြောပါမယ် ကိုနေဝန်း။ ဒါ
ဆို ယုကပဲ အရင်ဆုံး Phone ဆက်သွယ်ရမှာပေါ့လေ”

“အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အချိန်
အားတဲ့သူမဟုတ်လို့ပါ ယုသီဂီ။ အဆင်ပြေရင်တော့ ကျွန်တော်
ပဲ အရင်ဆက်သွယ်ကောင်းဆက်သွယ်ဖြစ်မှာပါ”

ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်အပြုံးနှင့် အပြန်အလှန်ပြောနေတာ
ပါလေ။ မနိမ့်မမြင့်အရပ်ကို ခပ်ပါးပါးဖိနပ်ကိုပဲ ဝတ်ထားတာမို့
အလှသိပ်မကြိုက်တဲ့ဆရာဝန်မလေးမှန်း သိသာစေသလိုပါပဲလေ။
ဆေးရုံက တန်းလာပုံကြောင့် ခေါင်းထက်ရှိဆံနွယ်တို့က အနည်း
ငယ်ပွသယောင်ရှိသလို လူကလည်း အနည်းငယ်နွမ်းသလိုဖြစ်
နေတာပါလေ။

“အခရာ”

“ရှင်... မမ”

“ဆေးခန်းပိတ်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

ဦးဆောင်သူပီသပါပေ။ ‘ဆေးခန်းပိတ်လိုက် အခရာ’ဆို
ပြီး စေခိုင်းညွှန်ကြားတာမျိုးမှဟုတ်ပါဘဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အတူ
တူလုပ်ဆောင်ဖို့ ချို့သာတဲ့စကားပဲပြောတာကို သူ့ကိုယ်တွေ့မို့
အမှတ်က ထပ်တိုးပေးချင်တာပါလေ။

“ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်”

“ဟိုလေ၊ ယုက ဧည့်ခံတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေး
လေးလို့ ကိုနေဝန်းနဲ့”

“နေပါစေ၊ အမှန်ဆို ကျွန်တော်ကပဲ လိုက်ကျွေးရမှာ
ပါ ယုသီဂီ။ ဒီအချိန်က Dinner စားရမယ့်အချိန်မို့ အိမ်ကအမေ
တွေ မျှော်နေကြမှာလေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆေးခန်းထဲမှထွက်ကာ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်
သွားသည့်သူ့ကားကို သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငေးကြည့်နေခဲ့
နန်း သူသိနေပါတ်။ ဆေးခန်းပြတင်းပေါက်တွေပိတ်ရန် ဆေး
ဆောင်တာနောက်မှ ထွက်လိုက်စဉ် ယုသီဂီနှင့်ယှဉ်ရပ်သလိုဖြစ်

သွားသည့် အခရာအရပ်က ဆရာဝန်မလေးထက် ပိုရည်နေသလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကပါ ပိုတောင့်တင်းပြီး လှပနေသလိုပါလေ။

ဘယ်လိုလဲ၊ မျက်စိထဲဝင်နေသူက တစ်ယောက်၊ သိသိသာသာကြီးအမှတ်ပေးဖြစ်တဲ့သူက တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါရောလား။ သူ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်မိလေ၏။ ခြံဝင်းထဲဝင်တော့ တိုက်ရှေ့အပေါက်ဝမှာ သူ့ကိုထွက်မျှော်နေသူက မေမေရယ်လေ။

“နောက်ကျလိုက်တာ သားရယ်”

“နောက်ကျမှာပေါ့မေမေရဲ့။ မေမေတို့ပေးထားတဲ့ တာဝန်အတွက် ပထမခြေလှမ်းနေရတာကိုး”

“ဘယ်လို”

ကားသော့ဖြုတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံမှာ သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသည့်ဖေဖေက သူ့ကိုလှမ်းမေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ သား၊ သဘောကျရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဆရာဝန်မယူချင်တဲ့ငါ့သားက တစ်ခါပဲမြင်ပေမယ့် ယုသီဂီကိုသဘောကျတယ်တဲ့လေ”

သူ့မျက်ခုံးပင့်သောအခါ၏။ သဘောကျတယ်ဆိုတာ နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့သဘောမှမဟုတ်တာလေ။ မြန်မာဝေါဟာရ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်က ကျယ်ပြန့်တယ်ဆိုတာ မှန်နေပါရောလား။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ ယုသီဂီကိုမဟုတ်ပါဘူးဖေဖေရဲ့”

“ဟေ! ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

ဘယ်သူ့ကိုလဲတဲ့။ မေးနေလေပြီကော အခရာ။ မင်းကို အယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘယ်မိဘရဲ့သားသမီး၊ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို တစ်ခုမှမသိရသေးပါဘဲ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားရှိနေပြီဆိုတာကိုပြောရင် အလွယ်တကူယုံကြည်ပါမလား။

“ယုသီဂီရဲ့ဆေးခန်းက Nurse ကိုပါ”

“ဘာရယ်”

“ဟယ်! သားကလည်း ဆရာဝန်သွားကြည့်ပါဆိုတာတို့ ဘယ်နှယ် သူ့နာပြုကိုစိတ်ဝင်စားရတယ်လို့”

“သူ့နာပြုကမှ မေမေ့ကို နေ့ညမပြတ်ပြုစုနိုင်မှာမဟုတ်သေး မေမေရဲ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ယုလေးနဲ့ရော တွေ့ဖြစ်ခဲ့ရဲ့လား”

သားရဲ့”

“တွေ့ဖြစ်ပါတယ်ဖေဖေ၊ စကားလည်းကောင်းကောင်း”

ပြောခဲ့တာပါ”

“ဒါနဲ့များတောင် ယုလေးကို သဘောမကျဘဲ နှာစိကို စိတ်ဝင်စားရသလား နေဝန်းရာ”

မိဘနှစ်ပါးဝလုံး၏ခုံရှေ့မှာပင် သူထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ဘာမှန်း...ကင်မှ ရေရေရာရာမရှိသေးပါဘဲ မိဘတွေနှင့် စကားစစ်ထိုးရမှာကတော့ မဖြစ်သင့်သေးပါလေ။

“ယုသီကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းလေ့လာခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ”

“အဲဒီတော့”

“ခင်မင်ဖော်ရွေတဲ့အမျိုးသမီးလေးပါပဲ။ အဆင့်အတန်း မခွဲခြားဘူး။ စိတ်ထားပြည့်ဝတယ်။ ခေတ်မီပေမယ့် နေထိုင်ပုံနဲ့ တယ်။ ကိုယ်တိုင်ပြည့်စုံနေပေမယ့် လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ ဖြည့်ဖူးတတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်က မြင့်မြတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မနောဖြူပြီး ကလေးဆန်တဲ့ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ အမှတ်ရတဲ့မိန်းကလေးပါဖေဖေ”

“ထူးဆန်းပါရဲ့ နေဝန်းနီ၊ သားနှုတ်ကနေ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီလို ဂယဏနချိုးမွမ်းဖူးတာမျိုး ဒါပထမအကြိမ် ပါပဲ”

“မှန်ပါတယ်ဖေဖေ၊ ဒေါက်တာယုသီကိုဆိုတာ ဘယ်

ပုရိသမဆို ရွေးချယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးပဲဆိုတာ ကျွန်တော်မှတ်ချက်တင်ချင်တာ အမှန်ပါပဲ”

“ဒါတောင်မှ သူ့ကိုလက်ထပ်ယူဖို့ သားက စိတ်မကူး မိဖူးပေါ့လေ”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်မိလေ၏။ Sorry ပါပဲ ယုသီကီ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ဆို တဲ့ Chance ဆိုတာ ရှိကြပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က နှစ်သက်သဘောကျအမှတ်ပေးပေမယ့် တကယ်တမ်းရွေးချယ် ချင်တာက တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာဆိုတော့ အခက်သား လား။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ဘာကြောင့်လဲတဲ့ အခရာ။ မင်းကိုစမြင်လိုက်ကတည်း က ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ရင်ခုန်သံက စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မြည်သံ ကျယ်ခဲ့တာလေ။ တခုတ်ဒုတ်နဲ့ သိသိသာသာကြီးခုန်ပေါက်လာ တဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံအောက်နားက နှလုံးနေရာကိုစမ်းသပ်ကြည့် မှသာ သိနိုင်တာမဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော် ရင်မခုန်လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ ယုသီဂီက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပုတ်နှိုးနိုင်တဲ့သူမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့်ရင်”

“ကျွန်တော့်ရင်ကို ထူးခြားဆန်းသစ်တဲ့ခံစားမှုမျိုးဖြစ်စေတာ ယုသီဂီရဲ့နာမ်မလေးပါ။ အခရာကိုပဲ ကျွန်တော်လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

“သား”

“ကျွန်တော့်ကို အမှန်တကယ်အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုပဲရွေးရွေး ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါရစေလား မေမေ”

မေမေဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့ကိုသာငေးကြည့်နေလေ၏။ တကယ်ပါ အခရာ။ မင်းနဲ့ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရှေ့ဆက်ခွင့်ရမလဲဆိုတဲ့အခွင့်အရေးက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဝိုးတဝါးမရှိသေးတာကို တောင်မှ ရင်ထဲမှာ သေချာတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမိတာပါလေ။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် အခရာ။

အခန်း (၉)

“အဲဒါ မမနဲ့သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့ အခရာရဲ့”

မြို့ထဲကိုလိုက်လာရင်း ကားမောင်းပြီးပြောနေသည့် မမ ယုသီဂီရဲ့အပြုံးက နေရောင်အောက်မှာ တောက်ပနေတဲ့နေကြာပန်းလို လန်းဆန်းနေသလိုပါပဲလေ။ Dashboard ပေါ်ရှိ Note book ကြားထဲ တစ်စွန်းတစ်စထွက်နေသည့် ရွှေအိုရောင် Card လေးကို ပြုတ်မကျစေရန် ထည့်ပေးစဉ် ပြောလိုက်သည့်စကားပါပဲ။

“လူကြီးတွေသဘောတူကြတာပေါ့နော်”

“အင်း... လောလောဆယ်တော့ မမတို့လူငယ်ချင်း”

လှေလာကြရမယ့်အဆင့်ပေါ့”

“မမနဲ့အရမ်းလိုက်ဖက်တဲ့သူပါ မမရဲ့။ နေနဲ့လ ရွှေခွဲမြဲဆိုတာ အဲဒါမျိုးကိုပြောတာပဲဖြစ်မှာ”

မမဒေါက်တာ၏ ညှင်းညွှဲသွဲ့ရယ်သံလေးက သဘောကျသလို ခရာဆီကိုပါ ကူးစက်ရသလိုပါလေး။ ခဏတစ်ဖြုတ်လေး မြင်လိုက်ရုံနဲ့ မမရင်ကိုလှုပ်ခတ်သွားစေတယ်တဲ့လား။

“မမသဘောကျတယ်ပေါ့နော်”

“ကွယ်... အခရာကလည်း သူ့ဘက်က ဘာမှဖြင့်မပြောသေးဘဲ မမဘက်ကပြောရမှာ မစောဘူးလား”

“အချစ်မှာ စောတယ်နောက်ကျတယ်ဆိုတာ ရှိလို့လား မမရဲ့။ ခရာကြားဖူးတာကတော့ မြင်မြင်ချင်းလည်းချစ်မိတာမျိုး ရှိတာပဲတဲ့”

မမမျက်နှာလေး ရဲသွားလေ၏။ ဟုတ်နေပါပြီလေ။ ဒီနေဝန်းနီဆိုတဲ့ မာနခပ်ကြီးကြီးပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို (တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးမျိုးရဲ့ခဲစားချက်မျိုးနဲ့) မမရင်ထဲ လှုပ်ခတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖွင့်မပြောပါဘဲ မြင်ရုံနဲ့သိသာစေနိုင်ပါတယ်လေ။

“အခရာမှာရော အဲဒီလိုချစ်ရမယ့်သူရှိနေပြီလားဟင်”

လှောင်ပြောင်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ပွင့်လင်းစွာ ရယ်ချဲ့လိုက်မိပါ၏။ ‘အချစ်’တဲ့၊ လူတိုင်းနှလုံးသားတိုင်းရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားဆိုတာ ရှိပေမယ့် အဲဒီဝေါဟာရအနက်အဓိပ္ပာယ်က ခရာနဲ့အဝေးဆုံးဝင်ရိုးစွန်းမှာသာ တည်ရှိနေတာပါလေ။

“အမယ်! ရယ်တယ်ပေါ့လေ၊ တကယ်ရှိနေတာလား”

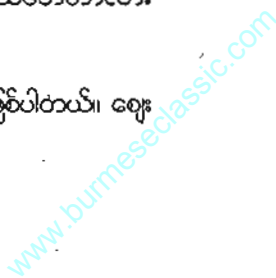
“မရှိပါဘူးမမရဲ့။ ခရာတို့လို တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့လူတန်းစားက အချစ်ဆိုတဲ့ပုစ္ဆာကိုတွက်ဖို့ ဉာဏ်မထက်တဲ့ တလေးလိုပါပဲ မမရယ်”

“ကဗျာဆန်လိုက်တာ အခရာရယ်၊ အဲဒီလိုစကားလုံး လှလှလေးတွေများ မမပြောတတ်ချင်ပါဘိ”

“ခရာက ဘဝသမားပါမမရယ်၊ ဘဝကို လွှတ်တွေ့ခန်း လိုသဘောထားပြီး လုပ်ကိုင်နေရတဲ့သူပါ။ စကားလုံးလှလှလေးတွေကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီးပြောတတ်ဖို့ ဝေးပါတယ်။ ဉာဏ်ပညာကြီးမြင့်ပေမယ့် ဗဟုသုတရရှိအောင် လက်လှမ်းမီဖို့ ကြိုးစားပြီး စာအုပ်တွေပဲ ဖတ်နေရတာပါ”

“စာအုပ်! အဲဒီလို ရသစာပေတွေကို ဝယ်ဖတ်တာလား အခရာ”

“ဝတ်ဖတ်နိုင်တာဆိုရင်တော့ ဝယ်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ရှေး”

ကြီးတဲ့စာအုပ်တွေဆို မဝယ်နိုင်ရင်တော့ ခရာကိုစာသင်ပေးခဲ့တဲ့ အစ်ကိုဆီမှာ သွားငှားရတာပေါ့မမရဲ့”

“အစ်ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုအောင်မြင်နိုင်ကိုရည်စူးပြီး ပြောနေတာကို မမက လိုက်ရေရွတ်လေ၏။ မျက်နှာထက်မှအပြုံးမှ ခုချိန်ထိရှိနေတုန်း ပါပဲ။

“အဲဒီအစ်ကိုဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းကို မမသိပ်သဘောကျ တယ် အခရာ။ အထူးသဖြင့် အခရာခေါ်လိုက်တဲ့အသံထဲမှာ လေး စားနှစ်ခြိုက်ခြင်းတွေ အများကြီးပျော်ဝင်နေသလိုမျိုး နားထဲမှာ ကြားပြီး ခံစားရတာအမှန်ပဲ”

“လေးစားရတာပေါ့မမရဲ့၊ အစ်ကိုက ခရာ ခုနစ်တန်း နှစ်ကတည်းက စာပြပေးခဲ့တဲ့ဆရာကိုး”

“အင်း... အဲဒီအစ်ကိုအကြောင်းကို အခရာနှုတ်က မကြာခဏပြောပြောဖူးနေလို့ တစ်ခါလောက်တော့ တွေ့ဖူးချင်ပါ ရဲ့လေ”

“အစ်ကိုက မိဘတွေနဲ့တစ်နိုင်စိုက်ပျိုးတဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ကိုင်ပြီး ကလေးတွေကိုတစ်ဖက်တစ်လမ်းစာသင်ပေးတဲ့လူ

ပါ။ အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပါတယ်မမ။ ကြားတဲ့တစ်နေ့တော့ မမနဲ့ ခရာ မိတ်ဆက်ပေးမှာပါ”

“နာမည်က”

“အောင်မြင်နိုင်တဲ့”

“အောင်မြင်နိုင် သိပ်အဓိပ္ပာယ်ပြည့်တဲ့အမည်သညာမျိုး ပါပဲ”

Visiting card ထဲက ဦးနေဝန်းနီအကြောင်းပြောနေရင်း ဘယ်လိုကနေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အစ်ကိုအကြောင်းတွေ ပြော သွားရတာပါလိမ့်။ ဒီအချိန်ဆို မိသားစုထမင်းလက်ဆုံစားကြရင်း အစ်ကိုတစ်ယောက် လျှာကိုက်မိနေပြီလားမသိပါလေ။ ကလေး တုန်းကတော့ ဆရာလိုသဘောထားပြီး အားကိုးလေးစားခံစား ချက်နဲ့ပွင့်လင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါ၏။ အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ မျက်လွှာချလျက် အစ်ကိုနှင့်မျက်လုံးချင်းမဆို ရအောင် တမင်ကြိုးစားနေရတဲ့ဒုက္ခက မသေးပါဘူး။

ခရာအလှည့်ပြီးတော့လည်း ရပ်ကွက်ထဲက ခရာထက် အငယ်တွေကို (ကျူရှင်မယူနိုင် စာမလိုက်နိုင်သည့်ကလေးတွေ ကို) ပညာဒါနအဖြစ် ငွေမယူဘဲ အချိန်ပေးသင်ပြနေဆဲပါပဲလေ။ အစ်ကိုကတော့ ခုချိန်ထိ (ခရာက ပန်းဖောက်သည်ဝယ်နေတုန်း

www.burmeseclassic.com

မို့) အပြောအဆိုမပျက်သေးပါလေ။ ခရုဘက်ကသာ . . .

“ဟယ် . . . မေးနေတာမကြားဘူး။ ဘာတွေများစဉ်းစား
နေတာတုန်း အခရာရဲ့”

“ရှင်! မမဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪ . . . မြို့ထဲရောက်တုန်း စာအုပ်တန်းဝင်ချင်သေး
လားလို့”

“မဝင်ပါဘူးမမရဲ့၊ နေပါစေ”

“ဘာလဲ ပိုက်ဆံမပါလို့လား၊ ဒီလောက်တော့ မမစိုက်
ပေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးမမရဲ့၊ ခရုမှာ ဗတ်စရာစာအုပ်ရှိသေး
လို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ အခုဘာဖတ်နေသလဲ”

“ဆရာကြီးဖေမြင့်ရဲ့စာအုပ်ကမ္ဘာ”

“အိုး . . . စာအုပ်ကောင်းပဲ”

“ခရုအပိုင်မဟုတ်ဘူးမမရဲ့၊ အစ်ကို့ဆီက ငှားဖတ်ထား
တာပါ။ ဒီ Sunday ပြန်ပေးရမှာလေ”

ကားကို ဆေးဆိုင်နှင့်မနီးမဝေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ကား
ပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဒီနေ့တော့ မမခေါ်ရာနောက်

လိုက်ခဲ့ရတာမို့ ဆံပင်တွေကို ဆံထုံးမထုံးဘဲ ခပ်မြင့်မြင့်လေး
စည်းခဲ့တာပါလေ။ ရှည်လျားသည့်ဆံနွယ်တွေက ခရုတင်ပါး
လှိုင်းမြူရီရလေအောင် ကောင်းကောင်းကြီးဖုံးကွယ်ထားတာပါပဲ။

“မမမှာထားတဲ့ဆေး ရပြီလားမသိဘူး”

“ဪ . . . မင်္ဂလာပါဒေါက်တာ၊ ရပါပြီခင်ဗျာ။ ဆေး
ဆေးချာပြန်စစ်ပြီး Packing ပိတ်ရုံပဲကျန်တော့တာလေ။ အေးမိ
ဇေ၊ ဒေါက်တာယုသိင်္ဂီမှာထားတဲ့ဆေး List နဲ့ ဆေးထည့်ထား
တဲ့စက္ကူပုံး ဘယ်မှာသိမ်းထားလဲ။ ယူခဲ့ဦး”

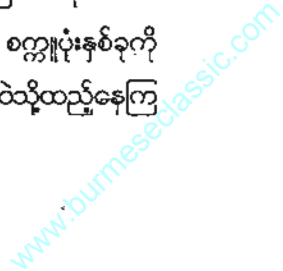
“လာပါပြီ ဦး”

အရောင်းစာရေးမလေးကို မမပြောလိုက်ပေမယ့် ဆိုင်
ရှင်ကိုယ်တိုင်က ကောင်တာကိုရောက်လာပြီး ဖော်ရွေစွာ ပြောနေ
လေ၏။ ဪ၊ ဆရာဝန်ဆိုတော့လည်း ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ချင်
သူတွေ ပေါများလွန်းတာကိုး။

“ထိုးဆေးက တစ်ပုံး၊ သောက်ဆေးတစ်ပုံး ထည့်ပေးပါ
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါက်တာ၊ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရပါမယ်”
ငွေချေပေးပြီး Voucher ဖြတ်ပြီးစဉ် စက္ကူပုံးနှစ်ခုကို

မနှင့်ခရာ တစ်ယောက်တစ်ပုံးသယ်ကာ ကားထဲသို့ထည့်နေကြ

စဉ် ခရာနာခေါင်းထဲသို့ အမွှေးနံ့သာက စူးခနဲရောက်လာလေ၏။
ဒီအနံ့မျိုးကို ခရာရှုခွဲဖူးတာလေ။

“မယု”

“ဟဲ့! ဇွဲပါလား။ ဘယ်လာတာလဲ”

အနီးမှာလာရပ်သည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် ခရာက
အလိုလို မမနောက်ကို ကွယ်ရပ်လိုက်မိလေ၏။ ယောက်ျားလေး
ဖြစ်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမွှေးကြိုင်နေတာက လွန်လွန်းနေတာပါ
လေ။

“ဒီနားက Studio မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ထွက်လာတာ။
မယုကရော”

“အင်း... ဆေးခန်းအတွက် ဆေးလိုတာလေး OFF
ရက်မှာ နည်းနည်းပါးပါး လာဝယ်တာလေ”

“မယုတို့အိမ်ပြောင်းသွားတာ OK ရဲ့လား”

“အေး... အဆင်ပြေပါတယ်ဇွဲရဲ့၊ ခြံလည်းကျယ်သလို
အိမ်လည်းကြီးသွားတော့ အသက်ရှူချောင်သွားတာပေါ့”

“ဒါက မဟုတ်မှလွဲရော၊ မယုရဲ့ Nurse လေးလား”

“ဘယ်သူ... ခြောက်, အခရာကိုသိလို့လား ဇွဲရဲ့”

ဟင်! ဘယ်တုန်းကများ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပြီး သိနေတာလဲ”

ခရာဖြင့် ယောက်ျားလေးဆိုလို့ ယခုတိုင် မှတ်မှတ်ရရသိနေတာ
‘အောင်မြင်နိုင်’ ဆိုတဲ့အစ်ကိုတစ်ယောက်သာ ရှိတာလေ။ ဒီမင်း
သားရှုံးအောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့သူ့ကို တစ်ခါလေးတောင်မှမမြင်
ဖူးခဲ့ပါဘဲ ဘာလို့ ယောရောဂျီလုပ်နေရတာပါလိမ့်။

“နာမည်က အခရာတဲ့လား”

“ဟင်! ဇွဲပဲ ခုနတုန်းက သိသလိုလိုနဲ့”

“တစ်ခါပဲဆုံးဖူးတာကိုး မယုရဲ့”

“ဇွဲကိုသိလား အခရာ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟယ်... တကယ်မသိတာလား”

“ခရာမှမသိတာ မမရဲ့၊ မသိဘဲ ညာမပြောတတ်ဘူး
လေ”

သူက နဖူးကို ဖြန်းခနဲရိုက်ကာ သဘောကျသည့်နှယ်
ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချလိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ လူ
ကိုများ ကလေးပေါက်စနလေးလိုမြင်ပြီး ချစ်စနိုးလှောင်နေသလို
ပါပဲလား။

“သူမမှတ်မိလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မယုရဲ့”

“ဘယ်လို”

ခရာမျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ထိုလူကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ဒီလို Style မျိုးကို ဒီနေ့ခေတ်မှာ မျက်စိနောက်ရလောက်အောင် တွေ့နေရတာမဆန်းကြယ်တော့ပါလေ။ ငွေပေါပေါလျှံလျှံရတဲ့မိဘတွေရဲ့သားသမီးတွေမဟုတ်ပါလား။ ကြိုက်သလိုသုံးဖြန်းရလောက်အောင် လက်ဖျားငွေသီးတဲ့အဆင့်အတန်းမျိုးကို ဘဝသမားဖြစ်တဲ့ခရာက စိတ်မဝင်စားသလို အမြဲပေက္ခာပြုတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတဲ့သူပါပဲ။

“ဟောကြည့်... တကယ်မမှတ်မိတာလား”

ခေါင်းကို ခါမလိုညိတ်မလိုလုပ်ပြီး ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်မိ၏။ မသိပါဘူးဆိုနေတာကို အတင်းကို ခေါင်းစားခိုင်းနေတာမဟုတ်ပါလား။ သူက (အရည်လဲ့သောမျက်ဝန်းများပေါ်အောင်လားမသိ) နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ ခရာကိုကြည့်နေလေသည်။

“ကိုယ်တို့လမ်းထိပ်မှာ မင်းစက်ဘီးနဲ့ကိုယ့်ကား တိုက်မိမလိုဖြစ်ခဲ့တာလေ။ ဘာကြာသေးလို့လဲ”

“ဪ”

“မှတ်မိပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဒါ ဒီနေ့နာမည်ကြီးနေတဲ့ Model အဆိုတော် ဇွဲစာနုညီလေ အခရာရဲ့။ အစက ဇွဲတို့အိမ်နဲ့မတူအိမ်က တစ်လမ်းတည်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေခဲ့တာပေါ့”

မမက သေချာကရုဏ်းပြီး မိတ်ဆက်ပေးနေပေမယ့် စိတ်မဝင်စားသလို မျက်နှာလွှဲလိုက်မိပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ လူကို Store ဆိုင်ထဲကအရပ်လို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေမို့ ရင်ဆိုင်မကြည့်ခဲ့ပါလေ။

“ဇွဲစာနုညီပါ အခရာ၊ နောက်တွေ့ရင် ခေါ်ပါရစေ”

လက်ကမ်းပေးနေတာမို့ ခရာလက်ကို ကျောနောက်မှာ ဖက်လိုက်မိပါ၏။ သူတို့လိုအနုညာသမားတွေအတွက်ကတော့ Shaking လုပ်တာ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် ခရာလိုကူခြေသိက္ခာကွက်တတ်တဲ့လူအတွက်ဖြင့် ကိုယ့်အသားကို လူလာထိမှာ အင်မတန်ကြောက်ရွံ့ရတာပါလေ။

“ခရာက အမျိုးသားတွေနဲ့ မခင်မင်တတ်ဘူး”

“အားပါး!... ဘာမှမကွယ်ဝှက်ဘဲ ဒဲ့ဆော်တော့တာပါလား”

“အခရာက အေးတယ် ဇွဲရဲ့”

“ဒီလိုရေခဲတုံးလေးမို့လို့လည်း ကျွန်တော်က တစ်ခါ”

မြင်ရုံနဲ့ မမေတာပေါ့မယုရဲ့”

ကြည့်စမ်း! ဒါက ဘာစကားလဲ။ လူကိုအနှောင့်အသွား
မလွှတ်တဲ့စကားမျိုးပြောသလို အကြည့်က ခပ်စူးစူးမျိုးနဲ့ ကြည့်
တတ်တဲ့လူပါလား။ မမကိုနှုတ်ဆက်စကားပြောတာ ထားပါတော့
ခရောက် အခုလိုရောတာကိုတော့ မနှစ်သက်ပါလေ။

မမနဲ့စကားစပြတ်ဘဲ ပြောနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေ
က ခရောက်မှာပဲ ရောက်နေတာမို့ စိတ်အိုက်လိုက်တာမပြောပါနဲ့
တော့။ မမကားကိုကျောမှိုထားလျက် မျက်နှာလွဲကာ အကြည့်ကို
ဆိုင်ခန်းတွေဘက်သို့သာ ပို့ထားလိုက်မိတော့၏။

အစ်ကိုနဲ့များ ကွာပါ။ အစ်ကိုဆို ခရောက် ဤသို့အားမနာ
တတ်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှအကြည့်ခဲ့ပါလေ။ သက်
မောတစ်ချက်ကိုသာ တိတ်တိတ်လေး ချလိုက်မိတာက ခရာသာ
ပါပဲ။

အခန်း (၁၀)

ကားကို အိမ်ရှေ့မှာပင် ရပ်ထားခဲ့ပြီး လေချွန်လျက်
အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဒီနေ့အတွက်ကတော့ သူ့ရဲ့ Lucky day ပဲ
ဟုတ်ပါလား။ မယုနဲ့လမ်းမှာဆုံပြီး သူ့လဝန်းလေးကို အမှတ်
ထောင်ဆုံခွင့်ရခဲ့တာလေ။

“အမယ်! တယ်အူမြူးလာပါလား။ ဘာတွေများ ပျော်
ဇာတာလဲ Honey”

“Hi! မာမိ”

အတွင်းခန်းထဲမှထွက်လာရင်း ကြိုလိုက်သည့်မာမိကို
ဖျတ်ခနဲထွေးပွေ့လျက် ပါးပြင်ကိုမွှေးနှိုက်လိုက်ပါ၏။ သူက အဲဒီ
ထို အမေနဲ့ရင်းနှီးချစ်ခင်တဲ့သားလေးပါပဲ။ ကိုကိုလို မှန်ကုပ်ကုပ်

နဲ့ အလိုမကျရုပ်မျိုးနဲ့ ခပ်တည်တည်ရှိတဲ့သားမဟုတ်ပါလေ။

“လာခွဲမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဘာပူဆာချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ပူဆာတာကို မာမိဝယ်ပေးနိုင်လို့လား”

“အမယ်! ဒေါ်သက်မြတ်နိုးပါနော်၊ နာမည်တစ်လုံးနဲ့

နေလာတာပါ။ ပြောစမ်းပါသားရဲ့၊ ဘာလဲ... ကားလား၊ ဘယ် Brand မျိုး မျက်စိကျလာလို့လဲ”

“No!”

“ကားမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာလဲ”

သူပြုံးစိစိနှင့် မာမိကို ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ‘မိန်းမ’လို့ သာ ပြောလိုက်ရင် မာမိတော့ မျက်ဖြူလန်ပြီး သတိလစ်သွား နိုင်တာလေ။ အထူးသဖြင့် စန်းထနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ကူညီပေး တွေ့နဲ့ နာမည်မထွက်အောင် သတိထားဖို့ ဂရုတစိုက်ဆုံးမနေတာ နေ့စဉ်ပါလေ။

“မေးနေတာ ဖြေလေ ဇွဲရဲ့၊ ဘာပြုံးစိစိလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင်းဟင်း... ပြောမှာပါ မာမိရဲ့”

“ပြော”

“ရည်းစား”

“ဟယ်! ဒီကလေးနော်၊ မအေကို နောက်တီးနောင်

တောက်နဲ့”

“မနောက်ပါဘူး မာမိရဲ့၊ အတည်ပြောနေတာပါ”

“အတည်”

“အင်း”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာမို့ မာမိက မျက်မှောင်ကြုတ် ပြလေ၏။ မျက်နှာအမြဲမတည်တတ်တဲ့သားရဲ့စကားကို မယုံသလို ဖြစ်နေတာလေ။

“ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို မာမိကလည်း လူကို မယုံ သင်္ကာနဲ့”

“ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ”

“မယုနဲ့ လမ်းမှာဆိုလို့”

“ဟဲ့! မယုက သားရဲ့ကိုကိုနဲ့ Engage လုပ်ပေးမယ့် မိန်းကလေးလေ”

“ရော်... မယုကို ကျွန်တော်မကြိုက်ပါဘူး မာမိရဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မယုရဲ့ Nurse လေးကို”

“ဟဲ့!”

“တကယ်ပြောနေတာ မာမိရဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်ပါနဲ့ဆို သူနဲ့ ဆုံတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ နှစ်ခါစလုံး ဒီနေရာမှာ ဆူနာမီလိုလူတိမ်တိမ် တဲ့ဒဏ်ရာတွေ ဖြစ်နေတာအမှန်ပဲ။ အား... ကိုယ်တော့ မင်း ကိုစွဲနေပြီ အခရာရေ”

ဆက်တီပေါ် ပစ်လွှဲချလျက် မျက်စိမှိတ်ပြီး သူ့အော်တော့ မာမိမျက်လုံးပြူးချေပြီ။ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဇွဲဇာနည်ရဲ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင် မှာ ရောင်စုံပန်းခင်းတွေ ဖွေးနေသလို မိန်းကလေးအရွယ်ပေါင်း စုံတွေ ပတ်ပတ်လည်ပိုင်းနေတာလေ။ အဲဒီလိုအရောင်အသွေး စုံလင်တဲ့ပန်းပွင့်တွေအများကြီးထဲမှာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီစံပယ် ပွင့်ဖြူဖြူလေးကိုမှ သူ့ဘာလို့ချစ်မြတ်နိုးမိရတာပါလိမ့်။ သူ့ကိုယ် သူတောင် အံ့ဩစရာဖြစ်နေရတာအမှန်ပါပဲ။

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ သားရယ်၊ မာမိရင်ထိတ်လိုက် ရတာ”

“မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်ပြောမလား မာမိရ”

“ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ငယ်တာပေါ့၊ အလွန်ဆုံးရှိလှ ၁၉/၂၀ လောက်ပဲ”

“လှတော့လှတာပေါ့လေ”

“ဇွဲဇာနည်ကြိုက်မှတော့ အဲဒီမိန်းကလေးက စက်စက်

ယိုအောင် လှလို့ပေါ့မာမိရဲ့”

“လှတာလေးနဲ့ ဘာဖြစ်မှာလဲ သားရယ်၊ ဘေးနားမှာ ဒီလောက်ပေါနေတာကို စိတ်ကြိုက်ရွေးပါတော့လား။ အဆင့်အ တန်းရှိရှိ ချမ်းချမ်းသာသာ”

သူ့နာခေါင်းကို ရှုံ့ပြလိုက်မိ၏။ ဒီလိုပြောမယ်မှန်း ကြို သိထားသားပဲ။ ချမ်းသာတာများ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ။ သူ့ကိုယ် တိုင်ရှာနေတဲ့ငွေကြေးတွေက ပုံနေတာပဲမဟုတ်လား။ နံဘေးရှိ သမျှ ဘော်ဒါတွေက ကိုယ့်ဆီက ကပ်စားညှာစား ဖားစားမြှောက် စားတဲ့လူတွေက 70% လောက်ရှိနေတာပါလဲ။ တကယ့်စေတနာ အရင်းခံနဲ့ မိတ်ဆွေစစ်မျိုးကို ဒီလိုနာမည်ကြီးဇွဲဇာနည်က ဘယ် လိုရှာဖွေမှာတဲ့လဲ။ ဝေးပါ။

“ငွေဆိုတာ ကိုယ်ရှာတတ်လို့ရတာပါ မာမိရ။ ကိုယ် ကြိုက်သလိုသုံးရင် ကိုယ့်ကို တာ့တာဘိုင်ဘိုင်ပြုပြီး ပျောက်သွား အဲ့အရာကိုများ”

“ကြည့်!”

“ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတဲ့ဘဝမှာ သက်ရှိလူသားမိသားစု ဖြစ်နေတာတောင်မှ မာမိက ဒီထက်ပိုချမ်းသာချင်တုန်းပဲလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဟန်နီ၊ ဘယ်မိဘမဆို သား

www.burmeseclassic.com

သမီးတိုင်းကို ဆင်စီးမြင်းရုံတာမျိုးပဲ မြင်ချင်ကြတာပါ။ ဆင်းနင်းမြင်းကန်ခံရတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး”

“အဲဒါတွေပေါ့၊ မာမိနဲ့အန်တီကြီး ကွာခြားတာ”

“ဟာ!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မာမိနဲ့အန်တီကြီးက ညီအစ်မတွေသာဆိုတယ်၊ စိတ်ဓာတ်အရမ်းကွာတာအမှန်ပဲ”

“ကြည့်စမ်း! ဒါက မာမိကို စိတ်ပုပ်တဲ့လူလို့ ဝေဖန်တာပေါ့လေ”

“အဲဒီလိုမပြောပါဘူး၊ အန်တီကြီးက အေးတယ်၊ စကားကိုအများကြီးမပြောဘူး၊ တော်ရုံညူပြောချင်တာကို မျက်လုံးကြည့်ရုံနဲ့ သိသာအောင်လုပ်တတ်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုလိုအေးစက်စက်သားမျိုး မွေးခဲ့တာပေါ့”

“ဖွဲ့စာနည်! . . .”

“ဘာလို့အော်ရတာလဲ မာမိ၊ သားအမိချင်း အေးအေးဆေးဆေးဆွေးနွေးနေတာ မာမိက အရမ်းသွေးဆူတာပဲ၊ ကိုကိုတို့အိမ်မှာဆို အပ်ကျသံတောင်မပြည်အောင် Ever Silenceပဲ”

“မအေက မင်းကို ကိုယ်နဲ့တန်းတူအရည်အချင်းရှိတဲ့မိန်းကလေးရွေးဖို့ ဆုံးမနေတာပါ ဖွဲ့ရဲ့။ မာမိကို မင်းဝေဖန်ဖို့

မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော်က မိန်းမယူမယ်လို့များ ပြောမိလို့လား”

“အဲဒီလိုယူမိသွားမှာစိုးလို့ တားနေတာလေ”

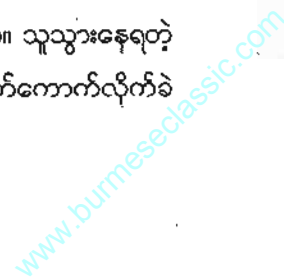
“ရည်းစားတောင် ဘယ်နားမှာရှိသလဲဆိုတာတောင်မသိတဲ့ကောင်ပါ မာမိရာ။ အခရာနဲ့ဆုံမှ ဖွဲ့စာနည်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်တာလို့ပဲပြောရပါသေးတယ်။ ချစ်သူဖြစ်အောင်တောင် အတော်ကြီးကြိုးစားရဦးမှာ။ ယူဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး”

“ယူလို့လည်းမရပါဘူး၊ အဲဒီလိုအဆင့်မျိုးနဲ့တော့ ငါ့သားနဲ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး. . . ဒါပဲ”

“ဟာ. . . မာမိရာ၊ အခရာနဲ့တစ်ခါလေးတောင်မှ မတွေ့ရသေးဘူး၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြင်းနေရတယ်လို့။ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲဗျ”

“ဟဲ့! သားနဲ့အဲဒီကောင်မလေးက မိုးနဲ့မြေလိုဝေးကွာတဲ့အဆင့်အတန်းမှန်းသိလို့ပေါ့ ဖွဲ့ရယ်။ ငွေမရှိတဲ့သူတွေက ငွေမြင်ရင် သုံးဖို့ဖြုန်းဖို့လောဘတက်တဲ့အဆင့်တွေပဲရှိမှန်း မင်းမသိဘူးလား”

ကျစ်! စိတ်ပျက်စရာကြီးပါပဲလားနော်။ သူသွားနေရတဲ့ Studio တွေ Shooting တွေကို တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ

တဲ့မာမိက သူ့ကို ဒီလောက်တောင်မှ ၂ ဝင်ရတယ်လို့။ သားကို ဥစ္စာခြောက်တာ ထားပါတော့၊ သို့သော် အလွှာဆိုပြီး အဆင့်ခွဲ တာကိုတော့ သူ မနှစ်သက်ပါလေ။ အန်တီကြီးဆိုရင် ကိုကိုကို Free ပေးထားတာမဟုတ်ပါလား။ ဘယ်သူနဲ့ပဲယူယူ အိမ်ထောင် ပြုဖြစ်ဖို့ကသာ အဓိကတဲ့လေ။

“ပြောနေတာကြားလား။ အဲဒီကောင်မလေးကို ရွှေစွန့် ညှိဝဲဖို့ လုံးဝမပြင်ပါနဲ့”

“ကိုကိုကိုဆို အန်တီကြီးက Chance your wish”

“ဒါမျိုး မကြီးပဲပေးမှာ၊ ငါကတော့ No! ပဲ”

“စဉ်းစားပေးပါဦး မာမိရာ၊ အခရာက အလိမ္မာအိမ်ပါ မိန်းကလေးမျိုးပါဗျ”

“အေး... ပါမှာပါမှာ စိတ်ချ၊ မင်းအိမ်ပါ ကုန်းကောက် စရာမရှိအောင် ဒင်းနောက်ပါသွားမှာ အသေအချာလေ”

ကဲ! ‘ဗူးဆို ဖရုံမသီး’ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာထင်ပါရဲ့။ နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်အောင်ကို ဖွဲ့ကြီးလွန်းတဲ့ခွဲတစ်ယောက် မာမို့ ကိုလက်မြှောက်အရှုံးပေးရတော့မည့်ပုံပါလေ။

ဘယ်လိုလဲ အခရာ၊ မင်းအနားကိုချဉ်းကပ်ဖို့ အခက် အခဲကိုတောင်မှ ကိုယ်မဆောင်ရွက်သေးတာတောင် မာမိက ကြို

တင်ကန့်ကွက်နေတာလေး။ ပင်မြင့်ကသစ်ပန်းလို တန်ခိုးမြင့်တဲ့ တော်ဝင်ပန်းမဟုတ်ပေမယ့် စံပယ်ခင်းထဲက တစ်မူထူးပြီး လှပ နေတဲ့စံပယ်ပွားလေးကိုမှ မြတ်နိုးမိတာ အပြစ်တဲ့လား။

“အမယ်! ဒီနေ့ ငါ့သား ပြန်ရောက်တာ ဓမ္မာသားပဲ”

သားအမိနှစ်ယောက် စကားများပြီး ငြိမ်သက်နေတာကို မရိပ်မိဘဲ ကုမ္ပဏီမှပြန်လာသည့်ဒက်ဒီက အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း သူ့ ကိုမြင်သွားသဖြင့် မှတ်ချက်ပြုချေပြီ။

“ဗျက်နာက သုန်သုန်မှုန့်မှုန့်နဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ အသက်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုသားကိုပြောနေတာ မရလို့လေ”

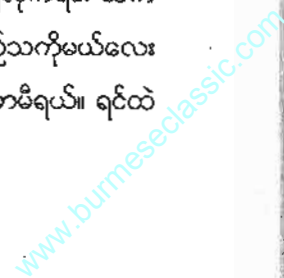
“သားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိန်းကျော်သောင်းကျော်တန်ဖိနပ် မစီးချင်ဘဲ လမ်း ဆေးက ဂျပန်ဖိနပ်စုတ်ကို ဝတ်ချင်နေလို့ ဆူနေတာ”

“ဟာ! မာမိ၊ အဲဒီလိုမနှိုင်းပါနဲ့ဗျ”

“နှိုင်းမှာပဲ၊ နှိုင်းတော့ဘာဖြစ်လဲ”

သူ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ငုံ့ချလိုက်ရင်း သက် ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်မိလေ၏။ သူ့ချစ်မိတဲ့ယဉ်သက်ကိုမယ်လေး ကိုမှ ဖိနပ်နဲ့နှိုင်းရတယ်လို့၊ ရက်စက်လိုက်တာ မာမိရယ်။ ရင်ထဲ

မှာ စူးခနဲကျဉ်းသွားရတဲ့အထိ နာကျင်သွားရတာအမှန်ပါ အခရာ။

“သားက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

ဒက်ဒီက သူ့ပန်းကိုပုတ်လိုက်ရင်း သေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဒက်ဒီထက်ပိုပြီး မာမိ သူ့အပေါ်ချစ်မှန်းသိသော်ငြား ဒီလိုရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာကိုတော့ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါလေ။

“ချစ်သူမဟုတ်သေးပါဘူး ဒက်ဒီ၊ အခုမှမျက်စိကျရှုံ့ပဲ ရှိသေးတာပါ”

“မျက်စိကျတာလည်း ဒေါက်တာယုသီဂီရဲ့ဆေးခန်းက Nurse တဲ့လေ။ ယုတို့မိသားစုအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့။ စီးပွားရေးမပြေလည်လို့ မိသားစုပြောင်းသွားကြတာကို”

“မဟုတ်ပါဘူးမာမိရာ၊ မယု ကျောင်းတက်တာ အဆင်ပြေအောင် နီးတဲ့နေရာကိုပြောင်းသွားတာပါဗျ”

“မသိဘူး။ လုပ်တဲ့ဆေးရုံက သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး မလောက်မလစာရတဲ့ဆေးရုံမျိုး၊ ဆေးခန်းဖွင့်တော့လည်း ဘာငွေကြေးမှမရတဲ့ပုံကျရပ်ကွက်တဲ့လေ။ အဲဒါပေါ့၊ ဝမရှိဘဲ ဝိလုပ်တယ်ဆိုတာ”

“မိန်းမကတော့ကွား၊ သူများအတင်း ပိုချိုးပျစ်ချိုးပြောတဲ့နေရာမှာတော့ Number one ပဲ။ ဒေါက်တာမိုးဦးတို့ ဒေါက်တာမေရီအောင်တို့မောင်နှမတွေက နဂိုကတည်းက အောက်သက်ကျေတဲ့မောင်နှမတွေမှန်း မင်းသိရဲ့သားနဲ့။ ယုမေမေဆင်းသီဂီနဲ့ လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တာကို၊ အဲဒီလောက်ကြီး မဲ့ရွဲ့မပြောနဲ့လေ”

“ကိုနော်၊ သီဂီအကြောင်း ထည့်ပြောမလားနဲ့”

“ဟောကြည့်!”

“ဘာဟောကြည့်လဲ၊ ကျောင်းမှာတုန်းက အသက်တို့မကျာမှာ Star ဖြစ်ခဲ့တဲ့သီဂီကို ကိုဦးနဲ့ကိုတို့ ပိုးခဲ့ကြတာ အသက်သိတယ်။ သိပ်မပြောချင်ဘူး”

“ဟောဗျာ... ဒီမှာ သားတစ်ယောက်လုံး ဒီအရွယ်ရောက်နေတာတောင်မှ ငါ့ကိုအူလိုက်တိုတုန်းပဲလား ဒေါ်သက်ဗြတ်နီး။ သားရှေ့မှာ ကြည့်ပြောဦး”

“ပြောမှာပဲ၊ မှန်တာပြောတဲ့ဥစ္စာ။ ဟိုက ကိုဦးကို ဆေးကျောင်းသားမှန်းသိလို့ ရွေးလိုက်တာနဲ့ အသက်ကိုကြိုက်တယ်ဆိုပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ မသိဘူးမထင်နဲ့။ ဆင်သီဂီဆိုတာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အဆင်းပဲရှိတာကိုများ... ဟွန့်”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ! အသက်ရာ၊ ဘယ့်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်း ကိုယ့်ကို ပြဿနာမရှာချင်စမ်းပါနဲ့”

သူနဲ့ပြဿနာဖြစ်နေရပေမယ့် ဒက်ဒီပြန်လာတာနဲ့ ပွစိပွစိပြောနေသည့်စကားဝိုင်းမှ အသာလေးထပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ရလေ၏။ သူတို့အိမ်က ထိုသို့ပူညံပူညံအိမ်ပါလေ။ ငွေတွေထားစရာမရှိအောင် ပုံနေပါလျက် မာမိဘာကြောင့် စိတ်တိုင်း မကျဖြစ်ရသလဲဆိုတာ လက်စသတ်တော့ ဒီလိုဒီလိုတွေကိုး။

အခရာ... ကိုယ်ကတော့ မာမိဘယ်လိုပဲထားတာ၊ မင်းရဲ့အချစ်ကို မရရအောင်တောင်းဖို့ မင်းရှိရာဆီရောက်အောင် လာခဲ့မှာပါ။ မကြည်သလို မျက်စောင်းခဲ့ပြီ၊ မကျေနပ်သလို နှုတ်ခမ်းစုပြုဦးမှာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် မသိသလိုမမြင်သလိုဟန် ပျိုးနဲ့ မျက်နှာလွှဲထားဦးမှာပဲလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် အခရာ။

အခန်း (၅၅)

“မေမေ”

“ဟေ! ဘာလဲသမီး”

“ခရာ၊ ဦးနိုင်တို့၌ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“မှောင်တော့မယ်မဟုတ်လားသမီးရယ်၊ လေတောင်မှ အေးနေပြီ။ ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ၊ ပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်ကိုမလုပ် နဲ့တော့လို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့၊ ငါ့သမီးက သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ”

ခရာ ပြုံးလိုက်မိပါတ်။ မျက်စိမူန်နေပေမယ့် အပြင်မှာ မှောင်တာ၊ မနက်မိုးလင်းတာကို မေမေက အလိုလိုသိနေတာ လေ။ မနက်ဆို ငှက်ကလေးတွေအသံနဲ့ နေရောင်ကြောင့် နွေးတာတဲ့။ ညဆို ညလေနဲ့အတူ ပုရစ်လေးတွေအော်သံကြောင့်

သိတာတဲ့လေ။

“အစ်ကို့စာအုပ် သွားပို့စရာရှိလို့ပါ”

“မနက်မှပေးတာမဟုတ်ဘူး”

“မဖြစ်ဘူးမေမေရဲ့၊ ပန်းဖိုးငွေတွေလည်း မရှင်းရသေးဘူး။ ပြီးတော့ မညှိမှာထားတဲ့ပန်းစာရင်းလည်း ပေးရမှာမို့လေ”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်သွားမြန်မြန်ပြန်လာ။ စက်ဘီးနဲ့ သွားမှာလား”

“စက်ဘီးက ဘီးပေါက်နေလို့ လမ်းထိပ်ကပြင်ဆိုင်မှာ အပ်ခဲ့ရတာမေမေရဲ့။ ရပါတယ်။ ဒီလိုပဲ လမ်းမြန်မြန်လျှောက်သွားလိုက်မယ်”

“ထီးယူသွားဦး”

မေမေသတိပေးလိုက်ပေမယ့် ထီးမယူဖြစ်။ တိမ်ကင်းစင်နေတာမို့ မိုးမရွာလောက်ပါဘူးလေ။ စာရင်းစာရွက်နှစ်ရွက်နှင့် ငွေအလိပ်လေးကို သားရေကွင်းဖြင့်ပတ်ကာ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်လျက် ခြံလေးထဲမှထွက်ခဲ့ပါ၏။

ဒီနေ့ မမ Night duty ဆင်းရတာမို့ ဆေးခန်းပိတ်ထားပါ၏။ အဲဒီလိုရက်ပြီးရင် နောက်နေ့မှာ လူနာတွေပုံနေတတ်တာမို့ ခရာရောမမပါ ပင်ပန်းရတာလေ။

ခရာက ထားပါတော့။ ဆေးရုံက တန်းပြီးလာရတဲ့မမကသာ ပိုပြီးသနားစရာကောင်းနေသေးတာပါလေ။

ခရာထက်ချမ်းသာတဲ့မမ ယုသီဂီကို သနားမိတာကို သိရင်တော့ မမက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တော့မှာအမှန်ပါပဲလေ။ တကယ်ပါ။ ပညာမာနမရှိ၊ ဥစ္စာမာနမထောင်လွှားတတ်တဲ့မမလို ဆရာဝန်မျိုးကို ခရာအစ်မအရင်းလိုသဘောထားပြီး ချစ်တာမှန်း မမအသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

စက်ဘီးနှင့်ခဏလေးသွားရသည့် ရပ်ကွက်လမ်းက ခြေလျင်လျှောက်တာမို့ ပိုဝေးနေသလိုပါပဲ။ ညနေစာစားပြီး ထွက်လာတဲ့ငါးနာရီခွဲက မှောင်ရီပင်ပျိုးနေလေပြီ။

“ဦးကျော်ရေ၊ အန်တီမြိုင်”

“ဟေ... ခရာလား”

“ဟုတ်”

“ဝင်လာလေ သမီး”

“အောင်နက်ကိုကြည့်ပေးပါဦး”

“အောင်နက်က သူ့အစ်ကိုနဲ့လမ်းလျှောက်ပါသွားတယ် ခရာရဲ့။ ရဲရဲသာဝင်လာ”

ရော်! အစ်ကိုနဲ့တွေ့ဖို့လာပါတယ်ဆိုပါမှ လမ်းလျှောက်

ထွက်သွားရတယ်လို့၊ လွဲချင်ရင် ကြံဖန်လွဲတတ်တယ်ဆိုတာ မှန်
နေပါရောလားလေ။ စာအုပ်ထပ်ငှားမယ့်အစီအစဉ်တော့ ပျက်
ပါပြီ။

“သွားတာကြာပြီလား အန်တီမြိုင်”

“ကြာပြီ ခရာရဲ့၊ သူ့တပည့်တွေနဲ့တွေ့ရင် သိတယ်
မဟုတ်လား။ စာကိစ္စနဲ့ လေကြောမိတော့မှာလေ”

အိမ်လေးပေါ်သို့တက်တော့ အန်တီမြိုင်က လက်ဖက်
သုပ်ပန်းကန်နှင့် ရေခွေးကြမ်းအိုးလုပ်ပန်းကို ယူလာပြီး ဝရန်တာ
မှာ ခင်းထားသည့်သင်ဖျူးဖျားပေါ် တင်လိုက်လေ၏။

“ညနေစာစားပြီးလောက်ရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကြမ်းလေးသောက် သမီး၊ လက်ဖက်လည်းစား”

“အိပ်မပျော်မှာစိုးလို့ မစားတော့ပါဘူးအန်တီ၊ ဒီမှာ
မနက်က မညှိမှာတဲ့ပန်းစာရင်း”

“အေးအေး... ခရာလည်း တော်တော်ပင်ပန်းမှာပဲ
အသက်နဲ့မဲမျှအောင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတာ”

“ဒီလိုပါပဲ အန်တီရယ်”

“ခရာ ရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျော်”

“မချိုမျက်စိအခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ”

“နှစ်ဖက်စလုံး ပိုဝါးလာတယ်လို့တော့ ပြောပါတယ်”

“ဒါဆို အချိန်ကြာကြာဆွဲထားလို့မကောင်းဘူး ခရာရဲ့၊
လွန်မှခွဲစိတ်ရင် တော်ကြာမမြင်ရတော့မှခုကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခရာလည်း သိပါတယ်အန်တီ၊ ခက်တာက
နှစ်ဖက်စလုံးဆိုတော့ အနည်းဆုံးခွဲစိတ်မက လေးငါးခြောက်သိန်း
တုန်မှာဆိုတော့လေ”

“သမီးစုထားတာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်သိန်းလောက်တော့ ရှိပြီထင်တာပဲ ဦးကျော်”

“လိုတဲ့ငွေကို ဦးကျော်တို့ဆီကပဲ ယူထားလေ။ နောက်
ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ဆပ်ပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ ခရာရဲ့၊ အန်တီတို့လည်း ကုသိုလ်ရအောင်
နှစ်သိန်းလောက်တော့ ဒါနပြုပါရစေ”

ခရာမျက်နှာ ပျက်သွားရပါ၏။ ဤမိသားစုနဲ့တော့ ငွေ
ကြေးဆက်နွယ်မှုမပတ်သက်လိုပါလေ။ သိတယ်မဟုတ်လား။
လောကမှာ လူတွေကိုခင်မင်စေတာလည်းငွေ။ မိတ်ဆွေကိုပျက်
တာလည်း ငွေပဲမဟုတ်ပါလား။ တစ်သက်တာရေရှည်ဆက်ဆံ

www.burmeseclassic.com

သွားဖို့ရည်စူးထားတဲ့ ဦးကျော်တို့နဲ့တော့ ငွေကြောင့် အခင်မင်
မပျက်ချင်ပါလေ။

“မလုပ်ပါနဲ့အန်တီ၊ အခုတောင်မှ အန်တီတို့မိသားစု
ကူညီနေတာ အများကြီးပါပဲ”

“မဟုတ်တာသမီးရယ်၊ အခုပြောတာက သမီးမေမေ
ကျန်းမာရေးကိစ္စလေ။ ပြေးကြည့်မှ ဒီအမေနဲ့ဒီသမီးပဲရှိတာကို
ထည့်တွက်မှပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ခရာ၊ မချိုရဲ့ကိစ္စကိုတော့ သမီးတစ်ယောက်
မာနမကြီးပါနဲ့။ ဒီလူနဲ့ဒီလူ ဒီလောက်ရင်းနှီးတာတောင်မှ ကူညီ
ခွင့်မရရင် မိတ်ဆွေစစ်လို့သတ်မှတ်နိုင်ပါတော့မလား”

အဲဒီအနေအထားလေး ပျက်သွားမှာစိုးရိမ်လို့ပါပဲ အ
တီရယ်။ တကယ်လို့သာ မေမေ့မျက်စိကို အန်တီတို့အကူအညီ
နဲ့ ခွဲဖြစ်ခဲ့ရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခရာမျက်နှာကို ဘယ်လိုပြရဏေ
မှာလဲ။ အခုတောင်မှ ခရာတို့သားအမိကို ဒီမိသားစုရဲ့ကပ်
ယပ်ဖား ကပ်မြှောင်လို့ ဝေဖန်နေကြတာလေ။

“သမီးသိက္ခာကျတယ်လို့များ ထည့်တွက်နေလို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးအန်တီ”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ပါ ခရာ။ အ

ခွဲလို့မကောင်းဘူးကွယ့်”

“ဘာတွေစဉ်းစားခိုင်းနေတာလဲ အမေ”

“ဟော! ငါ့သားတောင် ပြန်လာပြီ၊ ဒီမှာလေ၊ မင်းညီမ
ကိုပြောနေတာ၊ မချိုမျက်စိခွဲဖို့အတွက် ငွေလိုတာယူ။ အမေတို့
လည်း ဒါနပြုနိုင်သလောက် ပြုမိရစေဆိုတာကို”

“ခရာအကြောင်းလည်း အမေတို့ အသိဆုံးပဲမဟုတ်
လား”

အစ်ကိုက လေ့ကားမှတက်လာကာ ခရာတို့လက်ဖက်
ခွက်ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ငွေကြေးကိစ္စကို ဦးကျော်နဲ့
အန်တီ့ရှေ့မှာပြောရင် ဘာမှသိပ်မဖြစ်ပေမယ့် အစ်ကို့ရှေ့မှာတော့
ခရာမျက်နှာပူရပါတယ်လေ။ ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ အဲဒီလိုမဖြစ်
ပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ အစ်ကို့ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့မကြည့်ဝံ့တော့
သလို ဘာမှဆိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရင်ပွင့်ပြောဖို့လည်း မရဲတော့ပါ
ချေ။ ခရာ မသိပါလေ။

“အစ်ကို့စာအုပ် လာပြန်ဖို့တာပါ”

“ဖတ်ပြီးလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက် ဘာစာအုပ်ဖတ်ချင်သေးလဲ၊ ယူသွားဦးလေ”

www.burmeseclassic.com

“နောက်မှပါ၊ ခရာပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဦးကျော်နဲ့အန်တီ”

“အေးအေး... သမီး၊ မနက်ကျ သမီးအဆင်သင့်ပို့ လို့ရအောင် ပန်းတွေကို မောင်စိုး စည်းပေးခိုင်းထားမယ်”

“ဟဲ့ဟဲ့ကဲ့”

ခရာထလိုက်စဉ် အစ်ကိုက အခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ဖြောင့်ထီးကိုဖြုတ်ယူကာ ခရာနောက်မှဆင်းလိုက်လာခဲ့၏။ လှေ ကားအောက်ဆုံးထစ်အရောက်မှာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်လဲ”

“ခရာကိုလိုက်ပို့မလို့လေ”

“မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီကို။ တစ် ယောက်တည်းပြန်လွှတ်ရမှာ စိတ်ချေပါဘူး”

“ခရာပြန်ရပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ နေပါစေ”

“အားနာစရာမဟုတ်ဘူး ခရာရဲ့၊ အဓိက အရွယ်ရောက် နေပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သတိထားဦး”

ရော်... မျက်နှာပူပါတယ်ဆိုမှ တကယ်ပါပဲ။ ဦးကျော် တို့မတားတာမို့ ခြံထဲမှထွက်ခဲ့စဉ် အရိပ်အယောင်မပြပါဘဲ မိုးခွဲ က တဖြောက် ခြောက်ကျလာလေ၏။

“တွေ့လာ၊ မိုးရေထဲ ပေးပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲ မြင်ကြည့်။ တစ်ယောက်တည်းလာ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေဆိုပြီး အနားကပ်လာမယ့် ကာလသားတွေ ရောက်လာရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲစဉ်းစား”

ထီးဖွင့်ဆောင်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည့်အစ်ကိုစကား ကြောင့် နှုတ်ခမ်းစုချင်မိသွားရပါ၏။ ကြိုမြင်တတ်ပါ။ ခရာတောင် မှ ဒီလိုအန္တရာယ်ကိုမှ ကြိုမမြင်တတ်တာလေ။

“ခရာက လှတပတမိန်းကလေးမှမဟုတ်တာ အစ်ကို ရဲ့”

“လှလှမလှလှ မိန်းမကမိန်းမပဲ၊ ပြောရခက်လိုက်တာ။ တဲ့... ”

“အ!”

နပူးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုချလိုက်တာမို့ အော်သံ ထွက်သွားရပါ၏။ တဖြည်းဖြည်းစိပ်လာသည့်မိုးရေတို့ကြောင့် အစ် ကိုအနီးသို့ ကပ်လိုက်မိလေ၏။ ထီးကကြီးပေမယ့် လက်မောင်း ချင်းတော့ မထိတထိအနေအထားပါလေ။

ခရာကိုစိတ်ပူသတဲ့။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာမျိုး ခွဲထင်ပါရဲ့လေ။ ခရာရင်ထဲမှာသာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ပြီး ပူပူရှိန်း

www.burmeseclassic.com

ရိုန်းကြီးဖြစ်သွားရတာပါပဲ။

“မေးရင်ဖြေလေ”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“စိတ်ဝင်စားရမယ့်သူ တွေနေပြီလားလို့”

“အာ...”

ခရာမျက်နှာ ရဲရဲနီသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုအတွေးနဲ့များ ပြောလိုက်တာလိမ့်နော်။ ခရာက ဘာများပုံစံပြောင်းနေလို့လဲ။ ပြင်ရိုးပြင်စဉ်ပုံစံပါပဲလေ။ သနပ်ခါးဘကြားလူ၊ ပါးကွက်လိမ်း၊ ဆံပင်ကိုကျစ်ရင်ကျစ်၊ ထုံးရင်ထုံးတာပဲမဟုတ်လား။

“အစ်ကိုကလည်း ပေါက်ကရဲမေးရတယ်လို့”

“ဘာကပေါက်ကရဲဖြစ်ရမှာလဲ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ ရည်းစားစကားပြောတဲ့သူ အနည်းအများတော့ ရှိမှာပဲကို။ မရှိဘူးလား... ပြော”

“ဟင်းဟင်း”

“လူကြီးပြောနေတာကို ရယ်နေပြန်ပြီ ဒီကလေးမလေးကတော့လေ”

“ခရာမှာ ဘာပိုင်ဆိုင်ထားတာများရှိလို့ အဲဒီလိုမျိုးပြောကြမှာလဲ”

“ပိုင်ဆိုင်တာ”

“အင်းပေါ့၊ ဒီခေတ် ကျားမမရွေး လူငယ်တိုင်းက ရင်ခွန်ရုံနဲ့ အချစ်ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်တတ်တဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ Number one, Income (ဝင်ငွေ)၊ Number two, Business (အလုပ်အကိုင်)၊ Number three, Success (အောင်မြင်မှု)၊ Number Four, Riches (ဥစ္စာနေ)၊ Number Five, Ability (အရည်အချင်း) အဲဒါတွေအားလုံးပြီးမှ အစ်ကိုပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာက ဘိတ်ဆုံးလေ။ အဲဒီတော့ ခရာမှာ အဲဒီဒါးချက်လုံးက Nothing...”

“စာတွေဖတ်ပြီး Vocabulary (ဝေါဟာရ)တွေ ကြွယ်နေလိုက်တာ။ ဆရာကိုတောင် ဆရာပြန်လုပ်နေပြီပေါ့လေ”

အစ်ကိုက ခရာခေါင်းကို နောက်ဘက်မှ ခပ်နာနာလေး ဗုတ်လိုက်လေ၏။ အဲဒါ အစ်ကိုကျေးဇူးတွေကြောင့်ဆိုတာကို သိပါလေစလေ။

“ခရာပြောတဲ့အဲဒီအချက်ငါးချက်က မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ကောင်းမှန်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဓိကအချက်ကတော့ ပြည့်စုံသေးဘူး ခရာရဲ့”

“ဘာတွေရှိသေးလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့၊ အယူသဖြင့် လူတစ်ယောက်မှာ Hon-
esty (ရိုးသားမှု) ရှိရမယ်၊ Character (အကျင့်စာရိတ္တ)ကောင်း
ရမယ်၊ Endeavour (ကြိုးပမ်းမှု)ရှိရမယ်၊ Destination (ရည်
မှန်းချက်ပန်းတိုင်)ခိုင်မာရမယ်၊ Truth love (စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်း
မေတ္တာ)မျိုး ပိုင်ဆိုင်ထားမှသာ ဘဝကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဖြတ်
သန်းနိုင်မှာ ခရာရဲ့”

“ခရာမှတ်ထားပါ့မယ် အစ်ကို”

“ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ငွေကြေးမဟုတ်ဘူး ခရာ။ Mind
ဆိုတဲ့စိတ်တစ်ခုသာ အဓိကကျပါတယ်”

ခြံရှေ့မှာရပ်ပြီးပြောနေသည့်အစ်ကိုကို ခရာမော့ကြည့်
လိုက်မိပါ၏။ အဘယ်မျှ လေးနက်လွန်းတဲ့စကားလုံးတွေပါလဲ။
အခြေခံလူတန်းစားချင်းဖြစ်ပေမယ့် ရပ်တည်ရှင်သန်ပုံခြင်းတူပေ
မယ့် အစ်ကိုဦးနှောက်အသိဉာဏ်က ဒီလောက်တောင်ပြည့်စုံနေ
တာလေ။ အတုယူအားကျဖွယ်ရာ အစ်ကိုကို လေးစားစွာကြည့်
နေမိစဉ် ‘မိတ်ဆက်ပေးရမယ်နော်’ ဟူသည့် မမ၏စကားသံက
မိုးရေတွေကြားမှာ ကြားလိုက်ရသလိုနယ်ပါ။

ဪ... အစ်ကိုရယ်။

အခန်း (၁၂)

‘နေ့လယ်မှာ ခဏလောက်တွေ့ကြရအောင်’ တဲ့။

အဘယ်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ Date လုပ်မှုပါလဲ။
တာဝန်ကျနေရာမှာ လုပ်ကိုင်နေရသော်ငြား စိတ်တို့က လွတ်ချင်
ချင်။ ‘နေဝန်းနီ’ ရှင် ယုစိတ်ကိုဘာကြောင့်လှုပ်ခတ်စေရတာ
ပါလဲ။

Phone မြည်သံကြောင့် ဝါဒီထဲမှထွက်လာစဉ် အမှတ်
ထောင်ဖွင့်လိုက်မိတာပါ။ ယုတာဝန်ယူထားတာက ဗဟိုအမျိုးသမီး
ဆေးရုံ၊ ရထားတဲ့တွဲက O.G၊ သို့သော် ဆေးခန်းဖွင့်တာတော့
ထူးနာအစုံပါပဲ။

ခါတိုင်း Phone ဆက်ရင် ဖေဖေနဲ့အိမ်ကမေမေပဲမို့

Phone နံပါတ်ကိုသေချာမစစ်မိဘဲ Dutycoat ချွတ်ရင်း ဖွင့် နားထောင်လိုက်မိတာပါ။

“ဟဲ့လို”
“ယုသီဂီလား”
“ဟင်!”

ရင်ထဲမှာ ဒီနိုးခနဲခုန်သွားပါတာ။ သေစမ်း! ဘာဖြစ်လို့

Phone နံပါတ်ကိုမစစ်လိုက်ရတာပါလိမ့်နော်။ ညှပ်! ယုသီဂီ။

“ဘယ်... ဘယ်သူ”
“ကျွန်တော်ပါ။ နေဝန်းနီ”
“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောလေ”

ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်ပြီး Corridor အုတ်တိုင်မှာ မှီရစ် လိုက်မိ၏။ သက်ပြင်းကိုတိတ်တဆိတ်ရှိုက်မိတာက ခက်ခဲလိုက် သလိုပဲလား။ Phone ဖြေသံက တုန်ရီချင်ချင်ပါလေ။

“အလုပ်များနေလားမသိဘူး။ ကျွန်တော်နေ့စဉ်ယုတ်နီ သလိုများ ဖြစ်သွားသလား”

“အို! မဖြစ်ပါဘူး။ ရပါတယ်၊ ပြောပါ”

စကားသံ ခဏမျှတိတ်သွားလေ၏။ တစ်ဖက်မှာ သူ့ အတွင်းရေးမှူးနှင့် စကားပြောနေတာကို ခပ်တိုးတိုးကြားနေရမိ

သည်။ ခပ်ဩဩအသံကိုက တစ်ဖက်သား၏စိတ်အစုံကို အလို ထိုဆွဲငင်နေသည့်နှယ်ပါလေ။

“Sorry! ယုသီဂီ၊ ဒီမှာပြောနေရလို့ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့”

“ညနေ... အင်း... ကျွန်! ညနေက ဆေးခန်းဖွင့်ရ နားထဲ ဒီနေ့လယ်လောက် အချိန်ရမလားလို့ပါ”

“ရှင်”
“နေ့လယ်ဘက် ထမင်းစားချိန်လောက် ထွက်လာလို့ ဖြစ်လားမေးကြည့်တာလေ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ Lunch စား နိုင်လား”

အို! ရင်ထဲမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေဖြစ်နေပါရော တား။ ဘယ်လိုလဲ၊ သူက စ Date ရင် ကိုယ်က Yes! alright ဆို ယုသီဂီ။ ဒီအရွယ်ဒီအချိန်မှာ ရှက်တာကြောက်တာတွေ ဆားချိတ်ထားသင့်ပြီပဲ။

“ရရဲ့လား... မရရင်လည်း”
“ဟို... ရပါတယ် ကို... နေဝန်း၊ ယု ထွက်လို့ဖြစ် မိတယ်။ အရေးတကြီးပြောစရာများ တွေးမိလို့ပါ”

“အင်း... အဲဒါက အရေးကြီးတယ်မကြီးဘူးဆိုတာ

ပြောလို့ရသိဘူး။ တွေ့မှပဲပြောနိုင်မှာမို့လို့ပါ။ အခက်အခဲများရှိ
လို့လား”

“မရှိပါဘူး။ ယုက ဒီလိုပဲဘာရယ်မဟုတ် မေးလိုက်တာ

ချီးပါ”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ”

“ကျွန်တော်လာကြပါ့မယ်။ ဒါဆိုဒါပဲလေ။ See you”

“ဟုတ်”

ကဲ! လာကြပါ့မယ်တဲ့။ အဘယ်မျှအဓိပ္ပာယ်ရှိလိုက်တာ
ပါလိမ့်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကလေးမွေးပေးရတဲ့ လူနာမိခင်တွေ၊
ကလေးလိုချင်လို့ သားအိမ်လာခြစ်ကြတဲ့ အိမ်ထောင်သည်အမျိုး
သမီးတွေ၊ ဆေးနဲ့တွေ့ ကလေးငိုသံ၊ ဗိုက်နာလို့အော်ဟစ်သံတွေ
နဲ့ချည်း နိစ္စဝပ်ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ ဒေါက်တာယုသီဂီရဲ့အနာဂတ်
က လက်ခနဲတောက်ပသွားတာမဟုတ်ပါလား။

တကယ်ပါ ‘ကိုနေ’၊ နာမည်ခွဲလိုက်ဖက်အောင်ကို ဝန်း
ကျင်တစ်ဝိုက် လင်းလက်တောက်ပစေတာအမှန်ပါပဲ။ ‘ကိုနေ’တဲ့
စိတ်ထဲမှခေါ်မိသည့်ဝိသေသကို ကျိတ်ပြီးသဘောကျစွာ ပြုံးမိ
လိုက်တာလေ။

အဆောင်ဟိုတက်ဒီဘက်ကူးပြီး လူနာတွေစစ်၊ ကလေး
ဆောင်ကိုတစ်ချက်ကူးကာ စစ်ပြီးမှ နားနေခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ပါ၏။
ဘယ်ဘက်လက်မှာ ဝတ်ထားသည့်နာရီလေးထံ အကြည့်ရောက်
သွားရပါသည်။ နေ့လယ် (၁၂)နာရီထိုးခါနီးနေပြီပဲ။

Dutycoat သေချာခေါက်လျက် စားပွဲပေါ်တင်လိုက်
ပြီး မသေမသပ်ဖြစ်နေသည့် ကျောလယ်ခန့်ရှိဆံပင်ကိုရှင်းရန်
တလစ်ဖြုတ်လိုက်စဉ် ရုံးခန်းထဲသို့ ဆေးကုဖော် ဒေါက်တာမာ
လာမြင့် ဝင်လာလေ၏။

“ထမင်းစားရတော့မှာကို ဘယ်သွားမလို့လဲ ယု”

“ဪ... လူတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ပါ”

“လူတစ်ယောက်”

“အင်း”

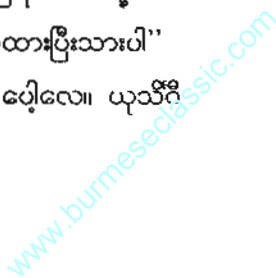
“ဘယ်သူလဲ၊ ယောက်ျားလား... မိန်းမလား”

“မာလာကလည်းလေ”

“သူငယ်ချင်းမို့လို့ မေးရတာပါ ယုရဲ့၊ တော်ကြာ အန်
ကယ်ကြီး လှမ်း Check ရင် မမှားအောင်ဖြေရအောင်လို့”

“သူ့ဘယ်သူဆိုတာကို ဖေဖေတို့သိထားပြီးသားပါ”

“သူ့ဆိုတော့ she မဟုတ်တဲ့ he ပေါ့လေ။ ယုသီဂီ

တော့ မရိုးတော့ဘူးဟေ့”

“ဟယ်! မာလာကတော့ လုပ်ပြီ”

နားချိန်မို့ တခြားဆရာဝန်တွေ Nurse တွေပါ ဝင်လာချိန်မှာ သတင်းဖြန့်ရတယ်လို့။ အပေါင်းအသင်းတွေ၏ချစ်စနိုးဟန် ပြုံးစိစိမျက်နှာတို့ကို မကြည့်ရဲတော့ပါလေ။

“ကဲကဲ... ဖုံးဖိသိုဝှက်ထားတဲ့ Top secret ကြီးဖွင့်ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။ ပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“အဲဒီ he ဆိုတဲ့ himself ပေါ့”

“ဪ... ပြဿနာပဲ”

“ဘာပြဿနာကမှာလဲ၊ နာမည်ဘယ်သူ ဘာလုပ်တယ် ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့သား ဘာတွေပိုင်ဆိုင်တယ် ရုပ်ရည်ကဘယ်လို ယုနဲ့ဘယ်ပုံပတ်သက်မှု ဒါလေးပဲရှိတာကိုများ အိုက်တင်မနေနဲ့”

“မဟုတ်ရပါဘူး မာလာရယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ရိုးရိုးသားသားမိတ်ဆွေတွေဆိုလို့ ဒီလောက်ထိ မူပျက်နေစရာမလိုပေါင်။ ကြည့်ပါလား၊ မျက်နှာက ပန်းသီးလိုနီရဲနေပြီ”

တကယ်ပဲလား၊ ယုမျက်နှာ အဲဒီလောက်တောင် ရှက်သွေးဖြာနေပြီထင်ပါရဲ့။ သိချင်လို့ဆိုပြီးခေါင်းစဉ်တစ်တဲ့ မာလာရဲ့မေးခွန်းတွေက များနေတာပါလေ။ နာမည်က နေဝန်းနီ၊ အလုပ်က ကုမ္ပဏီ MD၊ ဒေါက်တာနေသွေးနဲ့ ဒေါ်လေပြည်အေးတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ချမ်းသာပြည့်စုံတယ်၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ယောက်ျားပီသပြီးခန့်တယ်၊ ယုနဲ့က...

“ဒေါက်တာယုသိဂီ၊ အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်တဲ့”

“ဟော!”

အောက်ထပ်မှ Phone ဝင်လာတာကို လှမ်းပြီးသတင်းပေးလိုက်စဉ် လူက ခုံမှဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိလေသည်။

“ဟောတော်! ကြိမ်စကြာနဲ့ တို့လိုက်သလိုပါပဲလား ယုရယ်”

“နောက်မှနော်”

“ဟဲ့! ဘာကိုလဲ၊ အရင်းမရှိအဖျားမရှိ”

“ဪ... နောက်မှ မာလာသိချင်တာ ယုပြောပြမယ်လို့ပြောတာလေ။ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သွားပြီ သွားပြီ၊ ယုသိဂီတော့ ဖေဖော်ဂျီလက်ထဲက

သူယောင်မယ်လေး ဖြစ်ပါရောလားနော်”

ရုံးခန်းထဲမှာ ရယ်သံတွေအကျယ်ကြီးထွက်လာပါတော့
၏။ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတွေဝေသာနေသလို ဆေးရုံလှေကား
ထစ်တွေကို အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းခဲ့မိလေသည်။ ‘အန်တီမေမီ
ယုကို သူက Lanch လိုက်ကျွေးဖို့ဖိတ်တယ်’ လို့ပြောမိရင် ‘ဈာ
ရန် ရာနှုန်း ၈၀ ပဲသမီးချေ’ ဆိုပြီး Message ပြန်လာမှာအသေ
အချာပါလေ။

ဆင်ဝင်အောက်နားမှာ ကားရပ်ထားပြီး ကားဘေးမှာ
ဆင်းရပ်ကာ စောင့်နေသည့်သူ့ကိုလှမ်းမြင်လိုက်စဉ် ခြေလှမ်းတို့
က တုံ့ခနဲရပ်သွားရလေ၏။ ဘောင်းသီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိတ်
ထားကာ ဂဝံခဲလေးတွေကို Shoe ထိပ်ဖူးဖြင့် အသာလှုပ်ဆော့
နေသလို ခပ်တုံ့ဖြစ်နေသည့်ခေါင်းထက်မှ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည့်
ဆံပင်လေးတွေ နဖူးပေါ်အုပ်ကျနေတာကလည်း တစ်မျိုးလေး
ဆွဲဆောင်နေသလိုပါပဲလား။

“ဪ! ရောက်ပြီလား။ အသံပေးလိုက်တာမဟုတ်ဘူး
အနားမှာသွားရပ်လေမှ ယုခြေထောက်ကို သူမြင်သွား
ပြီး ခေါင်းမော့ဖော်ရလေ၏။ အပြုံးဖြင့် တုန်ပြန်စဉ် သူက ငွေ
ခန်းတံခါးကို ယုအတွက် ဖွင့်ပေးလေသည်။

“တစ်နာရီလောက်မှပြန်ပို့ရင် အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“OK! တက်ပါ ယုသိကီ”

အခုမှတယ်မိကျတဲ့လူဖြစ်ပါရောလား။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
ကားမောင်းပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တာမို့ သူတစ်ပါးမောင်းပို့တဲ့ကားကို
အဆင်သင့်လေး လိုက်စီးရတာကလည်း Feeling တစ်မျိုးပါလေး။
သိပ်မဝေးလှတဲ့စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကားကို သူအသာ
နဲ့ရပ်လိုက်လေ၏။ အခြေခပ်ကြီးကြီး သူငွေးသမီးမဟုတ်တာ
မို့ ယုဘာသာယု ကားတံခါးဖွင့်လျက် ဆင်းလိုက်ပါသည်။

“အသားရှောင်တာမျိုး ရှိသလား ယုသိကီ”

“ရပါတယ်၊ ယုက အစားမရွေးပါဘူး ကိုနေ”

လွတ်ခနဲထွက်သွားသည့်နာမ်စားကို သူသတိမထားမိ
ဘူးလား မသိပါချေ။ မကန့်ကွက်ဘူးပေါ့နော်။ သန့်ပြန်သည့်စား
သောက်ဆိုင်ခန်းမရှိ တစ်ပိုင်းမှာပင် သူထိုင်လိုက်လေ၏။ ထောင့်
ခုံလည်းဖြစ် အပြင်ရှုခင်းကိုလည်း မြင်နိုင်သည့်နေရာကောင်း
ပဲ။ သူရွေးတတ်သည်ပဲ။

“မှာလိုက်မယ်နော်”

“သိပ်အများကြီးမမှာနဲ့ဦးနော်၊ ယုက သိပ်စားနိုင်တာ

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်ဘူး။ အများကြီးပိုနေရင် နှလုံးကောင်းလို့ပါ။
သူခေါင်းညှိတိပြန်။ နံဘေးနား လာရပ်သည့် Waiter
ထံမှ Minu ကိုယူကာ နှစ်ဦးစာသင့်တင်ရုံဟင်းလျာတို့ကို မှာ
သည်။ လက်ညှိုးလေးထောင်ကာ Waiter ကိုမော့ကြည့်လိုက်
Minu ဒီတစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်ဟန်ကိုက တမင်ကြီးလုပ်ထား
မျိုးမဟုတ်ဘဲ သူပြောနေလုပ်နေကျ Style မျိုးပါလေ။

“(၁၂)မျိုးဟင်းချိုတစ်ပွဲ၊ စုံပါပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျား၊ ခဏစောင့်ပြီးမှရမှာမို့ လောလော
ဆယ် Juice တစ်ခုခုသုံးဆောင်ချင်ပါသလားခင်ဗျ”

“နေပါစေ ညီ၊ ရေသန့်ဘူးလတ်နှစ်ဘူးပဲ ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

သူက မှာပြီးသွားတော့ စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ရင်း
ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ နေရမခက်အောင် ကြိုးစားနေနေပေ
ရင်ထဲမှာကော့ တစ်မျိုးကြီးပါလေ။

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ပြောလေ”

“ပြောမှာပါ၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ဗိုက်ဆာနေ

မို့ အရင်ဆုံးစားလိုက်ပါဦး”

ဦးစားပေးတာပေါ့နော်။ မိန်းကလေးတွေကိုမြင်တာ

အတင်းကြီးလိုက်ပြီး ရောတာမျိုး၊ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်ပေး
တာမျိုးမရှိတဲ့သူ့ကို စိတ်ထဲမှာ အတော်လေးသဘောကျနေတာ
အမှန်ပါလေ။ စားသောက်စရာတွေ ရောက်လာတော့ သူနှင့်အတူ
ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ဘဲ အစားတစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက်ဖြစ်
လေသည်။

ဗိုက်ဝသလိုဖြစ်တော့မှ စားတာကိုရပ်စဉ် သူက အချို့
ဆည်းရန်ပါ ကြိုမှာထားတာမို့ ထမင်းဟင်းပန်းကန်တွေကိုရွှေ
ပြီး အချို့ပွဲတွေပြင်ပေးပြန်သည်။ သူက ရေသန့်ကိုဖန်ခွက်လှလှ
ဆေးထဲထည့်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမော့သောက်လိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်ပြောတော့မယ်နော် ယုသိကီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ကိုနေ”

သူက တစ်ရူးစက္ကူဖြင့် ပါးစပ်သုတ်ကာ ခဏနားလေ
၏။ ပြောစရာစကားတို့ကို စီနေပုံပါပဲ။ စမြင်စဉ်တုန်းက သူ့ပုံစံ
ကို ဘုဘောက်ကျတဲ့လူလိုထင်ခဲ့မိပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ်ဆုံစဉ်
စကားပြောတော့မှ ဒီလိုယဉ်ကျေးသည့်လူငယ်မှန်း သိရတာပါ
လေ။

“အမှန်တော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို ကျွန်တော်စိတ်မဝင်
စားခဲ့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်!”

“မေမေတို့အတင်းပြောတာနဲ့ ယုသီဂီကို ကျွန်တော် လာတွေ့ခဲ့တာပါ”

“... ”

“တွေ့တော့လည်း ဘာမှငြင်းဆန်စရာမရှိအောင် ပြည် စုံလွန်းလို့ ငြင်းရမှာ အားနာမိတာ တကယ်ပါပဲ”

မျက်လွှာကိုချထားမိတော့၏။ ငြင်းရမှာ အားနာမိလို့တဲ့ လား။ ဖြစ်ရလေ့ကိုနေရယ်။ ဒီလောက်ထိ ပြေလည်နိုင်ပါလျက် ပြစ်ချက်ရှာမရနိုင်တဲ့ယုကိုမှ ငြင်းချင်တယ်တဲ့လား။

စကားပြောတာ သိမ်မွေ့တဲ့လူ၊ မိန်းမသားကိုဦးစားထား တတ်တဲ့လူ၊ ယောက်ျားပီသစွာ တည်ငြိမ်ခန့်ထည်သူ၊ အလုပ်ကို စိတ်နှစ်ပြီး စီးပွားရှာတတ်တဲ့လူ၊ မိန်းကလေးအများစုရဲ့ခေါင်းညှိထိ လက်ခံဖွယ်ရာ အမှတ်ပြည့်ရှိနေတဲ့သူဆိုသည့် နေဝန်းနီက ယု လိုမိန်းကလေးကို ငြင်းသတဲ့လေ။

အခန်း (၁၃)

သရုပ်ဆောင်မဟုတ်တဲ့လူမို့ ဟန်ဆောင်ရတဲ့အလုပ်က အခက်ခဲဆုံးပါလေ။ ယုသီဂီရဲ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူး ခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသလို တစ်ညလုံး ကျိတ်ငိုနေမိတာမို့ နောက်ရက်မှာ ခွင့်မယူစဖူး ယူရတဲ့အဖြစ်ပါပဲ။

“အခရာကိုစိတ်ဝင်စားမိတာကို ဝန်ခံပါတယ် ယုသီဂီ”

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောတဲ့လူက အမူအရာမပျက်ပေမယ့် ယုတစ်ကိုယ်လုံးကဖြင့် ထူပူပြီး မျက်နှာတွေပါ ပူလောင်သွားရ တာပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ။ အဖက်ဖက်ကပြည့်စုံကုံလုံပြီး အရည် အချင်းအပြည့်ရှိတဲ့ M.B.B.S ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ကိုတော့ မျက်စိ ထဲမမြင်ဘဲ ဒီသာမန်ထမီအနီဝတ် အညတရနာစွဲမလေးကိုမှ စိတ်

ဝင်စားတယ်တဲ့လား။

“တောက်!”

မခံချင်စိတ်ဖြင့် တက်ခေါက်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို သွားဖြင့်ကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ အိပ်ရာထက်ထိုင်နေရင်းဖြင့် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသူက ယုရယ်ပါလေ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးများကြောင့်လဲဟူသည့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာက ဦးနှောက်ကို ပို၍ ခြောက်စေသလိုပါပဲ။

မချောမလှလို့လား။ မျက်ဝန်းအကြည့်တို့က မှန်တင်ခုံရှိမှန်သို့ ရောက်သွားရပါ၏။ ဒီမျက်နှာလေးမှာ ဘာအပြစ်အနာအဆာများ ရှိနေလို့ပါလဲ။ ဒီဘဲညှပ်မျက်နှာလေးနဲ့ လှိုင်းကြီးကောက်ထားတဲ့ အောက်နားလိပ်ဆံပင်က ခေတ်မီတဲ့ Style ပါ။ ဒါဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကရော။

ငါးရုံ့ကိုယ်လုံးလေးဆိုပြီး ဝါဒိထဲမှာ မကြားတကြား နောက်ကြတာ ကြားမိပါရဲ့။ လက်ဖောင်း Blouse လှလှလေးတွေကို ဒီခေတ်နဲ့အညီ Design ထွင်ချုပ်ဝတ်တဲ့ အင်ဒိုနီးရှားပါတီတ် One set ရောင်စုံက ဒေါက်တာယုသိင်္ဂီကို မှုပိုင် Style တစ်ခုအဖြစ် နာမည်ကြီးစေတာပါလေ။

သို့သော် ယုရင်ကိုလှုပ်ခတ်စေခဲ့သည့် တစ်ဦးတည်းသောသူက ယုအလှကိုအာရုံမရောက်ဘဲ ခဏတာအကြည့်ရောက်ခဲ့သည့် ရွက်ပုန်းအလှမိန်းကလေးဖြစ်သည့် အချောကိုမှ စိတ်နှစ်နှစ်နှစ်ခဲ့တာပါသတဲ့။

ရှက်လိုက်တာနော်၊ ရှက်စရာကြီးပါပဲ။ လူကြီးတွေက ခေါ်ယောက်သားပေါင်းဖက်ဖို့အတွက် တွေ့ဆုံဖို့အချိန်ပေးခဲ့တာပေးမယ့် သူလာကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ပန်းနှစ်ပွင့်ယှဉ်ပြီး ပွင့်ခဲ့တာပေးအရောင်အသွေးလှပတဲ့ယုကိုမရွေးဘဲ အဖြူရောင်ပန်းပွင့်လေးတို့ထဲ တစိုက်မက်မက် စူးစိုက်ကြည့်မြင်ခဲ့ရတယ်လို့။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မမ နီးပြီလားဟင်”

“ဘာလဲ စိန်စိန်”

“အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ မေမေကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဧည့်သည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာခဲ့မယ်”

မနက်တုန်းက Breakfast စားချိန်မှာ ထစားခဲ့ပြီး ခေါင်း

ကိုက်လို့ဆိုသည့်အကြောင်းပြုကာ ဆေးသောက်ပြီး ပြန်အိပ်တာ မို့ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်တောင် ရောက်နေချေပြီ။ ဧည့်သည်တဲ့ ဘယ်ဧည့်သည်ကများ မွန်းတည့်အချိန်ကြီး လာလည်ရတာပဲ လိမ့်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေသပ်အောင်ပြင်လိုက်ပါ၏။ တွန့်ကျေ နေသည့်အင်္ကျီကို ဆွဲဆန်လိုက်ပြီး လုံချည်ကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဖြုတ် စေရန် ပြင်ဝတ်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာသစ်၊ ပါးလုပ်ကျင်းကာ မှန်ကြည့်လိုက်ပြီး Puff ဖြင့် ခပ်ပါးပါးပုတ်လိုက်တာမို့ မျက်နှာ က ဖုံဖုံလေးဖြူသွားလေ၏။ ပွယောင်းယောင်းဖြစ်နေသည့်ဆံခွယ် တို့ကို ဘီးကျဲဖြင့်ခပ်ဖွဖွပြီးကာ ဆံညှပ်ကြီးဖြင့်အသာညှပ်လိုက် ပါသည်။

အခန်းတံခါးကို ပြန်စေ့ပိတ်ထားလိုက်ပြီး လှေကားထစ် တို့ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းနင်းလျက် ဆင်းလာခဲ့၏။ အောက်ထစ် ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်ခံစကားပြောနေသည့်မေမေအသံက ခပ်သဲ့သဲ့ ဧည့်ခန်းလိုက်ကာကို အသာလှုပ်ကြည့်မိစဉ် ဧည့်သည်က အထဲ ဘက်ကို ကျောပေးထိုင်ထားတာမို့ အမျိုးသားတစ်ယောက်မှန် သိစဉ် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

ဘုရားရေ! . . . သူများလား။

“ဟော! လာပြီ သားမမနဲ့စကားပြောနှင့်ကြည့်။ အန်တီ တစ်ခုခုလုပ်ပေးမလို့”

သွားပါပြီ။ သားမမဆိုမှတော့ ဟိုချာတိတ်ပေါ့။ ညီအစ် ကိုဝမ်းကွဲလို့မပြောရဘူး။ နောက်ကျောဘက်က ကြည့်ရင် ခန္ဓာ ကိုယ်က သိပ်မကွဲသလိုပါလေ။ ဇွဲရဲ့ဆံပင်က ဒီခေတ် Style ချွေးမို့ နည်းနည်းလေးရှည်ရုံသာရှိပါ၏။

“ဘာလာရှုပ်ပြန်တာလဲ”

“ဟာ! မယုကတော့လုပ်ပြီ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့မောင်လေ တို့ ဒီလိုကြီးဘုပြောရသလား”

“စိတ်မကြည်တဲ့အချိန်မှာမှ လာလည်တာကိုး”

“စိတ်ကြည်အောင် ကျွန်တော်ကျောက်ချဉ်ခတ်ပေးရ ခလား။ ဟောဗျာ! ဒါက ငိုထားတာများလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ညာလည်း ပိပ်ရိရိညာနော် မယု၊ မျက်ခွံတွေမို့နေတာ အသိသာကြီးဗျ”

“အိပ်ထားတာပါတဲ့”

“မယုပေါင်ဗျာ”

“တိုးတိုးပြော၊ မေမေကြားသွားဦးမယ်”

“တွေ့လာ။ အဲဒါပြောတာပေါ့။ အပျိုကြီးတွေများ အချစ် နဲ့တွေ့ရင် ဖုံးမရဖိမရနဲ့ အကုန်ပေါ်တော့တာပဲ”

“ကြည့်... ဇွဲနော်”

“မဟုတ်လို့လားဗျ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုကိုနဲ့ Date တာ OK လား”

မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ပြန်လေ၏။ ဆူးစူးဝင်နေသည့် နေရာကိုမှ အပ်နဲ့လာအတွင်းခံရသလို ခံရခက်ပါဘိ။ ယောက်ျား လေးတွေကတော့ ပေါ့ပေါ့လေးပြောထွက်တာပေါ့လေ။ ယုတို့ မိန်းမသားတွေမှာတော့ တနင့်တပိုးကြီးခံစားရတာမဟုတ်ပါလား။

“ဟား... ဒါက ဘာ Style လဲဗျ။ Yes or No ဖြေ ရုံလေးပဲကို”

“မ OK ဘူးဟေ့၊ သိပြီလား”

“ဘာလဲ၊ အဲဒီသစ်ဝတ်တိုကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ဂရို ဂကျောင်ကျပြီး ငြင်းလိုက်ပြန်ပြီလား”

ငြိမ်နေမိ၏။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းပဲဆို။ ဇွဲ မျက်နှာထက်မှာ ယုကိုလှောင်ချင်သည့်ပြုံးစေအပြုံးက အနည်း ငယ်မျှပျော့သွားလေ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူပေါင်းလာတဲ့ ကလေးမို့ ဒီအစ်မရဲ့ရင်ထဲကို ဇွဲမြင်နိုင်လောက်ပါရဲ့။

“ဘာ Reason ပေးသလဲ”

“ငြင်းစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံလွန်းလို့ အားနာမိပါတယ် ဆို”

“ဒါနဲ့ပဲ Game over ဖြစ်သွားရောလားဟင်”

“ဟဲ့! သူ့ဘက်က ရပ်နေပါပြီဆိုတာကို ငါက ရှေ့ဆက် တိုးလို့ဖြစ်မလား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ တိုးသင့်ရင်တိုးရမှာပေါ့ မယုရဲ့။ အချစ်နဲ့ စိတ်မှာ အားလုံးတရားတာကြီးပဲဟာ။ ဒီကိစ္စမှာ သိက္ခာတွေ အရှင် အကြောက်တွေကို ဘေးခဏချိတ်ထားလိုက်။ အချစ်မှာ သတ္တိ နဲ့လိုတယ်ဗျ။ သိရဲ့လား”

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ ပြောတာတော့ ငှက်ပျောသီး အနွဲ့နွာသလို လွယ်လိုက်တာနော်။ အရှက်တွေသိက္ခာတွေ ဘေး နယ်ထားတဲ့။ ယုကိုများ ဆယ်ကျော်သက်ချာတိတ်မလေးလို့မြင် နေလားမသိ။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို အသက်ထက်ပိုတန်ဖိုးထား ထုတ်တဲ့မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ဦးပါ ဇွဲရယ်။

“... ကာစံဝတ်တိုကြီးက နဲ့ဖိုထက် မီးပုံရိုလိုက်ဖို့ပဲကောင်း တာ... ဟွန်း”

“ဒါဆိုလည်း Just do it လေ မယုရဲ့။ ဒါမှ Save

me ဆိုပြီး အဲဒီသစ်ဂုတ်တိုကြီး အသက်ဝင်လာမှာ”

မရယ်ချင်ပေမယ့် အလိုက်သင့်တော့ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ မလုပ်ရက်ပါဘူး ကိုနေရယ်။ ခိုဝင်ချင်မိတဲ့ရင်ခွင်တစ်ခု၊ မှီခိုချင်မိတဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရန်ပြုလို့ရပါ့မလဲ။ ကျွန်မ ချစ်မိ အပြစ်ရှိသလိုဖြစ်နေပါရောလားလေ။

“မလုပ်ဘူးလား”

“လုပ်စရာလား။ Oxygen မလုပ်ချင်နဲ့”

“ဪ... မေတ္တာဖိုးကြီးက ရွာရန်ရာနန်းပြည့်ဖြစ်နေတာပါပဲလား။ ကျွတ်! ကျွတ်! ...”

“ဖွဲနော်”

ဤမျှအထိသိသာနေပြီလား။ အချစ်ဆိုတာ ဘေးလူက ကာယကံရှင်ထက် ပိုပြီးမြင်သာအောင် ဖုံးဖိသိုဝှက်လို့မရတဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တဲ့။ ဒါဆိုရင် ယုရင်ထဲကိုမြင်သာအောင် သူ အဘယ်ကြောင့် မမြင်နိုင်တာပါလိမ့်။ ဥပေက္ခာပြုရက်ရတယ်လို့။

“မယုပါနဲ့ဆို သူငြင်းခုံတဲ့မိန်းကလေး (၁၃)ယောက် ရှိပြီ”

“ဟင်”

(၁၃)ယောက်တဲ့လား။ အဲဒီနံပါတ်က အနောက်နိုင်ငံတွေ

မှာဆို Unlucky အဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး Hotel တွေမှာတောင် (၁၂) ပြီးရင် (၁၄)ဆိုပြီး ထားတတ်ကြတာလေ။ ယုအတွက် ဒီလောက် တောင်မှ ကံမကောင်းဖြစ်စေခဲ့ရတယ်လို့။

“ဒီလူကြီး ရှေ့ကပိတ်နေတာနဲ့ပဲ နောက်ကကား ကျော် တက်လို့မရဖြစ်နေပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ မယုရဲ့ ကိုကိုသာ မယုနဲ့ OK သွားရင် ကျွန်တော်လည်း ခရာနဲ့စိပြည်မှာပေါ့။ ဒင်းခေါင်းမာလွန်းလို့ ဗုတ်သင်ညှိဘဝကို မှော်ဆရာလို အပ်ချလောင်းဆိုပြီး ပြောင်းပစ်လိုက်ချင်ရဲ့”

“ဟယ်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခေါင်းချည်းခါနေလွန်းလို့ ခေါင်းညှိတ်လာတတ်အောင်လေ”

ကောင်းရော! ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးက အခရာကို ချ ဖြိုင်တူစိတ်ဝင်စားရတယ်လို့။ အစ်ကိုဖြစ်သူရောညီဖြစ်သူပါ ဗုဒ္ဓကူးတိုင်အဖြစ် ယုဆီမှာပဲ လာပြောနေကြတာကို။ ဖွဲပြောသလို သာဆို ယုလည်း စုန်းမလိုအစွမ်းသာရှိရင် အဲဒီအခရာကို ရေလယ် နာပွင့်တဲ့ ကြာပန်းလေးဘဝအဖြစ်သာ ပြောင်းပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

ဒါမှ သူ့ရော့ဖွဲပါ အခရာကိုလိုက်ရှာလို့မရတော့မှာလေ။

အို! ဘယ်လိုကနေဘယ်လို စိတ်ရိုင်းတွေဝင်လာရတာပါလိမ့်။ 'လဲနေသူ ထူပေးပါ' 'အားငယ်သူ အားပေးပါ' 'ကြီးသူကို ရိုသေ' 'ရွယ်တူကို လေးစား' 'ငယ်သူကိုသနား' ဆိုတဲ့ ငယ်စဉ်က သင်ယူခဲ့ဖူးတဲ့ဆုံးမစာတွေကို မေ့ထားရတယ်လို့။

“မယု”

“ဟင်”

“ကိုကိုကို တကယ်ပဲချစ်နေတာလား”

“ပေါက်ကရ လိုက်မေးမနေနဲ့”

“မောင်နှမတွေပဲဗျ။ ဘာဖြစ်လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။

အချစ်မှာ မပွင့်လင်းရင် နှောင့်နှေးပြီး ရှုံးတတ်တယ်တဲ့ဗျ”

ပြောတတ်ပါ။ ပွင့်လင်းချင်တာပေါ့။ 'ဒီမှာ ကိုနေ၊ ရှင့်ကို ယုချစ်နေပြီ' ဆိုပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ပြောချလိုက်ချင်တာ လျှာကို ယားနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထောက်ရှု ငဲ့ကွက်ရမယ့်အချက်တွေက များလွန်းနေတာပါလေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ လက်လွှတ်ချင်နေပြီလား”

“ဟင်း”

သက်ပြင်းရှိုက်မိစဉ် ဇွဲက စိန်စိန်လာပို့ပေးသည့်ကော်စီ

ကို ယူသောက်လိုက်လေ၏။ မေမေက ယုညှော်သည်လာတိုင်း ဘယ်တော့မှဝင်မရှုပ်တတ်ဘဲ ရှောင်ပေးတတ်သူမို့ ဇွဲနဲ့ပွင့်လင်းစွာ စကားပြောခွင့်ရတာပါလေ။

“အသက်တော့ တိုတော့မှာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ မမဒေါက်တာရဲ့”

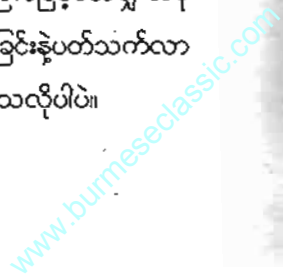
“ငါက မိန်းကလေးဟဲ့”

“ဘာမိန်းကလေးလဲ၊ IT ခေတ်ကြီးမှာ Lady တွေ Man တွေ သီးခြားခွဲလို့မှမရတော့တာ... ခေတ်ကြီးကိုက မိန်းကလေးတွေ စတဲ့ခေတ်ဗျ”

“ကြည့်ပါလား၊ ငါ့ကို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေး ထင်နေလား ဇွဲရဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် မယုက မူကြိုကျောင်းသူအဆင့်ပဲရှိသေးတာကို ဝန်ခံလိုက်ပါဗျ”

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် မူကြိုအဆင့်တဲ့လား။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဆေးကျောင်းတက်တုန်းကလည်း စာချည်းကုန်းရုန်းကြိုးစားဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ ကိုယ့်ကိုဖွင့်ပြောလာသမျှ NO ချည်းဖြေခဲ့မိသမျှ အခု ဝင်္ဂီလည်နေသလိုပါလေ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ချစ်ခြင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ယုက ခခွေးတောင်မှ မရေးကတ်သေးသလိုပါပဲ။

“ဆုံးဖြတ်ပါ မယုရား ဒါမှ ကျွန်တော်က ကိုကိုနဲ့မယု
ကို ပေါင်းကူးတံတားလေး ထိုးပေးလို့ရမှာ”

“အံ့မယ်”

“မယုက အခရာနဲ့ကျွန်တော့်ကို မြားနတ်မယ်လေး၊
မဟုတ်ဘူး... Venus လေး ပြန်လုပ်ပေးပေါ့ဗျ”

ကောင်းပါ၊ အခုမှ Korea ကားထဲကလို ဗီလီနိုလုပ်ရ
မလိုပါပဲလား။ နင်က အဲဒီကောင်မလေးကိုရအောင်ယူ၊ ငါက
သူ့ကိုယူဆိုပြီး ခွဲတမ်းချရမှာလေ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ Korea
ကားကြည့်ရင်တောင်မှ အဲဒီလိုဗီလီနိုနေရာက မင်းသမီးယသွကို
ယု တအားမုန်းတတ်တာမဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၄)

“စက်ဘီးရော”

“ဘီးက နောက်ဘီးပေါက်ပြီးလို့ အခုတစ်ခါ ရှေ့ဘီးပါ
ပေါက်တာနဲ့ ပြင်ဆိုင်မှာပဲ ထားခဲ့ရပြီ”

“ဒါဆို ခရာ ဘာနဲ့ပို့မှာလဲ”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရဲ့ မယုရဲ့ဖောက်သည် ဂါလီဆရာ
ဦးမြကိုခေါ်ထားပါတယ်”

“ကျစ်! အဲဒီလိုလူတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးမပေါင်းပါနဲ့ဆိုတာ
ကို အစ်ကိုပြောတာ နားမထောင်ဘူးလား ခရာ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရပါ၏။ စက်ဘီးပျက်တာ
ဒီတစ်ခါပဲရှိတာမှမဟုတ်ပါဘဲ အခုမှ ဒီလိုစကားမျိုးကို အစ်ကို

ပြောရတာပါလိမ့်နော်။ ဝန်းစည်းတွေ၊ နီးတောင်းထဲ သေချာ
ဝိုင်းစီထည့်ပေးရင်း ပြောနေသည့်အစ်ကိုကြောင့် အံ့အားသင့်
သွားရတာပါလေ။

“ကိုယ့်စက်ဘီး ယူသွား”

“အာ... အစ်ကိုဘီးက ဝယ်ထားတာ ဘာကြာသေး
လို့လဲ။ အသစ်ကြီးကို”

“သစ်သစ်ဟောင်းဟောင်း စက်ဘီးဖြစ်ရင်ပြီးရောမဟုတ်
လား။ လျှာမရှည်နဲ့... ယူဆိုယူ”

ငေါက်သလိုပြောလိုက်တာမို့ ခရာ ဇက်ပု၍ လျှာတစ်
လစ်လေးဖြစ်သွားရလေ၏။ ချိုချိုသာသာပြောလေ့ရှိတဲ့အစ်ကို
ဆီက အမိန့်က ထူးဆန်းနေတာပါလေ။

“ဘာပြောင်စပ်စပ်လုပ်နေတာလဲ ခြင်းချည်ဖို့ကြီးတစ်
ယူ... သွား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ်၊ အနီရောင်လေး”

“ဟုတ်”

ခရာ အိမ်လေးပေါ် ကြိုးတက်ရှာစဉ် အစ်ကိုက စက်
ဘီးလေးလေးကနေတာကို လေထိုးပေးနေလေ၏။ ဧည့်ခန်းစား

လေးပေါ်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စည်းထားသည့် ကြိုးခွေးလေးကို
ကောက်ယူကာ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ရှော်! ကလေးမဟုတ်သူငယ်မဟုတ် ပြေးရသလား။
မတော် ချော်ပြုလဲရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အစ်ကိုကလည်းလေ၊ ခရာကို ပီစီလေးထင်နေတုန်း
ပဲလား။ ခရာက သူနာပြုပါအစ်ကိုရဲ့”

“သူနာပြုဆိုတာ သူများနာမပြုစုရတဲ့လူလေ။ ကိုယ်နာ
မှ ပြုစုရတဲ့လူမဟုတ်ဘဲ”

“ကြည့်!”

“လေအတော်ရှည်တဲ့သောကြာသမီး၊ သွားထော့။ နေ
မြင့်ရင် ပူလာလိမ့်မယ်။ ပြန်လာရင် တစ်အောင့်နားပြီး ခြံထဲကို
ပဲ လာခဲ့နော်။ အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းချက်မနေနဲ့တော့”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမေက ဒီနေ့ကြက်သားကာလသားဟင်း ချက်ကျွေး
မှာမို့လို့ အန်တီအတွက်ပါ ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်မယ်တဲ့၊
ကြိုမှာထားတယ်။ ဒီကလေးမကတော့လေ၊ လူကြီးပြောရင် ဟုတ်
ကဲ့မလုပ်ဘဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်ရသလား”

စက်ဘီးနောက်ခုံမှာ ခြင်းတောင်းကိုပြုတ်မကျအောင်

www.burmeseclassic.com

ပြင်ဆင်ချည်နှောင်ပေးနေသည့်အစ်ကိုကို ခရာမော့ကြည့်နေမိသည်။ အစ်ကိုက ဦးကျော်လိုအသားမညိုသလို အန်တီမြိုင်ထံလည်း အသားမဖြူဘဲ ခပ်လတ်လတ်အသားမျိုးပါ။ မိန်းမဆန်ဆန်ချောသည့်ဟို Model ခွဲစာနည်လိုလည်းမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားပီသ... ခန့်ထည်သည့်လူငယ်ပါလေ။

“ဟောကြည့်! ဘာလဲ၊ လူကို ရုပ်ရှင်မင်းသားမှတ်သလား။ ငေးမနေနဲ့လေ”

ခေါင်းကိုခပ်စွဖုတ်ပြီး သတိပေးလိုက်တာမို့ ခရာမြို့လိုက်မိလေသည်။ စက်ဘီးကိုနင်းထွက်ခဲ့ပြီး ဈေးဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မေမေမျက်စိကို အပြန်ဆုံးခွဲဝေးရမှာမို့ နားလည်သည့်ဆရာဝန်မျိုးနှင့် သွားတွေ့ရဦးမှာလေ။ ညနေဆေးခန်းဖွင့်ရင် နှင့်အရင်ဆုံးတိုင်ပင်ရင် ကောင်းမှာပဲ။

“မညိုရေ”

“ဟဲ့! ကိုမြ ခုနကပဲထွက်သွားတာ ဈေးလမ်းမှာထိုင်ထင်တယ် ခရာ”

“ဟုတ်လား၊ လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်က မချစ်ပြောလိမ့်မယ် မညိုရယ်။ ခရာအိမ်ထိ သူမရောက်နိုင်ပါဘူး”
မညိုနှင့်အတူတူ ဆိုင်ကူခင်းပေးပြီးမှ ဈေးထဲမှာ

အကြော်နှင့်ကြက်သွန်ကြော်နည်းနည်းစိ ဝယ်လာခဲ့ပါ၏။ အိမ်ထဲထဲထဲကြမ်းလေး ဆားဖြူးပြီး စားရအောင်ပါ။ မေမေက ကြက်သွန်ကြော်ဆို ချိုချိုမွှေးမွှေးလေးမို့ ကြိုက်နှစ်သက်လေသည်။

“မေမေ နီးပြီလား”

“အေး... သမီးလေးပြန်ရောက်တာ မြန်လှသည်လား”

“မြန်ဆို အစ်ကိုက သူ့ဘီးငှားပေးလိုက်တာကိုး မေမေ့။ ခရာနဲ့ထမင်းကြမ်းစားရအောင်လေ”

“ဟဲ့! ထမင်းချက်မို့ မီးမမွှေးဘဲနဲ့ အဆာပြေအရင်စားသလား”

“အစ်ကိုက ဒီနေ့ထမင်းဟင်းမချက်နဲ့တဲ့။ အန်တီမြိုင်က ကြက်သားကာလသားချက်မှာမို့ အိမ်ကိုချိုင်နဲ့ပို့ပေးမယ်ပြောမယ်”

“အားနာစရာသမီးရယ်”

“ခရာလည်း ပိုအားနာတာပေါ့မေမေရယ်။ အန်တီက ခရာနဲ့ဆိုလို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာပါ။ ဒီနေ့စိုက်ခင်းရှင်းရမှာပဲ ပြီးရင် ပန်းနောက်တစ်မျိုးစိုက်မယ်ပြောတယ်”

“အလုပ်များဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

www.burmeseclassic.com

မေမေက ဘုရားဝတ်ပြုပြီးပြီမို့ တဘက်ချည်ထည်လေးကိုခေါက်ကာ ဘုရားစင်ရှေ့ရှိ ဗိရိပုလေးမှာ သွားတင်လေ၏။ ခရာက မေမေဘုရားရှိခိုးလျှင် ထိုင်သည်ထိုင်ဖျာလေးကိုလိပ်ကာ ခေါင်းရင်းမှာ ထောင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ မီးဖိုခန်းလေးထဲမှာ ဆေးစရာရှိရာတို့ကို မြန်မြန်သွက်သွက်ဆေးကြောလိုက်ပြီး ထမင်းကြမ်းခွဲကိုချေကာ ဆားဖြူးလျက် ခပ်ဖွဖွလေးနယ်၍ ပန်းကန်ပြားတွေထဲ ထည့်လာခဲ့ပါ၏။ ဓာတ်ဘူးထဲမှရှေ့နွေးပူသေးတာမို့ ကြောရည်သုတ်ကရားအိုးလေးထဲ လက်ဖက်ခြောက်နည်းနည်းထည့်ကာ ရေနွေးလောင်းထည့်လိုက်ပါသည်။

လင်ဗန်းထဲမှာ ရေနွေးအကြမ်းပန်းကန်လုံးနှင့်ကရားအိုးကိုထည့်သယ်ကာ စားပွဲစိုင်းခုံလေးကိုချပြီး တင်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ အကြော်ပန်းကန်နှင့်ထမင်းပန်းကန်တွေကိုသယ်ကာ မနက်အဆာပြေစားဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးချေပြီ။

- “သမီး”
- “ရှင်... မေမေ”
- “အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ မေမေမေးရတော့မယ်”
- “မေးပါမေမေ၊ ဘာများမေးမလို့လဲ”
- ထမင်းကိုမြန်မြန်သွက်သွက်စားတာ ပြီးပြီမို့ အအေးခံ

အားသည့်ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးကဲ့ မော့သောက်လိုက်မိ၏။ စားပြီးသားပန်းကန်တို့ကို ဆေးကြောရန် ထပ်လိုက်ပါသည်။

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေသမီးများများ ချစ်သူဆွဘာတွေရှိနေပြီလားလို့ပါ”

ခရာပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဟိုတလောလေးတုန်းကပဲ ခရာတို့ အစ်ကို ဒီမေးခွန်းမေးဖြစ်ခဲ့သေးတာပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုကြီးမေးနေကြတာပါလိမ့်နော်။

- “ဘာလို့မေးတာလဲ မေမေ”
- “သိချင်လို့ပါ”

“ဪ... မေမေရယ်၊ ခရာလိုဆင်းရဲတဲ့ဘဝသမားက စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ အဲဒီချစ်သူရည်းစားက ဘာများလိုအပ်နေလို့လဲ။ အဖော်ရှာဖို့ထက် ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းရဲ့ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့အတွက်သာ ပိုပြီးလိုအပ်တာ မေမေအသိဆုံးပါ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖခင်မဲ့ခဲ့တဲ့မေမေ့ သမီးရဲ့ဘဝမှာ လုံခြုံအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မယ့် အားကိုးရာယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တယ်လေ”

“အာ... မေမေကလည်း”

“တကယ်ပြောနေတာ သမီးရဲ့၊ မေမေက သမီးကို ဒီ အတိုင်းစောင့်ကြည့်ပြီး အသက်ရှင်သွားလို့မရဘူးလေ။ မေမေ့ မျက်စိမမှိတ်ခင်လေးမှာတော့ သမီးကို စိတ်ချယုံကြည်ရလောက် တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲကိုတော့ အပ်သွားချင်တယ်။ ဒါမှ မေမေစိတ်ချရမှာ”

မျက်ရည်ဝဲသွားရပါ၏။ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ဖို့ စိတ် မချဘူးတဲ့။ ခရာကလည်း မေမေတစ်ယောက်တည်းကို ချန်ထား ရစ်ခဲ့ပြီး ခရာချစ်တဲ့သူနောက်ကိုလိုက်ဖို့ဆန္ဒက ဘယ်လိုမှမရှိတာ လေ။ ခြေ... မေမေရယ်။

ခရာက မေမေ့အတွက် ကျန်းမာရေးနဲ့မျက်စိခွဲစိတ်ဖို့ အတွက် အလုပ်တွေအချိန်ပြည့်လုပ်နေမှန်းသိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ များ စိတ်ကူးယဉ်ချစ်သူထားဖို့ လမ်းညွှန်နေရတာပါလဲ။ ဘာဆို ဘာမှမရှိတဲ့သူညာဘဝကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့လူက ဒီဘဝမှာ ရှိ ပါ့မလား။ မြင့်တင်မေးဖို့ထက် နင်းချေချင်တဲ့လူကသာ များလွန်း တာပါလေ။

“အဲဒီတော့ ဒီအတိုင်းတစ်သက်လုံးနေသွားဖို့ စိတ်ကူး မထားလေနဲ့။ ကိုယ်အားကိုးယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အမျိုးသား မျိုးကိုရှာဖွေဖို့ နေ့စဉ်မျက်စိဖွင့်နားစွင့်ပါ အခရာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ဟုတ်ကဲ့’ရတော့မှာပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မေမေ နေတာကို ဟင့်အင်းဆိုပြီးငြင်းဆန်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲလေ။ သို့လမ်းကိုယ်ဖောက်ပြီး လျှောက်နေတဲ့မိန်းကလေးက ဘဝ သက်တွဲဖော်ဆိုတာ လိုအပ်တာမှမဟုတ်တာဘဲ။

“သမီးသွားတော့မယ် မေမေ”

“အေး... သမီးလေး”

အစ်ကိုဘွဲ့ပီရောက်တော့ စက်တီးကိုသေချာဆေးကြော ချ အပ်လိုက်ရပါသည်။ စိုက်ခင်းထဲမှာ စကားတပြောပြောနှင့် နှစ်ပြီး လုပ်နေတာမို့ ထမင်းစားချိန်ရောက်မှန်းတောင် မသိ တာပါလေ။

“သားတို့ရေ ထမင်းစားကြဖို့၊ သမီးအခရာလည်း လာ တာလေ”

“ဟယ်! ဆယ်နှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ”

“ဟုတ်ပါ! ခေါ်မကြားအော်မကြား ကျုံးလုပ်နေပြီးတော့ သေမေအတွက် ခုနလေးပဲ မောင်စိုးကိုသွားပို့ခိုင်းပြီးပြီအခရာ၊ ဆုပ်သမားတွေနဲ့သမီးတို့ပဲ စားရမှာပဲကျန်တယ်”

ခြေလက်ဆေးကြောကာ မျက်နှာပါသစ်လိုက်ပြီး ကုန်း

ပေါ်မှ အိမ်ရှိရာဆီ တက်ခဲ့ရပါ၏။ အိမ်အောက်ကွပ်ပျစ်မှာ ထမင်း
ပိုင်းပြင်ထားတာမို့ ထမင်းဝင်စားရမှာကို မျက်နှာပူနေစဉ် အစ်ကို
က ခရုလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျပ်ခနဲဆွဲခေါ်လေသည်။

“အစ်ကို”

“ထမင်းစားကြမယ်လေ... လာ”

“ဟိုလေ”

“လာပါဆို၊ အမေတို့က စားပြီးနေပြီ။ ခရာနဲ့ကိုယ်ဝဲ
အတူတူစားရမှာ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းစားရင် အဖော်ဘယ်
ရှိမှာလဲ။ လာပါ”

တကယ်ပင် အိမ်ဖော်ဝရန်တာလေးမှာ ထမင်းပြင်ဖေး
ထားတာက နှစ်ဦးစာပါလေ။ ခရာမျက်နှာပူရသက်သာစေအောင်
လားမသိ၊ ဦးကျော်ရော အန်တီမြိုင်ပါ အလုပ်သမားတွေဝိုင်းမှာ
ပဲ စကားပြောညှော်ခဲနေကြလေ၏။

“စားနော်... အားမနာဘဲ ဝအောင်စား”

အစ်ကိုက ဟင်းတွေတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ခရာပန်းကန်ထဲ
သို့ ထည့်ပေးနေလေ၏။ ပြောတော့ ကြက်သားနဲ့ပူးသီးကာလ
သားချက်ဟင်းဆိုပြီး ဟင်းတွေက အမယ်စုံနေတာလေ။

“စက်ဘီးလိုရင် ယူသုံးထားဦးနော် ခရာ”

“ရပါတယ်အစ်ကို၊ ညနေတော့ ခရာ ဒီတိုင်း လိုင်းကား
ဦးသွားလို့ရပါတယ်”

“အပြန်ကျ မှောင်မှာမဟုတ်လား”

“မှောင်လည်း ပြန်ရဲပါထယ်အစ်ကိုရဲ့”

“ကိုယ်လာကြိုမယ်”

“ရှင်! အာ... မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ရင် အကုန်ဖြစ်
တာချည်းပဲ”

“အစ်ကိုကလည်းလေး၊ ခရာသွားလာနေကျပဲကို”

“မွေးနေ့ရှင်လုပ်ချင်တာလေးကို တစ်ခါလောက်ခွင့်ပြု
လို့မရဘူးလား ခရာ”

“ဟင်! အစ်ကို့မွေးနေ့၊ အို... ဟုတ်သားပဲ”

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုပြီး ရှာကြပေးမယ်စိတ်မကူး
လေနဲ့၊ အဲလိုတွေပေးမှာစိုးလို့ တမင်ဒီလိုပဲထမင်းကျွေးတာ။ ဘယ်
အလုပ်သမားကိုမှ ကိုယ့်မွေးနေ့လို့ဖွင့်မပြောဘူး”

မပြီးဘဲမနေနိုင်တော့ပါချေ။ ဟုတ်တယ်လေ။ တကယ်
ဆို မွေးနေ့ရှင်သွားချင်တဲ့နေရာကိုသာ လိုက်ပို့ပေးရမှာမဟုတ်
လား။ အခုတော့ အစ်ကိုက ခရာကိုလာကြိုပေးမလို့တဲ့လေ။

www.burmeseclassic.com

အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ဘာပြုံးစိစိလုပ်နေတာလဲ”

အစ်ကိုကပြောလည်းပြောရင်း ခရာထမင်းပန်းကန်ထဲ သို့ ငရုတ်သီးစိမ်းတောင့်နီနီလေးကို ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ ကဲ! အဘယ်မျှကလေးဆန်တဲ့အပြုအမူပါလဲ။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“လူကြီးကိုလှောင်လို့ ဒဏ်ပေးတာ”

“ဒဏ်ပေးတာက ဒီလိုငရုတ်သီးနီနီလေးလား”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ်လာကြိုမယ်ဆိုတာကို ပြောဦးလေ”

“ကြိုပေါ့”

မပွင့်တပွင့်ပြောကာ အစ်ကိုထည့်ပေးသည့်ငရုတ်သီးကို ကိုက်လိုက်ပါ၏။ သေးသေးလေးမို့ စပ်ပေမယ့် ခရာက အစပ် စားသူမို့ စားနိုင်ပါတယ်လေ။ အစ်ကိုသာလာကြိုရင် ဘာတွေများ ဖြစ်လာမလဲ။ မမကလည်း အစ်ကိုကိုတွေ့ဖူးချင်တာတဲ့။ ခက် တယ်အစ်ကို၊ လာကြိုမှာကို ပျော်မိပေမယ့် ခရာအပျော်ကံ ပျော် တစ်ဝက်မောတစ်ဝက်ပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပိုင်း (၃)

ချစ်မဝရ

သမင်မျက်ဝန်း

ကျောရွန်းရွန်းကို

မကြည့်ဝံ့ ကြည့်ဝံ့

နှင်းဆီပန်းသွေး

နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို

မထိဝံ့ ထိဝံ့

မွှေးညင်းစိမ်းမြ

ပါးလှလှကို

မနမ်းဝံ့ နမ်းဝံ့

ရှင်းသန့်စင်ဖွေး

လည်တိုင်လေးကို

မမွှေးဝံ့ မွှေးဝံ့

တူနှိုင်းမမိ ကော်ရုပ်လေးကို

မြတ်နိုးမျှိုသိပ် စေတသိတ်ဖြင့်

(ကိုယ့်ရင်တွင်းမှာ)

မချစ်ဝံ့ ချစ်ဝံ့

အခန်း (၁၅)

လှိုင်းကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါ၏။ ဆေးခန်းတံခါးသော့ကိုဖွင့်ကာ ပြတင်းပေါက်ဖွင့် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်တို့ကို မြန်မြန်လေးလုပ်လိုက်ပါသည်။ လူနာစစ်ဆေးခန်းမှာ မနစ်တကျပြင်ဆင်ပေးပြီးမှ ခရာ တာဝန်ယူရသည့်ဆေးကောင်တာထဲမှာ ဆေးဘူးတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူမိပြီး သေသပ်အောင် လုပ်လိုက်ပါ၏။

လယ်ဂျာစာအုပ်ကိုဖွင့်တော့ ဒီနေ့စမှတ်ရမည့်လူနာစာရင်းစာရွက်မှာ နံပါတ်စဉ်တပ်ရန် ဘေးမျဉ်းမတားရသေးတာမို့ အံ့ဆွဲထဲမှ ပေတံရှည်နှင့်ခဲတံကိုယူကာ မျဉ်းတားနေမိ၏။ ပြီးမှ 'Re>Date ကို မှင်ထင်သာအောင် ခပ်နာနာလေး ဖိရေးလိုက်ပါသည်။ ဒီနေ့က အစ်ကိုမွေးနေ့ပေကိုး။

“ဟယ်! မမရောက်နေပြီ”

အပေါက်ဝမှ Dutycoat ကို လက်မှာကိုင်ရင်း ရပ်ကြည့်နေသည့်မမကြောင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ နေပါဦး။ ဒီကနေ့ OFF ရက်လည်းမဟုတ်ပါဘဲ မမဘာလို့စောနေပါသလဲ။ အခုမှ ညနေ ငါးနာရီစွန်းစွန်းလေးသာ ရှိတုန်းပါလေ။

“ရတယ် အခရာ၊ နေနေ”

ကြိုနေကျအတိုင်း သွားကြိုတာကို ငြင်းလိုက်တာမို့ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မမဘာဖြစ်လာတာပါလိမ့်။ မျက်နှာကလည်း သိပ်မကောင်းပုံပါလေ။

“လူနာလာပြီလား”

“မလာသေးဘူးမမ၊ ခါတိုင်း ငါးနာရီခွဲမှဖွင့်တာဆိုတော့လေ”

“အေးအေး... မမ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်”

လိုရင်းပဲပြောပြီး အတွင်းသို့ဝင်သွားတာမို့ ခရာ ရပ်ကုန်ခွဲရလေ၏။ အိမ်မှာများ စကားများလာလို့လား။ မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒါဆိုရင်လည်း မမဟာ ‘ဒီနေ့လေ’ ဆိုပြီး ခရာကိုရင်ဖွင့်ပြောပြတတ်တဲ့သူပါလေ။ အခုတော့ အလာပသလာပလေးကို တောင်မပြောဘဲ ရှောင်နေသလိုဖြစ်နေပါရောလား။

ခရာများ အမှားလုပ်မိလို့လား။ နေပါဦး။ ဆေးခန်းဖွင့်ခဲ့တဲ့တလျှောက် ခရာ တစ်ရက်လေးတောင်မှ နားရက်မယူခဲ့သေးတာပါလေ။ ဒါဖြင့် မမမနှစ်သက်တာ တစ်ခုခုများ ပြောမိဆိုမိလို့များလား။ အင်းလေ၊ စကားဆိုတာက ကိုယ်မပြောချင်ပေမယ့် လွှတ်ခနဲထွက်တတ်တဲ့ရေပိုက်ခေါင်းကရေလိုပဲ ထိန်းရခက်တာပါပဲ။

ဒီနေ့ပဲ မေမေ့မျက်စိကိစ္စပြောဖို့ ရွယ်ထားပါတယ်ဆိုမှ ရာသီဥတုက ဆိုးရတယ်လို့။

“အခရာ”

“ရှင်! ရှင်... မမ”

လိုက်ကာစကို ဖျပ်ခနဲမကြည့်လိုက်စဉ် မမက ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး စားပွဲထက်မှာ စာအုပ်ဖွင့်ဖတ်နေလေ၏။ ဒါဖြင့် စာဖတ်ချင်လို့ စကားမပြောတာပေါ့နော်။ တော်ပါသေးရဲ့။

“လူနာလာရင် အသံပြုလိုက်ဖို့ ပြောမလို့ပါ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကြည့်နေသည့် ခရာကို ယုမြင်လိုက်တာမို့ သက်ပြင်းခိုးရှိုက်မိလိုက်ပါသည်။ ‘မြေခိမ်ရာလုံစိုက်’ ဆိုတဲ့ အနိုင်ကျင့်စိတ်မျိုး ယုမှာမှမရှိတာလေ။ ဒီအလုပ်ကိုမိမိလိုက်ကိုင်ပြီး အမေကိုပြုစုကျွေးမွေးနေသည့်ခရာက ယုထက် ပိုပြီးကုသိုလ်

တွေ အများကြီးရနေတာအမှန်ပါပဲ။

အဲဒီကုသိုလ်ကောင်းခြင်းတွေထဲမှာ 'မျက်နှာမြင် ချစ်ခင် ပါစေ' ဆိုတဲ့ဆုပါ တစ်လုံးတစ်ဝကြီးပြည့်စုံနေတာမဟုတ်ပါလား။ ရှားရှားပါးပါးဖြစ်တတ်တဲ့အဖြစ်ကတော့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲနှစ်ဦး စလုံး ချစ်ခြင်း၏မြှားနှစ်စင်းဆုံရာ ပစ်မှတ်ဖြစ်နေတာပါလေ။

'မနာလိုဘူး' လို့ပြောရအောင်လည်း ခရာနဲ့ယုက ပြိုင်ဘက်လည်းမဟုတ်။ ယှဉ်ပြိုင်ရအောင်လည်း ကိုယ်က ဟိုးခင်မြင့်မြင့်အဆင့်မှာ ရောက်နေပြီသားလူ။ အလှချင်းတူနေရင်တောင် မှ နဂိုရှိရင်းစွဲ အယဉ်ဆင့်နေတာကြောင့် ခရာပုံစံလေးက အထိုလိုဝင်းလက်တောက်ပနေတာအမှန်ပါပဲ။

“ပြောစရာရှိလို့လား အခရာ”

“ဟိုလေ... ဟို... နောက်မှပဲပြောပါတော့မယ်မေ့ကြည့်ပါဦး။ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်တတ်တာဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာပေါ့။ ခါတိုင်းလို ရွှင်ပြပြူးချိုမနေတဲ့ မျက်နှာ တည်နေတာကြောင့် ပြောဖို့မရဲပုံပါလေ။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ အခရာရဲ့ ပြောမှာသာပြောပါ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးမမရဲ့၊ ခရာမေမေကိစ္စပါ”

“အန်တီကိစ္စ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလဲ၊ မျက်စိက တော်တော်လေးဖြစ်နေလို့များလား အခရာ။ မမပြောတယ်မဟုတ်လား။ စောစောစီးစီးခွဲလိုက်ပါလို့။ တော်ကြာ အပဲနဲ့ထွင်းရမှာကို ပေါက်ဆိန်နဲ့ပေါက်သလိုဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ အတန်တန်သတိပေးထားရဲ့သားနဲ့”

မျက်နှာက ပိုငယ်သွားသလိုပါလေ။ ဖိငေါက်ပြောလိုက်သလိုများဖြစ်သွားလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ရင်တွင်းအဇ္ဈတ္တက မိတ်ဆွေရယ် ရန်သူရယ် ခွဲခြားတတ်တာမှမဟုတ်တာလေ။

“အဲဒါ မမနဲ့တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ”

“ခွဲလေ၊ ဖေဖေတာဝန်ကျတဲ့ဆေးရုံမှာပဲခွဲပေါ့။ ကုသခရာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟို”

“အခရာလက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ခရာစုထားတာတော့ နှစ်သိန်းလောက်ရှိမယ်ထင်တာပဲ”

“အဲဒါနဲ့ဘယ်လောက်မလဲ”

“ခရာကိုကူညီမယ့်သူ ရှိပါတယ်မမ”

၁၉၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကူညီမယ့်သူ”

“တယ်သူလဲ”

“အစ်ကိုတို့မိသားစုပါ”

‘အစ်ကို’ တဲ့။ လာပြန်ပြီ ဒီနာမ်စား။ အဲဒီလိုရွတ်လိုက်တိုင်း ခရော့အသံလေးက တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားတာပါလေ။ သံသယမရှိဘဲ အဲဒီအစ်ကိုအပေါ်မှာမှား ဒီကလေး မေတ္တာသက်သေ နေပါသလား။

“သူစိမ်းဆီက အကူအညီယူရမှာဆိုရင် မမဆီကပဲ လိုက်ပါလား အခရာ။ လိုတဲ့ငွေကို မမစိုက်ပေးလို့ရပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... နေပါစေမေ၊ သူ့ဆီကမယူဘဲ မမဆီက ယူတာသာ အစ်ကိုသိရင် ခရာအဆူခံထိမှာ”

ကြောက်တယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ အဲဒီအစ်ကိုဆိုတဲ့သူအပေါ် သာမန်ထက်ပိုလွန်နေတဲ့ နောင်တွယ်ခြင်းတွေ သိသိသာသာကြီးမြင်နေရတာမဟုတ်လား မင်းကို... မင်းကို ကိုနေက စိတ်ဝင်စားနေသတဲ့ အခရာ။ ဒီလိုပဲ ဇွဲကလည်း အတင်းကြီးပတ်သက်ဖို့ကြိုးစားမတဲ့လေ။

အဲဒီညီအစ်ကိုနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘဲ မင်းရဲ့အစ်ကိုဆိုတဲ့ အဲဒီလူနဲ့သာ သီးသန့်ရှိနေပါတော့လား အခရာ။ မိန်းမဆိုတာ

နာလိုတတ်တဲ့အမျိုးမို့ စိတ်ပုပ်မပွေးမျိုး ဒေသမယ့် သူတို့ညီအစ်ကိုနဲ့တော့ မင်းမဆုံတွေ့ပါစေနဲ့လား။

“အစ်ကိုဆိုလို့ သတိရသွားပြီ”

“ရှင်”

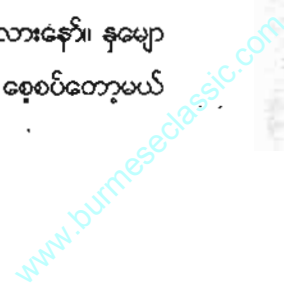
“အခရာအစ်ကိုနဲ့ မမကိုမိတ်ဆက်ပေးဖို့ဆိုတာလေ”

မျက်နှာတစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားရပါသည်။ အစ်ကိုနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖို့ကို မမဘက်က အားပြင်နေသလိုပါလေ။ ဘာကြောင့်လဲ ဒီညနေပဲ ခရာ့ကို အစ်ကိုလာကြိုရင်တော့ မမနဲ့တွေ့တော့ ဘာမဟုတ်ပါလား။ မိတ်ဆက်ပေးဆိုတော့လည်း ဆက်ပေးရုံသာ ခြံတော့တာပါလေ။

“ရော် !... ဒါလေးပြောမိတာနဲ့ မျက်နှာပျက်စရာလား အခရာရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမရဲ့”

“ပြောတော့သာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အခရာမျက်နှာမှာ အစ်ကိုကိုနမ္မောသလို အရိပ်အယောင်တွေ မြင်နေရတယ်လေ” သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမို့ ဘာတစ်ခုကိုမှဖုံးကွယ်လို့မရပါလားနော်။ နမ္မောသလိုပဲတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ မမနဲ့ကိုနေဝန်းနီက စေ့စပ်တော့မယ်

မှန်း ခရာသိနေပေမယ့် အစ်ကိုကို ဘာလို့များ နှပျော့တသစ်တံ ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ ခက်လိုက်တာနော်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့”

“အခရာမေမေ မျက်စိခွဲဖို့ကိစ္စကို သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့။ မမ ကူညီပေးမှာပါ။ ပြီးတော့ မမလည်း အခရာဆီမှာ အကူအညီ တောင်းစရာရှိတယ်”

“ရှင်! အကူအညီ”

“ဟုတ်တယ်”

ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိ၏။ ပြောတော့မယ်ခွဲရယ်။ နှစ်လမ်း မောင်းကားလမ်းပေါ်မှာ အတူမောင်းနှင်တဲ့ကားနှစ်စီးမို့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မှာလာတဲ့ကားနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကားကို တစ်စီး စီးကတော့ ဆုံရမှာပဲ။ အန္တရာယ်ဆိုတာကို ကြိုတွေးပြီးရှောင်နေ လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲလေ။

“ဘာများလဲ မမ”

“မမပြောရင် စိတ်မဆိုးပါဘူးလို့ ကတိအရင်ပေးနိုင် မလား”

“ဟင်”

ဘာမှနားမလည်ရှာသည့်မျက်ဝန်းတို့က ရိုးသားသည့်

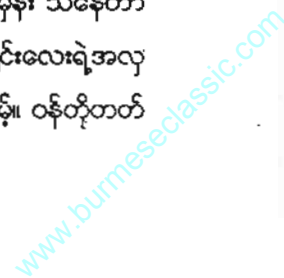
အကြည့်တွေပါပဲ။ ဖြူစင်တဲ့ပိတ်စကို ဆေးဆိုးချင်တဲ့ကာယကံရှင် စာ ယုကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေပြီလား။ အဆင့်ချင်းမတူတဲ့အောက်ဆင့် တို့ ဆင်းရဲမှာ လိပ်ပြာမလုံချင်သလိုပါလေ။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ အား ထုံးတရားမျှတတာချည်းပဲတဲ့။ ရဲဆေးတင်တဲ့တွန်းအားက ဇွဲရဲ့ ကောင်းသံပါပဲ။

“လန့်သွားတာလား အခရာ”

“ဟိုလေ၊ မမရဲ့အစ်ကိုမိတ်ဆက်ပေးဖို့က ခရာလုပ် ဆေးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်ပိုရင်းနှီးအောင်တော့ ခရာကို လှုပ်ခိုင်းပါနဲ့နော်။ ခရာ အစ်ကိုကြောက်သလို ဦးကျော်နဲ့ အန်တီမြိုင်သိမှာလည်း စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... ဖြစ်ရလေ အခရာရယ်။ မမက အခရာအစ်ကိုနဲ့ ရိုးရိုးသားသားခင်မင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်ခိုင်းတာ မီး ဒီထက်အဆင့်ပိုစရာ ဘာများလို့အပ်လို့လဲ။ မမမှာ ကိုနေတစ် ယောက်လုံး ရှိပြီးသားကို။ မဟုတ်ဘူးလား”

ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောချလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ သိပ်မသေချာ ထူပါပေ။ ကိုနေက ယုကိုဘယ်လိုမှစိတ်မဝင်စားမှန်း သိနေတာ ခွဲသိ။ ပန်းချင်းတူနေပါလျက် ဘာလို့များ ဒီပန်းရိုင်းလေးရဲ့အလှ ကို ဇွဲရော ကိုနေပါမြင်ပြီး နှစ်သက်နေရတာပါလိမ့်။ ဝန်တိုတတ်

တံ့စိတ်မရှိသော်ငြား မိန်းမစိတ်ဓာတ်က ယုရင်ထဲမှာ ရောက်နေ သလိုပါပဲလေ။

“ခရာအတွေးရိုင်းသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် မမ”

“ရပါတယ် အခရာရဲ့၊ တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး”

“မမလိုချင်တဲ့အကူအညီဆိုတာက”

“ကြားပွဲစားလုပ်ပေးဖို့ပါ အခရာ”

“ကြားပွဲစား”

“ဟုတ်တယ်”

ကြားပွဲစားတဲ့လား။ ခုနကတော့ အစ်ကိုနဲ့ရင်းနှီးချင်တာ မဟုတ်ဘူးဆို၊ ပညာတတ်တွေ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို အနက်ဖွင့် ရတာ မလွယ်ပါလားနော်။ ခရာနားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေတာ ကို မမက ခပ်ပြုံးပြုံးတုံ့ပြန်လေ၏။

“ဘယ်လိုကြားပွဲစားမျိုးလဲဟင်”

“အခရာနဲ့ဖွဲ့တဲ့ ရင်းနှီးစေဖို့ မမက ကြားပွဲစားလုပ်ပေး မလို့ ပြောတာလေ”

“ဖွဲ့”

“အင်း... Model ဖွဲ့စာနည်လေ”

မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့မကြားမှာ မရှိ

ချင်တဲ့ခရာကို မမက တခြားသူစိမ်းနဲ့ညှိနှိုင်းပေးချင်တာမို့ ဖြူစင် တဲ့စေတနာကြောင့် မမကိုမျက်နှာပူလိုက်တာနော်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကို အသုံးမကျသလို အားငယ်သွားရတာလည်းအမှန်ပါပဲ။

“သူက”

“အခရာကိုစိတ်ဝင်စားလို့ နီးစပ်ဖို့ မမကိုအကူအညီ တောင်းထားတယ် အခရာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး အခရာ၊ မဖြစ်သေးတာ၊ ခရာမှာ ချစ်သူရှိနေလို့လား”

“အဲဒီလိုတော့မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဖွဲ့အတွက်စဉ်းစားပေးလိုက်ပေါ့”

“ခရာက... ခရာက အဲဒီလိုအပျော်ရာဖို့ အချိန်မပေး နိုင်ပါဘူးမမရယ်။ ပြီးတော့”

“ဟင်းဟင်း... ဖြစ်ရလေ အခရာရယ်၊ မမက အခရာ ကို အပျော်ရည်းစားထားဖို့ ပြောနေတာမှမဟုတ်တာ”

“ရှင်”

“ဖွဲ့က အခရာကိုတကယ်အတည် မေတ္တာရှိနေပါပြီလို့ ပြောပြီး အကူအညီတောင်းလို့ အခုလို မမဖွင့်ပြောရတာပါ”

နှုတ်ဆိတ်လိုက်မိပါ၏။ အတည်တဲ့။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာရယ်မဟုတ် လက်တည့် စမ်းတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါလေ။ မမရဲ့စေတနာကို အသိ အမှတ်ပြုပေမယ့် အဲဒီလိုလူကိုတော့ ခရာစိတ်မဝင်စားချင်တာ အမှန်ပါပဲ။

ညရှစ်နာရီကျော်ကျော် ဆေးခန်းလူကုန်ချိန်မှာ တံခါး တွေလိုက်ပိတ်နေစဉ် စက်ဘီးမီးလေးလက်သွားတာကို ပြတင်း ပေါက်မှ မြင်လိုက်ရတာမို့ အစ်ကိုလာကြိုပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဆေးခန်းအပြင်မှသော့ခတ်ပြီးလှည့်လိုက်စဉ် ခရာပါးစပ်အဟောင်း သားဖြစ်သွားရလေသည်။

အလို! အစ်ကိုအပြင် ဇွဲဇာနည်ရော ကိုနေဝန်းနီတို့ရဲ့ ကားနှစ်စင်းက ဆေးခန်းရှေ့မှာ ရပ်ထားတာပါလေ။

အခန်း (၁၆)

“မမ... မမက ပြန်သွားပါပြီရှင့်”

“ကိုယ် ယုသီဂီဆီလာတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်”

“အခရာ”

ကိုနေဝန်းနီကိုပြောနေစဉ် ဇွဲဇာနည်က ခရာအနီးကို ဆောက်လာလေ၏။ ယုသီဂီဆီလာတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာပါလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီကိုများ လာတာလဲ။

“အခရာကို အိမ်လိုက်ပို့ချင်လို့ပါ”

“ရှင်!”

“ကိုကို ဒါက သဘောလဲဗျ”

“ငါ့ကိုစွဲကို လိုက်မရှုပ်ချင်ပါနဲ့ ညီ”

“ဟာ! ဘာလဲ ကိုကိုရ၊ ကိုကိုဆီမှာ မယုတစ်ယောက် လုံးရှိနေတာမဟုတ်လား”

“ငါမှ ယုသီရီကိုစိတ်မဝင်စားတာ”

“ဘာဗျ”

“ခရာ ပြန်စို့လေ”

အစ်ကိုထံမှ အသံထွက်လာချေပြီ။ ထွက်လာတော့ပေမယ့်။ ဒီလူနှစ်ယောက်က ခရာရှေ့မှာလာရပ်ပြီး နောင်ယုကံသလို ဖြစ်နေတာကိုး။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“ခဏလေး အခရာ”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျပ်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်တာက ဇွဲဖာနည်ပါလေ။ လူက ထူပူသွားရသလို မျက်နှာတစ်ခုလုံးပါ ပူသလိုပါပဲလား။

“အို! ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောစရာရှိရင် နှုတ်ကပဲပြောပါလား ဇွဲ။ ဘာလို့ လက်ကိုဆွဲရတာလဲ”

“ဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါဗျ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အတော့်ကိုလွန်နေပြီထင်တယ်”

“အစ်ကို”

အစ်ကိုက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ လာရပ်လိုက်သလို ဇွဲဖာနည်ကိုင်ထားသည့်ခရာလက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး အစ်ကိုနောက်ကျောဘက်မှာဆွဲကာ ကွယ်ရပ်ခိုင်းလေ၏။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းကို ခင်ဗျားတို့ကဖြေရမှာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နှမချင်းမစာမနာ ခရာကိုနှောင့်ယှက်နေရတာလဲ”

“မင်းက အခရာနဲ့ဘာပတ်သက်မှုရှိနေလို့ အခုကိစ္စကို ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ။ ပြောပါဦး”

“ခရာက ကျုပ်ညီမဗျ”

“ဘာ!”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြရပါ၏။ နေပါဦး။ အခရာမှာ အစ်ကိုရှိတာကို သူတို့ဘယ်လိုမှမသိတာလေ။ ဘယ်ကနေဘယ်လို ဒီအစ်ကိုက ပေါ်လာရတာလဲ။ အခရာနဲ့ရင်းနှီးမှုရှိအောင်လို့ ဒီညနေထတည်းက စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လာခဲ့တာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဇွဲနဲ့မှလာဆုံရတယ်လို့။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်ကအစ်ကိုလဲ အခရာ”

“ဘာအစ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ သူတို့ကိုသိလိုလား ခရာ”

“ဟင့်အင်း”

ကဲ! ကောင်းရော၊ အစ်ကိုဆိုသူရဲ့ရှုပ်အင်္ကျီနောက်ကျောအစကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ခေါင်းခါပြတာက မြန်လိုက်တာပါလား။ အေးအေးလူလူစကားပြောကြည့်ဖို့ လာပါတယ်။ ဇွဲကြောင့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်တွေ ဖြစ်ကုန်တာမဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ် ဇွဲဇာနည်လေ အခရာရဲ့”

“မသိပါဘူးလို့ဆိုနေမှ အတင်းပဲ”

“ကြားကြတယ်နော်”

“နေစမ်းပါဦး၊ အခရာမှာ အစ်ကိုရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးတာ”

“ခရာကို ငယ်ငယ်ကတည်းက စာသင်ခန်းခွဲတဲ့အစ်ကိုဗျ”

ဇွဲ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ပါ၏။ စာသင်ပေးခဲ့တဲ့အစ်ကိုဆိုပြီး မဏ္ဍာန်တိုင်တက်ပြနေတဲ့သူစိမ်းပါပဲလား။ ဒီလူရဲ့အင်္ကျီစကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကွယ်ရပ်နေတဲ့အခရာက ဒီလူ့ကိုအားကိုးတကြီးဖြစ်

နေသလိုပါလေ။

“အဲဒါဆို မင်းနဲ့လည်း အခရာက ဘာမှမပတ်သက်တာ အမှန်ပဲမဟုတ်လား”

“ပတ်သက်မှုရှိပါသော်ကောဗျာ၊ ခရာကိုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့အစ်ကိုဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိနေတာပါ”

“ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ကောင်ပေါ့လေ”

“ဘာဗျ”

“ဇွဲ၊ ဒီလောက်မရိုင်းနဲ့လေ”

“မရိုင်းလို့ဖြစ်မလား ကိုကိုရ၊ မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်နေတာကိုး”

“အခရာ”

သူခေါ်လိုက်တာကို ပြန်မထူးပေမယ့် မျက်မှောင်လေးကြိုက်ကြည့်ဖော်တော့ ရပါ၏။ မသိဘူးလို့ငြင်းနေပေမယ့် သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ရင်းနှီးသည့်အရိပ်အယောင်ကိုတော့ မြင်နေရတာပါပဲ။ ယုသိဂီနဲ့သူတွေ့တုန်းကလည်း သူ့ကိုမြင်ခဲ့ပေမယ့် မသိယောင်ဆောင်နေတာကိုတော့ သိသာနေတာပါလေ။

“ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး မတိုင်ပင်ဘဲရောက်

ထားပြီး နောင်ယုက်သလိုဖြစ်သွားတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုကို ဘာမှတောင်းပန်စရာ...”

“ခွဲဇာနည်၊ တော်တော့၊ ကိုယ်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး အခရာ”
ခေါင်းညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ ခွဲရဲ့လက်ကိုဆွဲလျက် သူ

ကျောခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ခွဲက သူ့လက်ကိုရုန်းတွက်လိုက်ပြီး အခရာ
ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အစ်ကိုဆိုတဲ့လူ့ရဲ့စက်ဘီးနောက်ခုံမှာ
ထိုင်ပြီးလိုက်သွားတာပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောတာတော့ အစ်ကို
နဲ့ညီမဆိုပြီး ဒီထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်ပိုတာရော ရှိနိုင်တာမဟုတ်
ပါလား။

“ပြန်ကြစို့ ခွဲ”

“ကိုကိုက ဘာလဲဗျာ”

“ငါ Plan နဲ့ငါ လာခဲ့တာပဲ”

“မယုပြန်သွားမှရောက်လာတာ ဘာသဘောလဲ”

“ယုသီဂီနဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေးဆွေးနွေးပြီးပြီ ခွဲ”
အဲလို! ဒါဖြင့် မယုကိုတော့ မရွေးချယ်ဘဲ သူ့အခရာကို

မှ ကိုကိုမြားဦးက လှည့်ချိန်ရှယ်တယ်ပေါ့လေ။ အဘက်ဘက်က
ပြည့်စုံကံလုံနေတဲ့ဆရာဝန်ကိုတော့ မရွေးချယ်ဘဲ ဘယ်နှယ်လုပ်
အခရာကိုမှ မျက်စိကျရတယ်လို့။

“မယုကို”

“ငါခေါင်းခါလိုက်ပြီ”

“ဘာဗျ! ကိုကိုရှူးနေပြီလား။ မယုလိုမိန်းကလေးမျိုးကို
တိုကိုမို့ လက်လွှတ်ရက်တယ်”

“ဒါငါ့ကိုစွဲပါ။ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း တခြားမှာ သွားရှာပေါ့ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့
ကျွန်တော့်အခရာကို လာရှာရတာလဲ”

“စိတ်ဝင်စားလို့”

“ဗျာ!”

“အခရာကိုစိတ်ဝင်စားလို့လို့ ငါပြောတာလေ။ ဒီစကား
ကို ယုသီဂီသိအောင်လည်း ပြောပြီးခဲ့ပြီ။ မင်းတို့ကိုအယောက်
စေ့ ငါလိုက်မရှင်းပြနိုင်ဘူး ခွဲဇာနည်၊ ရှုပ်တယ်”

“ဟာ! ကိုကိုဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျ”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ မင်းဘာသာမင်း ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ ပွေ့ချင်ပွေ့ရှုပ်ချင်ရှုပ် ငါဘာကန့်ကွက်ခဲ့လို့လဲ။ ငါဖွင့်ပြောဖို့
ရည်ရွယ်ထားတဲ့အခရာကို မင်းကမှလာရှုပ်နေတာမဟုတ်ဘူးလား။
ပြော”

သေစမ်း! အစောကြီးကတည်းက မျက်စိအေးတဲ့အလှ

www.burmeseclassic.com

မျိုးကိုယ် ရွေးချယ်မယ်လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့...က ကိုကိုပါလေ။ သူ့ဘေးနားမှာ ရောင်စုံပန်းပွင့်တွေ မျိုးစုံရှိနေသော်ငြား သူ့ကိုယ်တိုင် စွဲလန်းမိခဲ့တဲ့အခရာကိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုကိုပါ မျက်စိကူနေရတယ်လို့။

“အခရာက ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့မိန်းကလေးဗျာ့မယု အသိဆုံး”

“အဲဒါ မင်းကလေးလေ။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းမညိတ်ရသေးရင် မင်းနဲ့ငါဘာပြဿနာမှရှိစရာမလိုသေးပါဘူး ဇွဲဇာနည်”

“အခရာလိုမိန်းကလေးမျိုးကို အန်တီကြီးတို့သဘောတူမယ်လို့ ကိုကိုထင်နေလား”

“အဓိက ငါအိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ဖို့ပဲ ဇွဲ။ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ပဲယူယူ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်သဘောတူမယ်လို့ ငါ့ကိုခွင့်ပြုပြီးသားပဲ။ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး”

မြတ်စွာဘုရားကြီး ကယ်တော်မူပါ။ ဟုတ်သားပဲ၊ မိန်းမမယူချင်ဘူးဆိုပြီး ခေါင်းခါခဲ့ငြင်းဆန်ကန် ကွက်ခဲ့တဲ့နေဝန်းနီကို အမြန်ဆုံးအိမ်ထောင်ကျစေချင်လို့ ဟာမိနဲ့သူ့ကိုအကူအညီတောင်းပေးခဲ့တာ အန်တီကြီးကိုယ်တိုင်ပါလေ။

သေလိုက် ဇွဲဇာနည်။ အခရာအတွက်လှုပ်ရှားဖို့ Chance မှာ ကိုကိုက 75% သူက 25% ခန့်သာရှိနေတော့တာပါလေ။ မာမိကိုယ်တိုင်ကန့်ကွက်နေတဲ့ အခရာအနီးကို သူ့ရောက်ခွဲကတော့ အဝေးကြီးပဲမဟုတ်လား။

“ဒါပေမဲ့”

“မင်းအနေသာကြီးပါ”

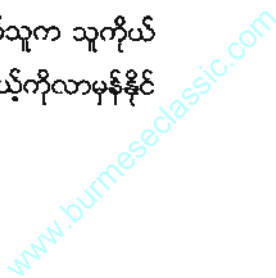
“ကိုကို”

“မင်းမာမိအကြောင်းလည်းသိခဲ့သားနဲ့၊ ပြီးတော့ လက်နဲ့ မင်းရပ်တည်နေတဲ့နယ်ပယ်မှာ နည်းနည်းလေးယိုင်သွားတာနဲ့ မင်းနာမည်က ဟိုးချောက်ထဲကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ကျသွားနိုင်တယ် ဇွဲဇာနည်”

“ဒါ ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ရမယ့်ပြဿနာပါ”

“အေးလေ၊ မင်းမာမိကိုရင်ဆိုင်နိုင်ရင် မင်းကိုအားပေးထက်ခံနေတဲ့ မင်းပရိသတ်ကို ကန့်ကွက်နိုင်ရင်တော့ ဆက်လုပ်ပေါ့ ဇွဲ။ ငါက စီးပွားရှာနေတဲ့သူ၊ မင်းလိုအနုပညာသမားမဟုတ်တဲ့အတွက် စိတ်ကြိုက်ရွေးနိုင်တယ်... Free ပဲ”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရပါတာ။ လေးပစ်သူက သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်ပစ်လိုက်တဲ့မြားက ကိုယ့်ကိုလာမှန်နိုင်

တယ်ဆိုတာ ရှိပါ့မလား။ အထူးသဖြင့် လက်ရှိစနစ်ထနေတဲ့နာ
မည်တစ်လုံးကို သူ့လောကထဲမှာ နှစ်ရှည်ကြာလက်ခံနိုင်ဖို့ အများ
ကြီးကြီးစားစားရဦးမှာတော့ အသေအချာပါပဲ။

“ဘာတွေဇာတ်လမ်းရှုပ်နေတာလဲ”

လမ်းထဲရောက်လာပြီမို့ စက်ဘီးကို ဆက်မနင်းတော့
ဘဲ လမ်းဆင်းလျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ အစ်ကိုအမေးက နောက်ကို
နေသည့်ဦးနှောက်ထဲကို ပိုပြီးမွေ့နှောက်လိုက်သလိုပါလေ။

“ခရာ ဘာရှုပ်လို့လဲ”

“ဘာမရှုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီတစ်ရက်လေးပဲ စေတနာဗလပွင့်
လာကြိုပေးမိပါတယ်။ တန်းခနဲကို တိုးမိတာပဲ။ တွဲမယ့်တွဲတော့
လည်း နှစ်ယောက်ပြိုင်တူမှတွဲရတယ်လို့ မိအခရာ”

“အို! အခရာရည်းစားတွေမဟုတ်တာ၊ စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြော
ပါနဲ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ရည်းစားမဟုတ်ဘဲ အိမ်ကလီလုပ်လို့ ဒီလိုယောက်ျား
တွေ နောက်ကလိုက်တာပေါ့ ခရာရဲ့။ လိမ္မာတယ်လို့ထင်နေတာ
မှားပြီ။ အံ့ပါရဲ့”

မျက်ရည်က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတော့၏။ အထင်
လွဲတာကိုတော့ ထားပါတော့။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ခရာကိုပျစ်ပျစ်
နှစ်နှစ်ပြောတာကတော့ လွန်နေတာပါလေ။ မလိမ္မာရလေအောင်
ချာက မိုက်များမိုက်မိလို့လား အစ်ကိုရယ်။

“ဒါက ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

လမ်းလျှောက်နေရင်း ထိုင်ချကျန်ခဲ့တာမို့ အစ်ကိုက
ခရာကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ထားခဲ့တော့ပေါ့။ ဒီလိုညီမမိုက်
လေးကို မဆုံးမချင်တော့ရင် ပစ်ထားခဲ့ဖို့ပဲလိုတော့တာပါလေ။

“ခရာ ထစမ်း! ဒီလောက်ညှိုးချုပ်နေတာ၊ လမ်းမပေါ်
ဗဟိုတုပ်ထိုင်စရာလား”

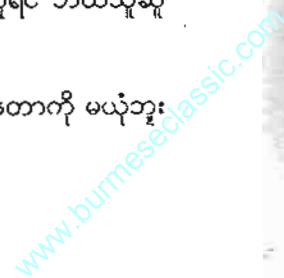
“ထဘူး”

“မထလို့ရမလား၊ အိမ်မှာ အန်တီချိုမျှော်နေတော့မယ်၊
ထဆို”

“အစ်ကိုက မဟုတ်တရုတ် စွပ်စွဲတာကိုးလို့”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့စွပ်စွဲမလား၊ ညည်းအနေအထိုင်မတတ်
တာကို မမြင်နိုင်တဲ့အန်တီချိုကိုယ်စား ငါမှမဆူရင် ဘယ်သူဆူ
လဲ... ပြော”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဒီလောက်ရှင်းပြနေတာကို မယုံဘူး”

လားလို့”

“မယ့်တူး”

“အစ်ကို့လိုလူကမှ ခရောက်မယ့်ရင် ဘယ်သူက လာယုံ ပျံမလဲ”

မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်လိုက်စဉ် အစ်ကိုက ခရော့ရှေ့မှာ ဆောင်ကြောင့်လေးထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ခရာမျက်ရည် ကျတော့ရော အစ်ကို ခံနိုင်လို့လားလေ။

“ကြည့်! ဝိုဖြန်ပြီ ဒီမျက်ရည်ကလည်း ကျကျနိုင်လွန်း တယ်”

“အစ်ကိုက ပြောတာကိုး”

“ပြောစရာရှိလာမှတော့ ပြောမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ညီမကိုသာ ပိုးသမျှယောက်ျားတိုင်းကို ဘယ်လိုအစ်ကိုတွေကမှ မကြိုက်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

ညီမတဲ့လား။ အစ်ကိုမျက်စိထဲမှာတော့ ခရာကို ဒီတစ် သက်လုံး ညီမလေးလို့ပဲမြင်သွားတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ မျက်စိရှေ့ မှာ တဖြည်းဖြည်းအရွယ်ရောက်လာတဲ့ခရာပြောင်းလဲမှုကို အစ်ကို လုံးဝမတွေ့ဘူးပေါ့လေ။

လက်ကမ်းပေးနေပြီမို့ ထရဦးမှာပါပဲ။ ဒီလိုနွေးထွေးတဲ့

လက်တစ်စုံရဲ့ကမ်းလင့်မှုမျိုးကို အစကဲ့သိကနေ ခရာမျှော်လင့် နေခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

အဖြူရောင်ဆိုတဲ့အရောင်သန့်သန့်လေးကို အစ်ကို ဘာ အရောင်မှမစွန်းထင်းစေချင်ရင်လည်း ဒီအတိုင်းလေးပဲထားလိုက် ပါရစေ။ အခုလိုတွဲထူပေးမယ့်အခွင့်မျိုးကိုတော့ အစ်ကိုထံမှ လို ချင်ပါသေးတယ်ရှင်။

အခန်း (၁၇)

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကွိုင်တက်သွားတာကို ကိုကိုသာ မာမိုကိုတိုင်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တော့ သေပြီဆရာပဲ”

ဘုရားရေ! သူနဲ့ခွဲတို့ အခရာဆီကိုရောက်ခဲ့တယ်တဲ့လား။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ယုစောပြန်တဲ့အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ အခရာရှေ့မှောက် သူရောက်သွားရတယ်လို့။

“ကျွန်တော်ဖြင့် ထင်တောင်ထင်မထားဘူး မယုရာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကို ကိုကိုမြင်သွားရတာလဲဗျ”

“ဟဲ့! ငါ့ဆေးခန်းမှာလာတွေ့မှတော့ သူ့မြင်ပြီပေါ့ ဇွဲရဲ့။

အခရာက လူပဲဟာ၊ သူမမြင်အောင် ငါဘယ်လိုဝှက်ထားလို့ရ ပါ့မလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင်လည်းပြောဦး”

“မသိတော့ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာလည်း ခေါင်းထဲထူပူနေပြီ။ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိတော့ဘူးဗျာ။ မယုကို သူ့အပြတ် ပြောပြီးပြီဆိုတာ ဟုတ်လား”

အပြတ်တဲ့။ ဘာလို့များ ဒီစကားလုံးကိုသုံးလိုက်တာလဲ ဖွဲ့ရယ်။ အပြတ်ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ပြတ်ပြတ်သားသားသူပြော ရက်ပြောထွက်ခဲ့တာလေ။

“တွေ့တော့လည်း ဘာမှငြင်းဆန်စရာမရှိအောင်ပြည့်စုံ လွန်းလို့ ငြင်းရမှာ အားနာမိတာတကယ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားနာနာ နဲ့ပဲ ငြင်းချင်ပါတယ် ယုသိကီ။ ကျွန်တော် ယုသိကီကိုဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့အတွက် မေမေတို့စီစဉ်ပေးချင်တာကို ဖျက်ပါရ စေ”

အဘယ်မျှ ရင်ကိုအောင်စေတဲ့စကားလုံးတွေပါလဲ။ စိတ် မဝင်စားဘူးတဲ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ဒဲ့ကိုဆော်တော့တာပါလေ။ ငြင်းစရာမရှိအောင်ပြည့်စုံမှန်းသိထားပါလျက် အဘယ်သို့သော တွန်းအားတွေကြောင့် ယုကို သူ့အားမနာစတမ်း ငြင်းပယ်ရတာ ပါလဲ။ ဩော်... ကိုနေရယ်။

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်”

“အခရာကိုရော”

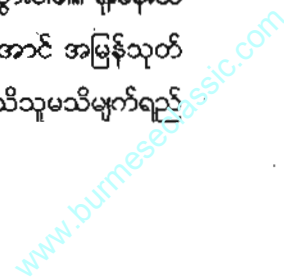
“အခရာကိုစိတ်ဝင်စားမိတာကို ဝန်ခံပါတယ် ယုသိကီ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ လက်သင့်ခံဖို့စိတ်ကူးမျိုး ကိုယ့်မှာ လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခရာကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတဲ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်ချစ်မိခဲ့ရတာပါ”

အဲဒီနေရာမှာ ယုသာဖြစ်လိုက်ရင် အဘယ်မျှကောင်း လိုက်မလဲ။ တာဝန်ကျရာနေရာမှာ ကိုယ်မဝင်ဖြစ်ရင် လူစားထု ပြီး အစားဝင်ရသလိုမျိုး အချစ်ရေးမှာလည်း လူစားထိုးပြီး ချစ် လို့ရရင် ကောင်းမှာပဲနော်။ ကလေးကလေးအတွေးမျိုးက တည် ငြိမ်လေးနက်သည့်ဦးနှောက်ထဲကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝင်လာခဲ့ရတာ ပါလိမ့်။

“သူ့စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ယုကို သူဝန်ခံသွားတယ်”

“ဟာဗျာ! မယုက ကျွန်တော့်အကြောင်းမပြောလိုက်ဘူး လား”

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်က စီးကျသွားပါ၏။ ရုံးခန်းထဲ မှာပဲ Phone နဲ့ပြောနေတာမို့ လူတွေမမြင်အောင် အမြန်သုတ် လိုက်ရပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူမသိသူမသိမျက်ရည်

ကျစေတဲ့ကျိန်စာလေလားကွယ်။

“ဇွဲ... ဇွဲလာမပြောခင်ကတည်းက သူ ယုကိုပြောခဲ့ ပြီးသားပါ”

“ကျွမ်း!... ခက်လိုက်တာကွာ”

ယုအတွက်က ပိုခက်ခဲ့တာပေါ့ဇွဲရယ်။ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်ကျေပျော်အောင် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ပေမယ့် အချစ်ရေးမှာတော့ ဇွဲပြောသလို ခက္ကေးတောင်မရေးတတ်တဲ့အဆင့်ပါပဲ။ အခရာနဲ့ ယှဉ်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိမ့်ကျနေလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှယောင်လို့ တောင်မှ မတွေးခဲ့ဖူးတာလေ။

“ကျွန်တော်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ကိုကိုနဲ့ဒီလိုထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်နေရတာ ခက်နေသလို။ ပြီးတော့ အခရာမှာ အစ်ကိုဆို တဲ့လူက ပြိုင်ဘက်ရှိနေပြီဗျ”

“အစ်ကို”

“အင်း”

လာပြန်ပြီ ဒီ ‘အစ်ကို’ ဆိုတဲ့စကား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခရာ သာ အဲဒီအစ်ကိုဆိုတဲ့လူနဲ့သာ ရွေးချယ်လက်တွဲဖြစ်ခဲ့ရင် သူတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ဘာမှပြဿနာဖြစ်စရာမှ မလိုအပ်တော့ပါလေ။ သို့ သော် ဆရာတပည့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့စည်းက အခရာနဲ့ထိုလူကို အဝေးကြီး

ပိုင်းခြားထားနိုင်တာ အသိသာကြီးပါပဲ။

“မယုသိလား”

“သိတယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးတဲ့လဲ”

“အခရာ အလယ်တန်းလောက်ကတည်းက စာပြပေးခဲ့ တာတဲ့”

“ဒါဖြင့် ရိုးရိုးသားသားအစ်ကိုမျိုးပေါ့။ တော်ပါသေးရဲ့ မယုရာ။ ကိုကိုနဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နေရတာ စိတ်ပူနေရလို့ တခြားလူ နဲ့သာပြိုင်ရရင် သေပါရော”

“ကွယ်... ဇွဲကလည်း ဒီလောက်များတဲ့လူက ညည်း ရတယ်လို့”

“မတူဘူး မယုရဲ့။ ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှဆေး ဆိုးပန်းရိုက်တွေချည်းပဲ။ အခရာလို နဂိုယဉ်တဲ့မိန်းကလေးက ပတ္တမြားလို့ရှားပါးတဲ့ရတနာလေးဗျ”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဇွဲတင်စားသလို အဖိုးတန်ပတ္တမြားလေး ပါလေ။ မြင်တတ်တဲ့လူအတွက် တန်ဖိုးထားစရာမိန်းမပျိုကလေး ပါ။ အပေါ်ယံအလှအပပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ဟန်ပြထားတာမျိုး မရှိဘဲ ပကတိနဂိုအလှမျိုးကို အခရာ ပိုင်ဆိုင်ထားမှန်း ယုအသိ

ဆုံးပါလေ။

ဒါကို သူလည်းမြင်လို့ အခရာကိုစိတ်ဝင်တစားဖြစ်ပြီး ချစ်မိတာပဲထင်ပါရဲ့။ မြင်လည်းမြင်တတ်တာလေ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးက ဒီကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းကိုမှ အကြည့်လာဆုံရတယ်လို့။ ဘယ်ဘဝက ဆုတောင်းကောင်းကောင်းခဲ့မှုကြောင့် ဒီလိုလူတွေရဲ့မေတ္တာတရားကို အပိုင်စားရခဲ့တာပါလဲ အခရာ။

“ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းပါးပါးအကြံလေးဘာလေးပေးပါဦး မယုရဲ့”

—သက်ပြင်းကိုကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဘာအကြံများပေးရမှာလဲ။ ယုကိုယ်တိုင်ခံစားရုံမှ ဘာတစ်ခုမှမကြံတတ်လို့ လက်မှိုင်းချနေရတာပါလေ။

“ဟာ! သက်ပြင်းချည်းချနေပြီလားဗျ”

“တတ်မှမတတ်နိုင်တာ”

“နည်းနည်းပါးပါးကြပါဦး မယုရ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က အမြဲကြည့်ခဲ့တဲ့ Tom and Jerry ကာတွန်းထဲကလို Tom ရော Jerry ပါ အမြဲအကြံဉာဏ်ထုတ်နေတာမဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်း! လူစင်စစ်ကနေ ကြောင်နဲ့ကြက်ဖြစ်ရတယ်လို့။ အဲဒီကာတွန်းကားကြည့်တိုင်း အမြဲနှစ်နာရတဲ့ကြောင်လေး

Tom ကို ယုက နှစ်သက်ပေမယ့် ဉာဏ်များတဲ့ကြက်ကလေး Jerry ကတော့ ဇွဲရဲ့ Favourite ပင်မဟုတ်ပါလား။

“ငါက Tom လား”

“ဒါပေါ့။ သခင်မျက်နှာသာပေးတာကို အမြဲလိုချင်တာ မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ မယုလည်း ကြံသင့်တယ်”

“ငါကြားဖူးတာတော့ ‘မမလေးကိုခိုးဖို့ လူဆိုးတွေနဲ့ မောင်တိုင်ပင်’ လို့ပဲ ကြားဖူးတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခုလည်း အခရာနဲ့နီးဖို့ မယုနဲ့ တွန့်တော်တိုင်ပင်နေတာပဲဟာ”

“ကြည့်စမ်း! ကောင်စုတ်လေး၊ ငါက အချောင်လူဆိုးဖြစ်ရပြီ”

ဇွဲက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ရယ်လိုက်လေ၏။ (၂၀)ကျော် အရွယ်လေးပေမယ့် ဇွဲစိတ်က ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသလိုပါပဲလေ။ ဒီအရွယ်မှာမှ တွေ့ရတဲ့ချစ်ခြင်းက ရင်ထဲမှာလောင်မြိုက်တဲ့မီးလို ပူပြင်းနေတာအမှန်ပါပဲ။ ဘဝမှာ ဘယ်လိုအမှားမျိုးမှမရှိရလေအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ရှင်သန်နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ယုသီဂီကို အဘယ်သို့သောနာကျင်မှုကိုများ လက်ဆောင်ပေးရပါသလဲ တံကြွမှာရယ်။

“မယုက အခရာနဲ့ပိုရင်းနှီးတဲ့လူလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ယုလည်း ဇွဲအတွက် အခရာကိုပြောပေးတာပဲ”

“ဒီတော့”

“Impossible တဲ့”

“ဟာဗျာ”

“သူက အပျော်ရှာတဲ့အဆင့်မျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ယုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာပါ”

“ကျွန်တော်က အပျော်မှမဟုတ်တာ”

“အေးလေး ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ယုံရဲ့ပဲ၊ မလဲဇွဲရဲ့။ လောလောဆယ်မှာ သူ့အမေမျက်စိခွဲဖို့စိတ်ပူနေတာမို့ ဇွတ်ကြီးပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ”

“သူ့အမေ”

“အင်း”

“ဒါဆို သမီးကိုပိုင်ချင်ရင် အမေ့ကိုကပ်ရမှာပေါ့”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ငွေကြေးတော့ ကူညီဖို့လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယုကူညီမယ်ဆိုတာတောင်မှ သူလက်မခံတာ။ ဇွဲလို သူစိမ်းဆို သာတောင်ဝေးဦးမယ်။ သူ့အစ်ကိုမိသားစုကူညီတာကိုတော့ ချာတိတ်မက ခေါင်းညိတ်လေရဲ့”

“ကျွန်! ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အဲဒီအစ်ကိုဖြစ်သူကို သူ့ဘေးနားကပျောက်သွားအောင် လုပ်ကြံရမလိုဖြစ်နေပြီ။ ကြည့်မရတော့ဘူး”

“ဟဲ့! ဝေါက်ကရလျှောက်လုပ်မနေနဲ့ဦး”

“စကားအဖြစ်ပြောတာပါဗျာ တကယ်လုပ်ပါ့မလား။ ဒါဆိုဒါပဲနော် မယု။ အကြံရရင် ကျွန်တော့်ဆီ Phone ဆက်ခွဲပေးနဲ့ဦး”

“အေးပါ”

Phone ပိတ်လိုက်ပါ၏။ သူ့ဘေးနားက ပျောက်သွားအောင် လုပ်ကြံမလို့တဲ့လေ။ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်လျှောက်မယုံလမ်းမှာ ပိတ်နေတဲ့အတားအဆီးမှန်သမျှကို ဖြတ်ကျော်ဖို့အတွက် ရှင်းပစ်ရတာပဲမဟုတ်လား။ ဒီလိုမျိုးအကြံဆိုးဆိုးတွေထုတ်ရမှာမို့ လိပ်ပြာမလုံမှာ အမှန်ပါလေ။

ဒါဆိုရင် ဇွဲရဲ့နည်းလမ်းအတိုင်း ယုလည်းအလိုက်သင့်လေး လိုက်လျှောက်လိုက်ရင် အဆင်မပြေဘူးလားယုသိင်္ဂီ။ အဲ

www.burmeseclassic.com

ဒီအစ်ကိုဆိုသူနဲ့ အခရာကို ချစ်သူတွေပုံလုံးပြောလိုက်ရင် အလွယ်
လေးပါ။ အဲဒါဆိုရင်ကော ယုရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ကိုနေက ယုရဲအနီ
ဆုံးကို ရောက်လာပါမလား။

ရင်မောရပါလားကွယ်။ ကိုနေကို ဒီထက်ပိုပြီးရင်းနှီးပင်
သက်ချင်သမျှ ဘာကိုမှချိန်ဆလို့ မရနိုင်သလိုပါလေ။

“ဟောတော်! သက်ပြင်းတွေ ချလှချည်လား ယုရဲ
ဘာတွေရင်မောနေတာလဲ”

“ဪ... မာလာ၊ Operation OK ရဲ့လား”

“OK တယ်၊ Twins ကွ။ Baby boy နဲ့ Baby girl
ပေါ့။ အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းတယ်။ အသားလေးတွေ ဖွေး
နေတာပဲ”

“ရုပ်ဆင်လား”

“ဆင်တယ်၊ မိန်းကလေးက မျက်နှာဝိုင်းပြီး ယောက်ျား
လေးက မျက်နှာရှည်တယ်လေ”

ကလေးထွားလို့ မမွေးနိုင်တဲ့မိခင်ကို အောင်မြင်စွာခွဲ
ပေးနိုင်တာမို့ မာလာ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေဝေဆာနေတာပါ။
အရင်ကဆို ဒီလိုမျိုး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မွေးပေးနိုင်တဲ့ကလေးတွေ
ရဲ့ဖြူစင်တဲ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်မိတိုင်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချစ်

မြှင့်နေရတာပါ။

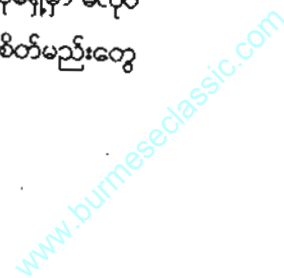
အခုတော့ အချစ်ဆိုတဲ့အပူမီးက ယုရဲရင်ထဲမှာ ကိန်း
အောင်းခိုရောက်နေပြီမို့ ရင်ထဲမှာ မအေးချမ်းတော့ပါလေ။ ဒါ
ကြောင့်မို့ အချစ်ဆိုတာကို ‘မီး’နဲ့နှိုင်းယှဉ်ကြတာမဟုတ်လား။

“ဘာတွေ Feel ဖြစ်နေတာလဲ”
“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

“မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သပြေရွက်ဖြစ်တော့မယ်၊
ဒါ့ကိုမှ နင်ရင်မဖွင့်ရင် ဘယ်သူ့ကိုဖွင့်ပြနိုင်မှာလဲ”

ဟုတ်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ယုမှာ မာလာမြင့်တစ်
နှစ်တည်းသာ ရှိတာပါလေ။ ဒါတိုင်းတော့ ဒီနေ့ဆေးရုံမှာ ဘာတွေ
ဘယ်လိုအဆင်မပြေဖြစ်ရတယ်၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲခံကြုံရတယ်၊
ဒီရက်ကတော့ ရယ်စရာကြီးဆိုပြီး ရင်ဖွင့်ပြောခဲ့တာ အခရာတစ်
သက်တည်းပါလေ။

အရင်းနှီးဆုံးကလေး၊ ရင်ဖွင့်ဖော်အဖြစ် သတ်မှတ်မိခဲ့
တဲ့အခရာကို စိတ်ကွက်မိနေတာ မှန်ပါရဲ့လား။ ယုအမြင်မှားရ
အောက်အောင်လည်း ဒီကလေးမ အမှားတစ်ခုမှ ယုရှေ့မှာ မလုပ်
အောင်ပါလေ။ ဒီလိုဖြူစင်သူလေးကိုမှ ယုစိတ်ညစ်စိတ်မည်းတွေ
အားမိနေတာ ရှက်စရာပါပဲ။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ စိတ်တွေကို ညစ်ညူးအောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါသလား။

“မင်းရဲ့ဘဲဘဲကြီးအခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ”

ရင်ထဲအောင်သွားရပါ၏။ ကိုနေနဲ့ယုက စေ့စပ်လက်ထပ်ဖို့အတွက် လူကြီးတွေစီစဉ်ပေးပေမယ့် ယုဘက်က ခေါင်းညိတ်ချင်တာပါလေ။ သို့သော် ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့အချစ်ကို မဖြုတ်တဲ့ကိုနေကတော့ No ဆိုပြီး ငြင်းခဲ့တာပဲမဟုတ်ပါလား။

“ငါ...ငါ... အခရာကို မနာလိုသလိုဖြစ်နေတာပဲမာလာ”

“Why?”

“ကိုနေရဲ့ချစ်ခြင်းက သူ့ဆီမှာ ပုံနေလို့ပါဟယ်”

“ဖြစ်ရလေ၊ ယုရယ်၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်မှာမရှိတဲ့အတစ်ခုကို သူတစ်ပါးဆီမှာရှိရင် လိုချင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါပဲလောဘာလို့ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ရတယ် ယု။ နင့်ရင်ဘတ်ထဲကထဲ ဦးနှောက်ကိုသာအသုံးပြုပြီး ဆင်ခြင်တတ်ပါစေ သူငယ်ချင်းပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်စီးကျသွားပါ၏။ ‘လောဘာ’လား။ ချစ်ခြင်းတစ်ခုက လောဘာကိုပြောင်းလဲနိုင်သတဲ့လေ။

အခန်း (၁၈)

“ဘာပြောလိုက်တယ် သား”

“မေမေ့တူက ကျွန်တော်သဘောကျနေတဲ့ကောင်မလေးကို အတင်းလိုက်ကြိုက်နေတယ်လို့ပြောတာပါ”

“ဖွဲက”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သားရယ်”

“ယုသီက ဖွဲတို့ရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ နေခဲ့တဲ့လူတွေပါ။ အိမ်ပြောင်းပြီးပြန်တွေ့တာ သိပ်မကြာသေးသလို ယုသီကဲ့ဆေးခန်းက သွားပြီး အခရာနဲ့တွေ့ခဲ့တာထင်တာပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဖွဲက ဒီလောက်ကောင်မလေးတွေ အများ

ကြီးရှိတဲ့ဟာကို။ ဘာဖြစ်လို့ သားကိုနှောင့်ယှက်ရတာလဲ”
စောစောစမ်းစမ်းကော်ဖီပိုင်းမှာ ညီဖြစ်သူရဲ့အတင်းကိုပြော
ရတာမို့ မကောင်းမှန်း သူ့သိပါ၏။ သို့သော် ဒီအဖြစ်အပျက်က
အမှန်ပေပဲမို့ မေမေတို့သိအောင်တော့ ပြောရမှာပါလေ။

“သားအမိတွေ ဘာတီးတိုးတိုင်ပင်နေကြတာလဲ”

Duty ဝင်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသည့်ဖေဖေပါ ကော်
ဖီပိုင်းသို့ရောက်လာလေပြီ။ မေမေက ဖေဖေအတွက် ကော်ဖီကို
ခွက်ထဲထည့်ပေးပြီးမှ သူ့ကိုငဲ့ပေးလေ၏။

“အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှမလဲသေးပါဘူး”

“ငါ့သားဖြစ်ပြီး ညံ့ပါ့ကွာ”

“အစ်ကိုသားက ရဖို့နေနေသာသာ ဇွဲကပါ အဲဒီကောင်
မလေးကို လိုက်ကြိုက်နေလို့တဲ့”

“ဟေ! ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

မေမေဝင်ပြောပေးတာမို့ မျက်နှာပူရတာ သက်သာသွား
ပေမယ့် ဖေဖေက သူ့ကိုသဘောကျသလို ပြုံးစိစိပုံစံဖြင့် ကြည့်
လိုက်လေ၏။ ဒီအရွယ်ကြီး ရည်စားဘယ်နားရှိမှန်းတောင်မသိဘဲ
မျက်စိကျနေတဲ့မိန်းကလေးက ဗီရိုထဲမှာရှိနေသေးတဲ့အရုပ်လေး

လို လူတကာလိုချင်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေသလိုမျိုးအဖြစ်နဲ့ တူနေသလို
ပါလေ။

“ဘယ်လိုလဲ သားရဲ့၊ အခုမှ စီးခဲဖင်ခုထိုင်ရသလို ပူ
နေပြီလား”

“ဖေဖေကလည်း”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ပြိုင်ပွဲဆိုတာ ပြိုင်ဘက်ရှိမှ ပိုလှပြီး
ဆုကလည်း တန်ဖိုးရှိတာ”

“အခရာက ဆုမှမဟုတ်တာ ဖေဖေရ”

“ကောင်မလေးကရော”

ခေါင်းကိုခါပြလိုက်မိ၏။ စိမ်းသက်သည့်အကြည့်နက်
နက်တို့က ယခုတိုင် အေးစက်စက်အရိပ်ပုံစံမျိုးပါပဲ။ လူနာတွေ
ကို စကားပြောနေတုန်းက အပြုံးမျိုးရှိပေမယ့် ရှားပါးလွန်းတာ
ပါလေ။ ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေး၊ ခပ်စိမ်းစိမ်းအကြည့်တို့ကနေ
ဗျော့ပြောင်းနူးညံ့တဲ့အပြုံးကို မြင်ရဖို့ ခက်ခဲလွန်းလှပေစွ။

“သူ့ကိုချဉ်းကပ်ဖို့နေနေသာသာ ဘေးမှာ Body guard
တစ်ယောက်ထပ်တိုးလာလို့ စိတ်ညစ်နေတာ”

“Bodyguard!...”

“အင်း”

www.burmeseclassic.com

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အခုမှပြိုင်ဘက်ပိုများတော့ ပွဲက ပိုလှတာပေါ့သားရ”

“မလွယ်ပါဘူးဖေဖေရာ၊ အဲဒီလူက သူ့နဲ့ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်တဲ့ အစ်ကိုတဲ့လေ။ ဇွဲကလည်း ယုသီဂီနဲ့အရမ်းခင်တဲ့လူမို့ အခြေအနေပိုကောင်းသလိုမျိုးပဲ။ ဒုန်းယောက်ထဲမှာ... ဟင်း”

သက်ပြင်းကိုသာ ခေတင်ချလိုက်မိ၏။ တာစထွက်တည်းက သူက တတိယနေရာကနေ နောက်ချန်ပြီး လိုက်နေရသလိုပါလေ။ မတရားသလိုဖြစ်နေတဲ့ပြိုင်ပွဲလိုပဲလား။

“ပြိုင်ဘက်ရှိမှတော့ ပြိုင်ရုံပေါ့ နေဝန်းရယ်။ အဓိကက မင်းကောင်မလေးရဲ့ခေါင်းတစ်ညိတ်ပဲမဟုတ်လား။ သူ့ခေါင်းညိတ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ရင် OK မှာပေါ့”

“မလွယ်ပါဘူးဖေဖေရယ်၊ အခရာက ကျွန်တော်တို့ကို ငွေရှိတဲ့လူတွေဆိုပြီး အထင်မကြီးသလို ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာနဲ့ လေသံမာမာမျိုးပဲပြောတာဗျ”

“ကြိုက်တယ်”

“ဗျာ!”

“အဲဒီလိုမာနမျိုးကို ကြိုက်တယ်လို့ပြောတာလေ။ သူ့ချမ်းသာတွေကိုမြင်တာနဲ့ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့မျက်လုံး

မျိုးကြည့်ပြီး ရေလာမြောင်းဖောက်လုပ်တဲ့မိန်းမတွေ ဒီခေတ်ထဲမှာ ပေါက်ပေါ့နဲ့”

“ရေလာမြောင်းပေးပါ အစ်ကိုရယ်”

“မြောင်းပေးရုံမှမဟုတ်တာ အေးရဲ့... မြောင်းကြီးကို ဖောက်ပေးတာမျိုး”

ပြုံးစရာစကားပြောနေမှန်းသိပေမယ့် မပြုံးမိ။ သက်မကိုသာ ခပ်ပြင်းပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေ၏။ အခုမှ ငယ်ငယ်တုန်းက စာကျက်နေစဉ် ဒီလ၊ ပထမရရင် စက်ဘီးဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကို မက်လုံးပေးသလိုမျိုးဖြစ်နေတာလေ။

မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ အခက်အခဲတွေက ဘယ်လောက်ထိ များနေဦးမှာလဲ အခရာ။

“ကျွန်တော်သွားဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ သားရဲ့”

“ကုမ္ပဏီကိုပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ မသိပါဘူး၊ ငါ့သားခေါင်းထဲမှာ

ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေမရှိဘဲ အခရာနဲ့ပြည့်နေပြီလားလို့ပါ”

‘ခေါင်းထဲမှာမဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှာပြည့်နေတာပါ’ ဟု သူမပြောဖြစ်။ ဖေဖေတို့ရှေ့မှာ ဒီလိုကလေးကလားစကားမျိုး ပြော

ထွက်ဖို့ သူမရဲခဲပါလေ။

ကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းထွက်လာခဲ့ပါ၏။ နိစ္စဓူဝ ဖြတ်သန်းနေတဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းရဲ့အချိန်ဇယားက ပြည့်နေပေမယ့် အဲဒီဇယားထက် မင်းကပိုပြီး အရေးကြီးနေတာပါ အခရာ။ အိမ် ထောင်ပြုဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားဘူးဆိုပြီး တင်းထားတဲ့စိတ်ကြီးကို မြေပေါ် ဘုတ်!ခနဲပြုတ်ကျသွားရလေအောင် ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အရာက 'ချစ်ခြင်း' တဲ့။

ကျောင်းတက်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ရည်းစားထား ကြတိုင်း သူပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းက 'ချစ်... ချစ်၊ အဲဒီအချစ် နောက်မှာ အပြစ်တွေအမှန်းတွေ ဆက်လိုက်လာလိမ့်မယ်' ဆိုတာ ပါပဲ။ သူပြောခဲ့သလို အဲဒီအတိုင်းအပြစ်တင်ပြီး မှန်းကာ လက်တွဲ ဖြုတ်ကျောခိုင်းသွားကြတာပါလေ။

မရရင်သေရပါတော့မယ်ဆိုပြီး ဖျပ်ဖျပ်လူး သည်းသည်း လှုပ်ပြတတ်ကြတဲ့ အချစ်ရူးတွေကို သူက ဟားတိုက်လှောင်တတ် တဲ့ရယ်သံနဲ့ အထင်တသေးဖြစ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ အခုတော့ အဲဒီ ဝဋ်တွေကို သူကောင်းကောင်းကြီးလည်နေသလိုပါပဲ။

'မင်းကိုမှမပိုင်ဆိုင်ရရင် ကိုယ်ရူးသွားနိုင်တယ် အခရာ။ တကယ်ပါ။

“ဘုရား!”

ကားကိုတစ်ခိုက်နင်းမိမလိုဖြစ်သွားရပြီးမှ သတိထားလိုက် ပြီး အရှိန်လျှော့လိုက်ရပါ၏။ နှလုံးသားဆီမှ ဒုတ်ခနဲအချက်ပြ သံက အကျယ်ကြီးပါလေ။ ကားဂိတ်မှာစောင့်နေသည့်သူမကို မြင်လိုက်ရသည့်သူ့အမြင်က တယ်စူးနေသလိုပါပဲလား။

“အခရာ”

“ရှင်... ဟင်”

ခေါ်သံကိုယောင်ယမ်းပြန်တူးပြီး လှည့်ကြည့်စဉ် အံ့ဩ ဟန်က အပြည့်ပါလေ။ သူမခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်မောင်းကတော့ သူမအမေပဲထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆေးရုံ... အဲ”

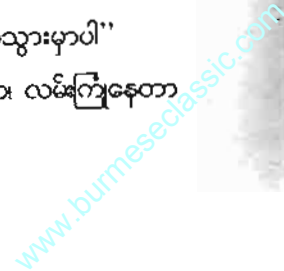
“ဘယ်သူလဲ သမီး”

“ဟိုလေ၊ မမရဲ့မိတ်ဆွေ”

“ဘယ်ဆေးရုံသွားမှာလဲ အခရာ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါ ရဇေ”

“နေပါစေရှင်၊ အခရာတို့ Taxi နဲ့ပဲသွားမှာပါ”

“Taxi ကစောင့်ရင် ကြာဦးမှာ အခရာ၊ လမ်းကြုံနေတာ

ပဲဟာ။ ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ”

“အားနာလို့ပါသားရယ်”

“အားမနာပါနဲ့ အန်တီ၊ ဒီလောက်လေး ကူညီတာ ဘာမှမခက်ခဲ့ပါဘူး။ အန်တီမျက်စိများ...”

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့၊ အန်တီမျက်စိခွဲစိတ်ဖို့အတွက် သွားမလို့ပါ”

“ဒါများ အခရာရယ်၊ စောစောကတည်းက ပြောရော့ပေါ့။ ကိုယ့်ဖေဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာကို။ လာ... တက်”

“ရှင်! ဟို... ဟို”

“တက်ပါအန်တီ၊ ခေါင်းသတ်ထားနော်”

သူမကြောင်စိစိဖြစ်နေစဉ် အန်တီကို သူကတွဲပြီးချေပြီး ကားနောက်ခန်းထဲထိုင်ခိုင်းပြီးပြီဆို သူမမျက်နှာလေးက နီရဲနေနေချေပြီ။ ကားထဲမဝင်သေးဘဲ သူ့ကိုစူးခနဲကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒါက မပြောမဆိုနဲ့ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မျက်စိခွဲဖို့ဆို အခရာရဲ့”

“အဲဒါ ချောက်စွပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခရာကိုစွက ကိုယ့်ကိုစွအတူတူပဲပေါ့။ သွားတော့မယ်နော်၊ ကျွန်ရစ်ခဲ့မလို့လား”

“ရှင်... ရှင်”

ကားပေါ်တက်၊ စက်နှိုးနေပြီဆို သူမဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသတွေ ကျိတ်ထွက်နေလေ၏။ သူမသိယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး ကားမောင်းထွက်လိုက်သလို ဖေဖေဆေးရုံရှိတဲ့ လမ်းကြောင်းကိုပြောင်းလိုက်ပါသည်။ Phone ဖွင့်ကာ ဖေဖေထံ Phone ဆက်ရဦးမှာပါလား။

“သား... ပြော”

“ဆေးရုံရောက်ပြီလား ဖေဖေ”

“အေး... အခုပဲရောက်တယ်”

“Operation လူနာ List, များလားဖေဖေ”

“အေး... ဒီနေ့တော့ ဆယ်ဦးစာလောက်ရှိမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခရာမေမေခွဲဖို့ပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်အခုခေါ်လာနေပါပြီ”

“ဒါဆိုလည်း အခန်းယူထားပေးမယ်လေ၊ အခုချက်ချင်းမခွဲဖြစ်သေးလည်း List ယူထားပေးပြီး နောက်ရက်မှခွဲလည်းဖြစ်တာပဲသားရဲ့။ No problem!”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

သူ့ Phone ပိတ်လိုက်စဉ် အခရာက သူ့နောက်ကျော ခုံကိုကပ်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။ ဒေါသတွေမျိုးချနေရတာမို့ အခု မှပဲ အသံထွက်တော့တာကိုး။

“ဒီမှာရှင်၊ မေမေ့ကို မမဖေဖေရဲ့ဆေးရုံမှာခွဲဖို့ ပြောထား တယ်”

“ဘယ်မှာပဲကုကု အတူတူပါပဲ အခရာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားဖေဖေလည်း ရိုးရိုးဆေးရုံမှာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဘာဖြစ်လဲ သမီးရဲ့၊ အတူတူပဲဆိုရင် ဘယ်မှာပဲခွဲခွဲ ပေါ့”

“မေမေဘာမှမသိပါဘူး”

“မသိလို့... သိတဲ့လူခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်ရတာပေါ့ အခရာရယ်။ သမီးမမက တခြားဆေးရုံမှာမဟုတ်လား။ အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်သားရယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးရှေ့ ကားရပ်လိုက်စဉ် မျက်စိမမြင် ရသည့်အန်တီက ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် အခရာကတော့ မျက်စိမျက် နှာပျက်နေချေပြီ။ Sorry...ပါ အခရာ၊ ဇွတ်တရွတ်နိုင်မယ်မှန်း

ကိုယ်သိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုသိုလ်ရမယ့်အရေးမို့ အပြစ်မတင် ချင်ပါနဲ့လား။

“မင်္ဂလာပါရှင်”

“ဒေါက်တာနေသွေးရဲ့ Patient ပါ”

“နာမည်စာရင်းပေးပြီးသားလားရှင်”

“အခုမှပေးရမှာပါ။ ဖေဖေကတော့ အခန်းတစ်ခန်း အရင်ယူဖို့ မှာထားပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုနဲပဲ သမားတော်ကြီးက Phone ဆက်ထားပါတယ်ရှင်။ ခဏလေးနော်၊ လိုအပ်တာတွေ ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူး”

တာဝန်ကျနာစွဲမလေး၏အကူအညီဖြင့် ဆေးရုံတက်ရန် အခန်းကြိုယူပြီး လူနာအမည် အသက်နှင့်နေရပ်လိပ်စာတို့ကို တစ်ခွန်းချင်းမေးသမျှ သူလှည့်မေးရင်း ခပ်သွက်သွက်ပြည့်လိုက် ပါ၏။ Wheelchair ဖြင့်လာကြိုတာမို့ အန်တီတိုတိုင်ခိုင်းပြီး ခေါ်သွားစဉ် အခရာက သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစကို လာဆွဲကိုင် လိုက်လေသည်။

“ဦးနေဝန်းနီ”

“ရန်တွေ့ချင်ရင် နောက်မှပဲတွေ့ပါ အခရာ။ အန်တီ Case က မပြီးသေးဘူး။ Test လုပ်ဖို့တွေ့ရှိသေးတယ်။ လာ”

မူန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် လိုက်လာသည့်အခရာက နှုတ်ဆိတ်နေပါ၏။ ဖေဖေထိုင်သည့်ရုံးခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်စဉ် ဦးဆုံးလူနာ မို့ ဖေဖေခေါ်သံထွက်လာလေသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်ချိုချိုခိုင်နော်၊ သမီးက အမေတူသမီးလေးပဲကိုး”

ဖော်ရွေစွာကြိုဆိုလိုက်သည့်ဖေဖေစကားကြောင့် အန်တီအပြုံးက ချိုနေလေ၏။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် မေးသည့်မေးခွန်းတွေကို အန်တီကိုယ်တိုင်ဖြေနေသလို နောက်နှစ်ရက်မှ ခွဲစိတ်ရန် လူနာကိုအနားယူဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

“ရပါပြီ၊ နားပါတော့ ဒေါ်ချိုချိုခိုင်၊ သမီးလာစောင့်နဲ့ မအားထပ်ရင် Special Nurse ငှားပေးလိုက်ပါသား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

အခရာထံမှ မျက်စောင်းက သူ့ထံသို့ရောက်လာတာ၏။ မျက်စောင်းလေးလည်း လှပါလားနော်။

အခန်း (၁၉)

စိတ်တိုစာယ်နော်... စိတ်တိုတယ်။ ရန်တွေ့ချင်ရင် နောက်မှလို့ ပြောထားတာမို့ ခရာစိတ်ကိုထိန်းပြီး လျှော့ထားရတာလေ။ ရှင်ဘယ်လိုလူပါလဲ ဦးနေဝန်းနီ။

မေမေမျက်စိမခွဲခင်ကစပြီး ခွဲပြီးတစ်ပတ်ကြာတဲ့နေ့ထိ တုန်ကျစရိတ်ကို ခရာက တစ်ပြားမှမပေးရပါချေ။ ဒီလောက်ဈေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှာမှ မေမေမျက်လုံးကိုခွဲပေးရတယ်လို့။ အလုပ်မဆင်းဖြစ်ဘဲ အစ်ကိုတို့ခြံထဲမှာလည်း အလုပ်မလုပ်တာ တစ်ပတ်ရှိနေချေပြီ။

ဆေးရုံနဲ့အိမ်ကိုသွားလာနေရတာမို့ ပင်ပန်းပေမယ့် မေ Special room မှာတော့ အားရှိတဲ့အိုဟာတင်းတွေ့ Anlene

www.burmeseclassic.com

နို့မှုန့်တွေ၊ Cake တွေ၊ သစ်သီးတွေ၊ အားဆေးတွေကတော့ တစ်ပုံကြီးပါပဲ။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့လူနာဆိုပြီး Nurse တွေကအရ ဂရုတစိုက်ရှိကြတာမို့ အားနာမျက်နှာပူလိုက်တာ မပြောပါနဲ့လေ။

“သမီး အခရာ”

“ရှင်၊ မေမေ”

“ဒီနေ့ မေမေမျက်စိဖြည့်မှာဆို၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်မေမေ”

“အင်း... သမီးဆရာမလေးရဲ့မိတ်ဆွေက အရမ်းကို သဘောကောင်းလိုက်တာကွယ်။ မနက်တစ်ကြိမ်ညနေတစ်ကြိမ် မေမေ့ကိုလာတွေ့ပြီး လိုအပ်တာတွေဝယ်ပေးခဲ့လို့ အားနာလိုက်တာ”

မမရဲ့မိတ်ဆွေတဲ့။ မိတ်ဆွေဆိုတာထက် စေ့စပ်တော့ မယ့်သူဆိုရင် ပိုမှန်မှာလေ။ ဒါကိုသိထားပါလျက် သူ့ကူညီနေသမျှကို ချစ်တို့လက်သင့်ခံနေတာ ဖြစ်သင့်ပါသလား။ မမကို ခွင့်ယူပါရစေဆိုပြီး သူနဲ့ဆက်နွယ်တဲ့ခွဲစိတ်ကိစ္စကို ဖွင့်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်ထားရတာပါ။

ဒီကိစ္စကိုသာ မမသိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ဆေးရုံရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး နောက်ရက်တွေမှာ သူနဲ့တစ်ခါမှမတွေ့

ရတော့တာပါလေ။ မနက်စောစော ခရာ အိမ်ပြန်ချေချိုး ညနေ ဆုန်းချိုးပြီးလာရင် သူ့ကပြန်သွားပြီတဲ့လေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ခရာ စိတ်ဆိုးနေတာကို သိနေလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့တမင်တကာ ဝဲ ခရာကိုရှောင်တာလည်းဖြစ်နိုင်တာပါလေ။

ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ခရာတို့ကိုကူညီနေတဲ့ သူတို့သားအဖကို တကယ်မျက်နှာပူပြီး အားနာရတာမဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီး သူ့ကသာရှောင်ရှားနေသလို ဝါလေ။

“ဟိုကလေး လာမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဘယ်ကလေးလဲ”

“မောင်နေဝန်းကိုပြောတာလေ”

“အာ! မေမေကလည်း အဲဒီအစ်ကိုကြီးက ခရာထက် ဒါနစ်ခြောက်နှစ်ကြီးတဲ့လူကို”

“ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လဲသမီးရဲ့။ သားအရွယ်မို့ ပြောတာပဲကို”

မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ သူ့ကိုမေမေ သဘောကျသလိုပြောတဲ့စကားတွေက အများကြီးမဟုတ်လား။ ‘သားလာသွားတယ်သမီးရဲ့’ ‘မေမေဖွဲ့ဝယ်လာပေးတယ်’ ‘မနက်

www.burmeseclassic.com

က မေမေ့ကိုနှိပ်ပေးသွားသေးတယ်' ဆိုတဲ့သတင်းစကားတွေထဲ မကြားချင်ဆုံးပါပဲ။ သူ့အမေလည်းမဟုတ်ပါဘဲ ဒီလိုလာလုပ်သလားဟု စိတ်ထဲမှာပြိုင်မိပေမယ့် နှုတ်ကတော့ ပြောမထွက် ဖြစ်ပါလေ။

“နေလို့ကောင်းရဲ့လား၊ ဒေါ်ချိုချိုခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“မျက်စိပြည့်ပြီးရင် အလင်းရောင်များတဲ့အတွက် နေထာ မျက်မှန်တပ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“စောစောခွဲဖြစ်တာ တော်သေးတယ်ခင်ဗျ၊ တိမ်ဆိုတာ ကြာသွားရင် ပြန်မြင်ဖို့အတွက် အခွင့်အရေးက နည်းသွားတတ် လို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးကိုကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဘာပြော ရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူးရှင့်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကလေးချင်း ဒီလောက်ရင်းနှီးနေမှသာ လူကြီးတွေချင်းလည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

ဟင်! . . . ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး။ ကလေးချင်း ရင်းနှီး ရအောင် အဲဒီလူနဲ့ ခရာက စကားပြောတာ ဆယ်ခွန်းတောင်

ဆိုသေးတာပါလေ။ လူကြီးတွေအယဉ်မှားရလေအောင် ဒီလူကြီး အိမ်မှာ ဘာတွေဘယ်လိုများ ပြောထားတာပါလိမ့်။

“ကျွန်တော်က သမီးသိပ်လိုချင်တာဗျ၊ အိမ်သူလည်း အတူတူပဲ။ သားတစ်ယောက်သမီးတစ်ယောက်တော့ယူမယ်ဆို ပြီး ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် သားပဲမွေးပြီး နောက်ထပ်ဘာကလေး မှ ထပ်မရတော့ဘူး။ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး သားတစ် ယောက်စီပဲ ရကြတာလေ။ ရှားရှားပါးပါး”

“ကျွန်မလည်း ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မှီခိုင်”

“တစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ သူများကိုရော ပေး ချင်ပါ့မလားဗျာ”

ဟောတော်! ဒါက ဘာစကားကြီးလဲ။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဆက်တာနေသွေးစကားကြောင့် ပါလာတဲ့ရိုးရိုးဆရာဝန်နဲ့ Nu- ဆီ တွေမျက်နှာမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြပြီလေ။ ခရာက ဆရာ နဲ့တွေ့ရှိနေတာမို့ ချောင်နားမှာရပ်နေပြီး မေမေ့ကိုသာ ငေးကြည့် မိပါ၏။ သမီးပေးချင်ပါ့မလားတဲ့။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျိုးပါလိမ့်။

“ဒါကတော့ ဆရာကြီးရယ်၊ လောကဓမ္မတာအရ သီး နီးဘန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်တဲ့အခါ အတောင်စုံအပျံသင်ကြတာ

www.burmeseclassic.com

ပါပဲ။ အတင်းဆွဲထားလို့မှမရတာရင့်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီကံမီးလှလှလေးကို နှမေ့တာဆ
ဖြစ်နေမယ်လို့ ထင်ထားတာ”

ရယ်သံတွေ ထွက်လာကြပါ၏။ ‘ပတ်တီးဖြည့်ရအောင်’
ဟုပြောတာမို့ Nurse မလေးနှင့်အတူ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် မေမေ
မျက်နှာပေါ်မှပတ်တီးစကို ဖြည့်ပေးနေချေပြီ။ လူတစ်ဦးရဲ့အလင်း
ကိုဖွင့်ပေးတဲ့သမားတော်ကြီးလည်း ဒီလိုအလင်းမျိုးဖြာကြရပြီး
ထွန်းလင်းတောက်ပပါစေဆိုတဲ့ မေမေတောင်းပေးတဲ့ဆုမျိုးကို
ခရာလည်း စိတ်ထဲမှလိုက်ဆုတောင်းနေမိပါ၏။

“ဖြည့်ဖြည့်ချင်းဖွင့်ကြည့်နော်၊ အလင်းအရမ်းစူးနေရင်
ပြန်မှိတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြင်ရလား”

“မြင်ရပါတယ်ဆရာကြီး”

“ဒါလေးတပ်ထားလိုက်နော်၊ ခဏနားပြီးမှ ပြန်ရမယ်
ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ သားလည်း လာလိမ့်မယ်နော်။ သမီး

စောင့်လိုက်ပါဦး”

ဟင်! လာမှာတဲ့၊ လာပေါ့... တွေ့ဖို့ကိစ္စကရှိနေတာ
ကိုး။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားပြီမို့ ဆေးရုံဆင်းရန်
ပစ္စည်းတွေရှိသမျှ သိမ်းဆည်းနေစဉ် နှင်းဆီပန်းရနံ့တွေ ရလာ
လေ၏။ ဘယ်ကပန်းတွေကြောင့်ပါလိမ့်။

“မင်္ဂလာပါ အန်တီ”

“ဪ... သားရောက်လာပြီကိုး”

သူက အခန်းဝမှလှမ်းဝင်လာကာ မေမေလက်ထဲသို့
ပန်းစည်းလှလှလေးကို ပေးလိုက်လေ၏။ အလိုလေးနော်၊ မနက်
တိုင်း ပန်းပို့ပေးရတဲ့လူကိုမှ ပန်းစည်းလာပေးရတယ်လို့။

“မျက်စိအခြေအနေကောင်းသွားပြီလားခင်ဗျား”

“ကောင်းပါပြီသားရယ်၊ ကောင်းကောင်းကြီးမြင်နေရ
ပြီ”

“ဘာဝိုင်းသိမ်းပေးချီးမလဲ အခရာ”

“ပြီးနေပါပြီ”

“ဒါဆိုသွားကြမယ်လေ၊ လာပါအန်တီ”

“အေးအေး... သား”

ကဲ! ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပါပဲလား။ ခရာထည့်ထားသည့် ခြင်း

တောင်းကိုယူလိုက်ပြီး မေမေ့လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ အခန်းထဲ မှထွက်နေလေပြီ။ အဝတ်အစားအိတ်ကိုယူလျက် အနောက်မှ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ ရှင်တော့ အတော့ကိုလွန် နေပြီ ဦးနေဝန်းနီရေ။

“အညော်မိမိစေ့နဲ့နော် အခရာ၊ ဂရုစိုက်ပြီး ချက်ပြုတ် ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်ရှေ့အထိ ကားဝင်လို့ရသလား”

“နေပါစေ၊ လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ပေးပါ”

“မဟုတ်တာ၊ ပိုမယ့်ပို အဆုံးထိပို့ပေးရမှာပေါ့။ အာဟာရ ဖြစ်အောင်စားပါ အန်တီ။ အခုဘာများစားချင်ပါသလဲ။ တစ်ခါ တည်း ဈေးဝင်သွားလို့ရအောင်”

“နေပါစေသားရယ်၊ ဒီလောက်ဂရုစိုက်ခံနေရတာကိုပဲ တော်ပါပြီ”

အိမ်ရှေ့အထိ ကားရပ်လိုက်ပြီမို့ ခရာတို့ဘဲအိမ်လေးကို သူ့မြင်ရနေပြီ။ ပြည့်စုံသူတွေအတွက် အထင်သေးစရာမို့ ခရာ မျက်နှာခပ်အမ်းအမ်း။ သူကတော့ ဘာကိုမှဂရုမထားဟန်မျိုးဖြင့် မေမေ့လက်ကိုတွဲပြီး အိမ်ပေါ်ကိုတက်နေပြီလေ။ ရော်! မခေါ်ဘဲ

လည်း လာတဲ့ညှော်သည်ပါပဲလား။ ခက်ပါရဲ့။

“အားနာလိုက်တာကွယ်”

“မဟုတ်တာ အန်တီရယ်၊ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။

အနားယူပါဦးအန်တီ”

“အေးကွယ်”

“ခရာပြောစရာရှိသေးတယ်နော်”

သူက ခရာပြောလိုက်တာကို သဘောကျပုံမျိုးဖြင့် ပြုံး လိုက်ပါလေ၏။ ပစ္စည်းတွေကိုအပြန်ချပြီး သူဆင်းသွားသည့် ကျည်းပင်အောက်ကို လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ပြောမှဖြစ်မှာပါလေ။ မမ နဲ့ခရာကို ပြဿနာဖြစ်အောင် သူမီးမွှေးနေတာကိုး။

“ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလိုလုပ်နေရတာလဲ”

“ရည်ရွယ်ချက်”

“ဟုတ်တယ်”

“အခုရာမေမေရဲ့မျက်စိကို ခွဲပေးတာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ ပါ့မလား။ ဒီလိုပဲကြုံလို့ ကုသိုလ်ယူတာကို မုဒိတာပွားပေးမှပေါ့”

“ဒါကုသိုလ်ယူတာလား။ ဆေးကုသခဲ ဆေးခန်းခဲ ဆေး ဒီးတွေအားလုံး”

“အဲဒါ ဖေဖေဆေးရုံလေ အခရာရဲ့။ ကိုယ့်တို့ တစ်ပြား တစ်ချပ်ကုန်တာမှမဟုတ်တာ။ ဘာလို့ထည့်ပြောနေရတာလဲ”

“ဟင်!”

ဘာဆက်ပြောရမယ်မှန်းတောင်မသိဘဲ ကြောင်သွားရ ပါ၏။ ဖေဖေဆေးရုံဆိုတာနဲ့ပဲ ပြီးရောလား။ သူ့ဖေဖေနဲ့သူက ခရာတို့နဲ့ဘာမှပတ်သက်တဲ့လူတွေလေ။

“ရှင်ဖေဖေဆေးရုံဖြစ်တာနဲ့ ပြီးရောလား။ ခရာတို့နဲ့ပတ် သက်တာမှမဟုတ်တဲ့ဟာ”

“ကိုယ်က ပတ်သက်ချင်နေတယ်ဆိုရင်ကော”

“ရှင်!”

ဘုရားရေ! ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ပြောတာပါ လိမ့်။ ခေါင်းထက်သို့ မန်ကျည်းရွက်တွေ လွင့်ကျလာတာမို့ သူ ကပြားလိုက်ပြီး ခရာခေါင်းဆီကို လက်ရောက်လာသဖြင့် ခြေလှမ်း ကို နောက်ဆုတ်လိုက်မိလေ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှေ့... အမှိုက်တင်နေလို့ ဖယ်ပေးမလို့ကို ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

“မမနဲ့ခရာ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူးနော်”

“မမ”

“မမယုသီကိုပြောတာလေ”

“ယုသီကိုနဲ့ကိုယ်က ဘာမှဆိုင်တာမှမဟုတ်တာ အခရာ ရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်! မမနဲ့စေ့စပ်မယ့်သူမဟုတ်ဘူးလား”

“ယုသီကိုက အဲဒီလိုပဲပြောသလား”

“အင်း”

သူခပ်တိုးတိုးရယ်လေ၏။ ဘာကိုများ သဘောကျလို့ ပါလိမ့်။ ခရာနဲ့မမက အရမ်းကွာလွန်းတဲ့အဆင့်အတန်းမဟုတ် ပါလား။ ဒီအခြေအနေကို မျက်မြင်တွေ့ပေမယ့် သူဘာလို့များ နောက်မဆုတ်ချင်တာပါလိမ့်။

“ကိုယ်က ဖေဖေတို့ပြောလို့ ယုသီကိုကိုလာတွေ့ခဲ့တာ မှန်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့မှာပဲ ယုသီကိုကို ကိုယ်ခေါင်းခါခဲ့ တာပါ အခရာရဲ့။ သူပြန်မပြောပြဘူးလား”

“အလို! အဲဒီလိုကြီးဖြစ်ခဲ့တာလား။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မမ အဘယ်မျှစိတ်ဝင်စားနေပါသလဲဆိုတာကို မိန်းမချင်းမို့ မျက်စိ ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ခဲ့တာပါလေ။ ခရာအပေါ် အမြဲစေတနာထားပြီး ဖြုတ်စင်တဲ့စိတ်နှလုံးသားရှိတဲ့မမအတွက် သူသာလျှင် တန်ဖိုးရှိတဲ့

လူပဲမဟုတ်ပါလား။

ဒါကို သူဘာကြောင့်မမြင်ရတာပါလဲ။ သူ Phone ဆက် တဲ့အချိန်တိုင်း မျက်နှာလေးရဲသွားပြီး အပြုံးတွေရှိနေတတ်တဲ့ မမရဲ့မျက်နှာလေးကို ကွက်ခနဲမြင်ယောင်မိပါ၏။ ယုသီရဲ့နေဝန်း နီက အခုတော့ ခရာရှေ့မှာ သာမန်ထက်ပိုသာတဲ့စကားတွေ ပြောနေတာကိုများ မမသိရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှာပါလိမ့်။

“မမက... မမက အစ်ကိုကြီးကို”

အစ်ကိုကြီးအရွယ်ပေါ့နော်၊ အစ်ကိုကို တစ်သက်လုံး ခေါ်ခဲ့ရတာမို့ သူ့ကိုအစ်ကိုကြီးလို့ ခရာခေါ်လိုက်မိပါ၏။ ဆက် ပြောရမယ့်စကားကို မပြောရဲတာမို့ နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“ကိုယ်ကမှ ယုသီကိုမချစ်တာ”

“ဟင်!”

“ကိုယ်ချစ်တာ အခရာကိုလေ”

တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေမိလေသည်။ ‘ကိုယ်ချစ်တာ အခရာကို’ တဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဖူးစာရှင်ကတော့ ခရာတို့ကို တမင်ကူစားနေသကဲ့သို့ပါလေ။ ခရာရင်ခနဲမိတဲ့သူက အစ်ကိုဖြစ် နေပြီး ခရာကိုချစ်တဲ့လူက အစ်ကိုကြီးနေဝန်းနီတဲ့လား။ ခရာ ဘာများလုပ်ရပါမလဲ။

အခန်း (၂၀)

“အဲဒီတော့”

အစ်ကိုက စကားကိုဆက်ပေးနေတာမို့ ဆက်မပြောဖြစ် တော့ဘဲ ပန်းပင်တွေကြားမှ မြက်ပင်လေးတွေကို နှုတ်နေမိလေ ၏။ သူပြောတဲ့စကားကို မေ့မေ့ကိုမပြောရဲဘဲ အစ်ကိုကိုမှ ရင်ဖွင့် နေမိတာမဟုတ်လား။

“ဆက်ပြောလေ အခရာရဲ့”

“ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ အကြံဉာဏ်တောင်းတာနေတာ ပေါ့အစ်ကိုရဲ့။ လူကိုနေရခက်အောင် မေးနေပြန်ပါပြီ”

“ဒီကိစ္စမျိုးက မိန်းကလေးချင်းမှ အကြံပေးလို့ကောင်း တာလေ အခရာရဲ့”

“ပြောချင်တာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ ခက်တာက သူ့ကိုချစ်တဲ့ မမဖြစ်နေလို့ ခရာက ဘယ်လိုပြောလို့ရပါ့မလဲ”

“ကြည့်နှုတ်ဦးလေ၊ ပန်းပင်တွေ ပါကုန်တော့မှာပဲ”

သတိပေးလိုက်တာမို့ လက်ထဲမှဖောင်းပင်လေးတွေကို ပြန်စစ်ကြည့်လိုက်ရလေ၏။ စိတ်ဝင်စားကူးလား။ ခရာပြောနေတဲ့ အချစ်အကြောင်းကို စကားဖြတ်ပြောနိုင်တဲ့အစ်ကိုပါလေ။

“အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာကူညီပေးရမလဲ၊ ပြော”

“သူ့ကိုရော သူ့ညီကိုပါ ခရာငြင်းထားခဲ့ပြီးပြီလေ”

“အင်းလေ”

“ဒီတော့ ခရာမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်ဆိုပြီးပြရင် ကောင်း မလားလို့”

“ချစ်သူ”

“အင်း”

“ဘယ်မလဲ ခရာချစ်သူ”

“အစ်ကိုနော်၊ ရှိမှမရှိတာကို ဘာလို့မေးရတာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ အခရာပဲ ချစ်သူဆိုတာကို။ ဒီတော့ ကိုယ်က အခရာချစ်သူလို့သရုပ်ဆောင်ပြရမှာလား။ ဒီလိုလား”

“အင်း”

“မိုးကြိုးတွေတော့ ပစ်ချကုန်တော့မှာပဲ”

အစ်ကိုရေရွတ်လိုက်တာမို့ ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ ဒီလို ဝဲလား။ တစ်သက်လုံး ညီမလေးလိုပဲသဘောထားသွားတော့မှာ လားဟင်။ ခရာကိုစိုးရိမ်တကြီးဆူပူခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုအောင်မြင့်နိုင်တစ် ယောက် ဘယ်ကိုများရောက်နေပါသလဲ။

“ကူညီတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ယုံမတဲ့ လား”

“ယုံအောင်ပြောရမှာပေါ့”

“ပြောတာတော့လွယ်ပါ၊ ကိုယ်နဲ့အခရာကိုကြည့်ရင် မောင်နှမလို့ပဲမြင်တတ်ကြတာ မမေ့နဲ့လေ။ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာလဲဟင်”

“အင်း”

စကားမဆက်ဘဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလျက် အဝေးကို မျှော်ကြည့်နေလေ၏။ အစ်ကိုရင်ထဲ တကယ်ပဲ လေးလံသွားပြီ လား။

ခရာကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများဖြစ်နေပြီလားကွယ်။

“အမှန်တော့ ကိုယ်က အခရာကို နှင်းနှဲမိတ်ဆက်ပေး ချင်နေတာ”

၂၅၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“နင်း...”

“ဟုတ်တယ်”

“နင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကိုယ့်ချစ်သူပါ”

“ရှင်!”

ရင်ထဲ စူးခနဲအောင့်သက်သွားရလေ၏။

ကိုယ့်ချစ်သူတဲ့။ အစ်ကိုမှာ ချစ်သူရှိနေတာကို တစ်ခါမှ မပြောခဲ့တာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘယ်တုန်းကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ချစ်သူပါလိမ့်နော်။

“သူ့နာမည်က နင်းစက်မှုတဲ့။ ကိုယ်တို့ကျောင်းတက်ကတည်းက တွဲခဲ့တာ”

“...”

“သူက ပညာလောဘကြီးတယ်။ ဘွဲ့တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုယူတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာတောင် သွားပြီးကျောင်းတက်ဘွဲ့ယူနေတာလေ။ ကိုယ်က ဒီမှာပဲနေပြီး မိဘတွေနဲ့အတူတူ လုပ်ကိုင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

အစ်ကိုက သက်ပြင်းရှိုက်ကာ လက်ထဲမှမြေကြီးကုန်စာခဲကို ချေမှုလိုက်လေ၏။ အစ်ကိုရယ်... ခရာနှလုံးသားလေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်း ဒီမြေကြီးခဲလိုမျိုး မွှေကြေသွားပြီထင်ပါရဲ့။

“သူထွက်သွားတော့ ကိုယ်နဲ့စကားများပြီး ကိုယ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ အခရာ”

“အစ်ကို... အစ်ကို သူ့ကိုမမေ့သေးဘူးပေါ့နော်”

“အင်း... အချစ်ဦးဆိုတာ မြေဦးရတဲ့အချိန်ထိ ဘဝမှာမမေ့နိုင်တဲ့သူလေ အခရာရဲ့”

အစ်ကို ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ပေမယ့် ခရာကတော့ မပြုံးနိုင်ပါလေ။ ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် အစ်ကိုက အခုချိန်ထိ မမေ့သေးဘူးတဲ့။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာလို့ ခရာကိုမပြောတာလဲ”

“ပြောစရာလား။ ကလေးကို မဟုတ်မဟပ်တွေသင်ပေးတယ်ဆိုပြီး အမေနဲ့အဖေ ကိုယ့်ကိုဆူမှာပေါ့ကွ”

အစ်ကိုက လက်ထဲဆေးပြီမို့ ဒီနေ့အလုပ်သိမ်းပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ထိုင်နေတဲ့ခရာမှဖြည်းဖြည်းချင်းထရပ်ကာ အစ်ကိုနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

“အန်တီချို ဆေးရုံတက်နေတုန်းကလေ”

လက်သုတ်ရင်း ရေရွတ်လိုက်တာမို့ မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အစ်ကိုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

နို့ကကာ နိုင်ငံခြားစာအိတ်ကို ထုတ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ့်ဆီကို စာရောက်လာတာ၊ အခရာဖတ်ချင်ရင် ဖတ်ကြည့်လေ”

“ဟင့်အင်း... နေပါစေ”

“ဖတ်ကြည့်လေ အခရာရဲ့၊ မောင်နမကြား လျှို့ဝှက် ထားစရာမှမလိုတာ”

“ဟဲ့! ဟိုကလေးတွေပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်လေ၊ အခရာ မပြန်ခဲ့ဦးနော် သမီး။ ဒီနေ့ အန်တီမြိုင် ငါးသလောက် ချက်ထားလို့ ထမင်းစားပြီးမှပြန်”

မီးဖိုခန်းထဲမှ အန်တီလှမ်းအော်လိုက်တာကို ပြန်မမြင်ဘဲ ဝရံတာအဆင့်ကြမ်းပြင်ထက်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

အစ်ကိုလှမ်းပေးလိုက်သည့်စာအိတ်ပြာလေးက စကားတံဆိပ်မို့ ဟိုမှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကျောင်းတက်နေမှန်း သိနိုင်လေသည်။

အိတ်ထဲမှစာရွက်ကလည်း အပြာရောင်ပါပင်။ ခဲတံထိ ခဲမှင်ရောင်အနက်လေးဖြင့် လက်ရေးသောသော့လေး ရေးထားတဲ့စာကြောင်းတွေက ညီညာနေသလို စာသားတွေက ရင်ထဲထဲ အလွမ်းတွေ တသီတတန်းကြီးမှန်း သိသာနိုင်ပါ၏။

မောင်

မေ့များမေ့နေပြီလားကွယ်....

လေယာဉ်စီးလိုက်ရုံနဲ့ လာလို့ရနိုင်တဲ့ခရီးဖြစ်ပေမယ့် နှင်းလို့ လောဘကြီးသူတစ်ယောက်ကတော့ နောက်ပြန်လှည့်လို့မရနိုင်ပါဘူးလေ....

တိုင်းတပါးသားကြား ရင်ပေါင်တန်းနိုင်ဖို့ ခေါင်းမော ဂုဏ်ယူနိုင်ဖို့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြိုးစားရုန်းတန် လှုပ်ရှားနေရတာ ပင်ပန်းလွန်းလှပါပြီ....

ဘယ်လိုပဲရုန်းရုန်း ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား အယူဝါဒမတူတာမို့ အထင်မြင်သေးခံရတာလည်း ဒုနဲ့ဒေးပါလေ....

အလုပ်ကပြန်လာရင် ရှေ့ကြည့်တစ်ပေါက် ဆီးကြိုတိုက်မယ့်လူလည်းမရှိ၊ ဆာနေတဲ့မိုက်ကိုဖြည့်တင်းဖို့ အာဟာရရှိတဲ့ဟင်းလျာကို ချက်ကျွေးမယ့်လူလည်းမရှိ၊ တစ်နေ့တာပင်ပန်းခဲ့သမျှ စိတ်ဖြေလျှော့အောင် အားပေးနိုင်မယ့် ရင်ဖွင့်ဖော်လည်းမရှိ သိပ်ကိုအထီးကျန်ဆန်လွန်းလှပါတယ်....

မျက်စိကြည့်လေရာ ပသာဒဖြစ်တဲ့ အစိမ်းရောင်
သစ်ပင်တွေလည်းမရှိ၊ ပြည့်ကျပ် မြင့်မားလွန်းတဲ့ မိုးဖုံ
တိုက်တွေကြားမှာ အသက်ရှူကျပ်ရတာပါလေ....

လွမ်းလိုက်တာ “မောင်”ရယ်....

ရှင်းသန့်တဲ့ ငလနုအေးလေးတွေကိုလည်း လွမ်း
တယ်၊ အတူလျှောက်ခဲ့တဲ့တန်ပေါင်နဲ့တန်ရေပြင်ကိုလည်း
လွမ်းတယ်၊ မိုးရေထဲနစ်ယောက်အတူ ထီးဆောင်းခဲ့ဖူးတာ
ကိုလည်း လွမ်းတယ်၊ ပြီးတော့....

နှင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ “မောင်”ကိုသိပ်ပြီး
လွမ်းတာပါလေ...

ချစ်သေးရဲ့လား ?

ချဉ်းကပ်လာတဲ့ပုရိသတွေမှန်သမျှကို **No** ဆိုပြီး
ငြင်းဆန်တိုင်း “မောင်” တိုတမ်းတမိတဲ့ဒီဂရီ အမြင့်ဆုံး
ပဲ...

အိမ်က လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ပေးနေပြီ “မောင်”၊ နှင်း
ဘာလုပ်ရမလဲ? ကိုယ်မချစ်တဲ့သူရဲရင့်ခွင်ထဲမှာတော့ တစ်
သက်လုံး မရှင်သန်နိုင်မှန်း နှင်းကိုယ်နှင်းသိပါတယ်....

ဒီတော့ ရင်ထဲမှာ “မောင်” ချီနေသေးမှန်း သေ
ချာနေပြီလေ....

ပြန်လာခဲ့ပါရစေ....

ခိုင်နားခဲ့ဖူးတဲ့ “မောင်” ရင်ခွင်တံခါးကို နှင်း
အတွက် အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးထားနိုင်ပါ့မလား....

ခွင့်ပြုလှည့်ပါ “မောင်”....

နှင်းလာလည်တိုင်း အမေမြိုင်ချက်တွေ့တဲ့ခရမ်း
ချဉ်သီးငါးပိချက်ကိုလည်း လွမ်းတယ်....

အမေမြိုင်နဲ့ လေးလေးကျော်တို့ကိုလည်း လွမ်း
တယ်....

ကိုယ့်ချက်မြှုပ်မြေမှာပဲ အပြီးတိုင်နေပြီး ခေါင်း
ချမယ်ဆိုတဲ့သန့်ဋ္ဌာန်နဲ့ နှင်းပြန်လာခဲ့မှာပါ....

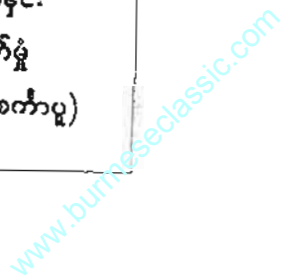
“မောင်” ကြိုနေမှာပါနော်....

အလွမ်းအသေချဲ့ဖြင့်....

ချစ်တဲ့နှင်း

နှစ်စက်မှု

(ခေတ္တ စင်္ကာပူ)

စာက တရည်တလျားနဲ့ ဆုံးသွားပါပြီ။ သို့သော် အဆုံး မသတ်နိုင်တဲ့အလွမ်းတွေက ခရာရင်ထဲမှာ ကူးစက်ပြီး တသသ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ခံစားနေရတာပါလေ။ 'နှင်း'တဲ့။ အစ်ကို့ရဲ့ရင်ထဲ က နှင်းက ဒီဆောင်းမှာပဲ နှင်းမှုဲကျနေပါရောလား။

“ခရာ ပြန်တော့မယ်”

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်လေ”

“ခရာ မဘာလို့ပါ အစ်ကို့၊ ညနေဆေးခန်းစောစောဖွင့် ရမှာမို့ပါ”

အစ်ကို့လက်ထဲသို့ စာအိတ်ကို ရိုသေစွာပြန်ပေးပြီး အိမ် လေးပေါ်မှ အသာဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ခရာ သေချာမသိပါလေ။ အနေနီးခဲ့သူမို့ အစ်ကို့ကို သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ရ လို့ပဲလား။ ဘာဆိုမှမသိချင်တော့ပါ။

စက်ဘီးအဟောင်းလေးကိုတွန်းလျှက် ခြံထဲမှထွက်သွား သည့် သူမနောက်ကျောလေးကို သူ့ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ လက် ထဲမှစာအိတ်ပြာလေးကို အံ့ဆွဲထဲသို့သိမ်းကာ သော့ခတ်လိုက် ပါသည်။ မနေ့ကပဲ စက်ပူကို စာတိုက်ကနေ ပြန်စာပို့ခဲ့ပြီး မဟုတ်ပါလား။

.....
•••••
• မေ့လိုက်ပါ
• ကိုယ်အိမ်ထောင်ပြုပြီးပါပြီ
• (အောင်မြင်နိုင်)
•••••
.....

အဲဒီပြန်စာကိုမြင်ရင် နှင်းဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ သူ မသိချင်တော့ပါလေ။ ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ အရူးအမူးနဲ့သူမတူအောင် ချစ်မိခဲ့တာပါ။ မာနဆိုတာကင်းစင်ပြီး ဘာကိုမှအလေးမထားဘဲ သူငယ်ချင်းဘဝထက် ပိုချစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

သို့သော် ကျောခိုင်းပြီး လေယာဉ်ပေါ်တက်သွားတဲ့လူ တို မျက်ရည်ဝဲပြီး ငေးကြည့်ခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းက ခုချိန်ထိ အာရုံ မပျောက်သေးပါချေ။ မေ့ဖို့ပြောခဲ့ပြီးမှ ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက် ချန်ထားခဲ့ပြီးမှ ဝင်လာပါရစေဆိုပြီး ရင်ခွင်တံခါးကိုလာခေါက် ခွင့်ပေးရအောင် သူ့ရင်ခွင်က နိုင်ငံတကာလေဆိပ်လည်း မဟုတ်၊ ခုန်ကုန်ဘူတာကြီးလည်း မဟုတ်၊ သင်္ဘောဆိပ်လည်း ဟုတ်မှ မဟုတ်တာကိုး။

လောကမှာ ကိုယ်ထွေးပြီးသားတံတွေးကို ပြန်မျိုချတဲ့ သူ့လောက် အထင်သေး စက်ဆုပ်စရာကောင်းတာ မရှိတော့ပါ လေ။ ပြောမိတဲ့စကားကို ကမ္ဘာတည်သလို တည်မြဲနေပါတော့

www.burmeseclassic.com

လာ။ မင်းရဲ့စကားက မင်းနာမည်လိုပဲ ခဏတာကျပြီး ပျောက်
သွားနိုင်တာပါ နှင်းစက်မှု။

ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ချစ်ခဲ့မိလို့လည်း ရင်ထဲမှာ နာနာကြည်း
ကြည်းခံစားခဲ့ရတဲ့ဒဏ်ရာကို မနည်းပျောက်အောင် ကုစားခဲ့ရတာ
ပါလေ။

‘အခရာ’ တဲ့။

မျက်စိရှေ့ အရွယ်တစ်ရောက်လာတဲ့ စပယ်ဖူးလေးကို
ဘယ်တုန်းကမှ တပ်မက်စိတ်မျိုးနဲ့ မကြည့်ခဲ့ဖူးတာလေ။

အခရာအကြည့်၊ အခရာအပြုံး၊ အခရာမျက်လုံးတွေ
အဘယ်မျှ အသက်ဝင်လှပလိုက်ပါသလဲ။

ကိုယ်ပျိုးထားတဲ့ပန်း၊ ကိုယ်ပြုစုထားတဲ့အပင်လေးကို
ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်သန်လာစေဖို့တာဝန်က ဥယျာဉ်မှူးမှာသာ ရှိတာ
ပါ။

‘အမေရော အဖေပါ သဘောတူတယ်’ တဲ့။ နှင်းရဲ့စာ
ရောက်လာတုန်းက သူ့စိတ်သဘောထားကိုဖွင့်ပြောပြီး အမေတို့
ခွင့်ပြုခဲ့တာလေ။

အမေနဲ့အဖေက ကိုယ့်ကို မင်းနဲ့သဘောတူကြတယ်
အခရာ။

ဒါပေမဲ့ ထည့်တွက်စရာတွေရော ထောက်ထားစရာတွေ
ပါ အများကြီးရှိနေတာမဟုတ်လား။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ချာတိတ်မကလေးကို
ဘယ်လိုမျှနာမျိုးနဲ့ ဒီအကြောင်းပြောရဲဖူးမလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကရော သူ့ကိုမြင်သိမြင်ကြမည်နည်း။ ‘ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံတွင်
တဲ့အကောင်’ ဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုး မေးငြိုကြရင် တစ်သက်လုံး
စောင့်ထိန်းလာခဲ့တဲ့သိက္ခာတွေ ဆည်လို့မရနိုင်တော့မှာလေ။

ချစ်ခဲ့ပါတယ် အခရာ...

ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သည်းသည်း နက်နက်နဲနဲ မြတ်မြတ်
နိုးနိုးနဲ့ ငုံထားမတတ် ချစ်ခဲ့မိတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီခံစားချက်ကို ဒီတစ်သက်မပြောဖြစ်ဘဲ ရင်ထဲ
မှာပဲ သိမ်းဆည်းထားချင်ပါတယ်။

ကိုယ်တိုင်ပန်းပျိုးသူဖြစ်ဖေမယ့် ပန်းချိုးသူမဖြစ်ချင်သလို
ကိုယ့်ထက် ဘာမဆိုမြင်တဲ့နေရာက အဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူ ရွေး
ချယ်တဲ့အခါ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ပန်းကလေးကို အနစ်နာခံပြီး လို
လားစွာပေးအပ်ချင်တဲ့စေတနာကို မင်းသိပါလေစ အခရာရယ်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၁)

“နောက်တစ်ယောက်”

“ကုန်ပြီ မမရေ၊ အပြင်က နှစ်ယောက်က ဆေးလာ
ဝယ်ကြတာပါ”

“ဪ”

နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်စဉ် ညရှစ်နာရီခွဲနေပြီမို့လို့
ဆေးခန်းပိတ်ချိန်တန်နေပြီလေ။ လိုက်ကာစကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်
ဆေးအကင်လေးတွေမှာ ဆော့ပင်ဖြင့်ရေးပြီး ဘယ်နနာရီခြား
ဘယ်နလုံးသောက်ပါဆိုပြီးညွှန်းကာ Plastic အိတ်အပျော့လေး
ထဲထည့်ပေးပြီး ပြန်အမ်းငွေပေးနေသည့်အခရားကို ငေးကြည့်နေ
မိပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ပြုံး၍ပြောလိုက်သော်ငြား အပြုံးလေးက အသက်မပါ သလိုပါလေ။ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဒီကလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ စိတ်မချမ်း မသာဖြစ်နေတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပါလိမ့်။

“မပြန်တော့မှာလား၊ ပြန်ရင်ပြန်တော့လေ၊ ခရာလည်း ပြန်တော့မှာပါ”

“ပြန်မှာပါ အခရာရဲ့၊ စောပါသေးတယ်”

လူနာတွေထိုင်စောင့်သည့်ခုံတန်းရှည်မှာပဲ ထိုင်ချလိုက် ပါ၏။ နားထဲမှာ မာလာ့စကားသံကိုသာ အထပ်ထပ်ပြန်ကြား ယောင်မိနေတာလေ။

လူဆိုတာ ကိုယ့်မှာမရှိတဲ့အရာတစ်ခုကို သူတစ်ပါး ဆီမှာရှိရင် လိုချင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါကို 'လောဘ' လို့ခေါင်း၊ ခေါင်းစဉ်တပ်လို့ရတယ်

မှတ်သားစရာစကားစုလေးပါပဲ။ ယုမှာ ဘာမဆို အကုန် လုံးနီးပါး ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်ပေမယ့် အခရာမှာမရှိတဲ့အရာတွေက အများကြီးပါလေ။ အခရာနှုတ်မှ 'လှလိုက်တာ' ဒီနေ့ မမဝတ်

လာတဲ့ လော့ကက်လေး လှတယ်' 'Slimbag လေးက ချစ်စရာ လေး' ဆိုတဲ့စကားမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကြားခဲ့ဖူးပါချေ။

ဒါဆို ယုက ဘာကြောင့် အခရာအပေါ် မနာလိုစိတ်ဖြစ် နေရတာပါလဲ။

'ရွှေ' ဆိုတဲ့အရာ၊ 'ငွေ' ဆိုတဲ့အရာတို့ကို ဘာဆိုဘာမှ မရှိတဲ့ ဒီမိန်းကလေးကိုမှ ကိုနေ့ချစ်ခြင်းတွေ စုပြုကျနေတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

'တန်ဖိုးမရှိပေမယ့် တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်' ဆိုတဲ့ ဖေဖေဆိုးမစကားက တကယ့်အံ့ဝင်ခွင့်ကျစကားပုံတစ်ခုပါပဲ။

သူတစ်ပါးလက်ထဲရောက်မှ 'ငါ့ဟာ' ဆိုပြီးပြန်လုလို့ရ တဲ့အရာမျိုးလည်းမဟုတ်။ နှလုံးသားက ရွေးချယ်တဲ့ချစ်ခြင်းတစ် ခုက ဖူးစာရှင်ရဲမြားတစ်စင်းပဲမဟုတ်ပါလား။

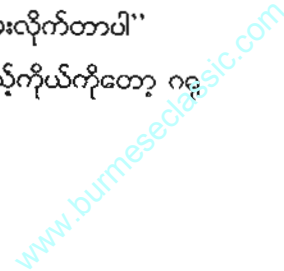
ဘာကြောင့် ချစ်ရတာပါလဲ၊ အကြောင်းပြချက် မလိုအပ် ပါလေ။

“မမ နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဘာလဲ၊ ဘာပြောလိုက်တာလဲ အခရာ”

“မျက်နှာနည်းနည်းနွမ်းနေလို့ မေးလိုက်တာပါ”

မျက်နှာနွမ်းတာချင်းအတူတူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ဂဠု

မထားဘဲ ယုကိုမှသတိထားရတယ်လို့။ စိတ်ထဲမှာမပါပေမယ့် အပြုံးပေါ်အောင်တော့ ယုပြုံးပြမိပါ၏။ ‘မဆိုင်သူကို အပြစ်မဖို့ မိပါစေနဲ့’ ဆိုတဲ့မာလာ့စကားက ရင်ကိုနာကျင်စေသလိုပါလေ။

“ပြောစရာရှိလို့လားဟင်”

“အင်း... ရှိတယ်ဆိုပါတော့”

ခရာက သိမ်းစရာရှိတာတို့ကိုသိမ်းဆည်းပြီး ပြတင်းတံ ခါးတွေကိုပါ ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ကိုးနာရီလောက်မှပြန်နေကျမို့ ဆေး လာဝယ်သူရှိရင် ဝယ်လို့ရအောင် ရှေ့တံခါးကိုတော့ မပိတ်သေး ပါချေ။

ခပ်စောင်းစောင်းနေရာအနေအထား ခုံတန်းလေးမှာ (ယု မျက်စောင်းထိုးနေရာ) ခရာထိုင်လိုက်လေ၏။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ကို ခိုးရှိုက်လိုက်သည့်နှယ်ပါ။ မင်းဆီမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာများ ရှိနေသလဲ အခရာ။

“ခရာလည်း မမကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောစရာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောစရာဆိုတာထက် တောင်းပန်စရာဆို ရင် ပိုမှန်မှာပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြောလေ”

“ရပါတယ်၊ မမအရင်ပြောပါ”

ဦးစားပေးတာပေါ့လေ။ ကိုယ်စိစဉ်ပေးပါလျက် ကိုယ် ပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်ဘဲ ကိုနေလုပ်ပေးသည့်လမ်းအတိုင်းသွား ပြီး အန်တီ့မျက်စိကိုခွဲစိတ်ခဲ့ပြီးတဲ့ကိစ္စကို ကိုနေကိုယ်တိုင် Phone ဖြင့် အသိပေးခဲ့စဉ် အံ့ဩနေမိတာပါ။

သူစိမ်းဆီက အကူအညီမယူပါနဲ့ဆိုသော်ငြား ခရာကို ကူသမျှလူက အကုန်လုံး သူစိမ်းတွေပဲမဟုတ်လား။ ဘယ်သူက ကူ လက်မခံနိုင်တဲ့အခရာက ကိုနေကူညီတာကို လိုလားစွာနဲ့ပင် လက်သင့်ခံခဲ့သတဲ့လား။

‘ဇွဲကူညီမှာကိုတောင် သတိပေးခဲ့တဲ့သူပါလေ။ ဇွဲဆိုလို့ ညကပဲ ရင်ဖွင့်မျက်ရည်ကျခဲ့တဲ့ကောင်လေးကို ချော့မော့ပြောဆို ပြီး အိမ်ပြန်ခိုင်းခဲ့ရတာကိုး။’

“ဇွဲကို မာမိက ခါးခါးသည်းသည်းကန့်ကွက်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုကို အခရာမေမေက သဘောတူတယ်လို့ ဘာကိုပြောတယ် တဲ့”

ဆိုပြီး မျက်ရည်တပေါက်ပေါက်ကျခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဘယ်ကြောင့်များ ယောက်ျားလေးတွေ မျက်စိကျစရာကောင်း တဲ့မိန်းကလေးအဖြစ် ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ခဲ့ရတာပါလဲ အခရာ။

www.burmeseclassic.com

“အခရာပဲ အရင်ပြောပါ”

“ခရာကိုခွင့်လွှတ်ပါ မမ”

“ဘာရယ်”

“ခရာ အနားအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ခရာ... ခရာ မလိုချင်ပါဘဲ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို လက်ခံခဲ့ရလို့ပါ။ ပြီးတော့”

လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာလေ၏။ ပြောမယ်ဆိုမှတော့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြောရတော့မှာပါလေ။

“ပြီးတော့ အဲဒီလူက မမရဲ့... မမရဲ့ ကိုနေဝန်းနီဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကိုနေ! ကိုနေနဲ့မမက... ကိုနေနဲ့မမက ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး အခရာရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ခရာကတော့ သက်ဆိုင်တယ်လို့ပဲ ယူဆထားပါတယ် မမ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

ထပ်ပြောမိပြန်၏။ မျက်နှာပူလွန်းလို့ပါလေ။ မမရင်ထဲ

ရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ခရားကိုမှချစ်နေတယ်ဆိုတာကို မမသာသိရင် မမကို ဘယ်လိုမှမကြည့်ရဲတော့မှာအမှန်ပါပဲ။

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် အခါခါတောင်းပန်နေရတာလဲ အခရာရဲ့”

“ခရာ... ခရာ အလုပ်ထွက်တော့မယ်”

“ဘာရယ်”

“ထွက်ခွင့်ပြုပါ။ ဟိုလေ၊ မမ နေ့ကပ်ထပ် နာစွဲ မရောက်သေးတဲ့အချိန်ဆီတော့ ခရာ လုပ်ပေးပါမယ်”

ရှောင်ပြီပေါ့။ ဘာလို့ရှောင်ချင်ရတာပါလဲ။ ယုဆေးခန်းထက်ပိုရိုကောင်းတဲ့နေရာမျိုးမှာများ ရနိုင်လို့လား။

“မသေဘောမတူဘူး အခရာ”

“မမ”

“မမပြောစရာရှိတာ ပြောတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခရာမှာ တကယ်လို့ချစ်ရမယ့်သူမရှိသေးဘူးဆိုရင် ကိုနေ့ကိုစဉ်းစားပေးလိုက်ပါ”

“ရှင်! ဟင်”

မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ရချေပြီ။

သိနေလို့လား။ အစ်ကို ကြီးရဲ့... ချက်ကို မမ ဘယ်လို သိလို့ အခုလိုပြောရတာပါလိမ့်နော်။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ လေ။

“မမ အဲဒါကလေ”

“ကိုနေက အခရာကိုစိတ်ဝင်စားနေပါတယ်ဆိုပြီး မမ ကိုပြောလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ မမရဲ့။ အစ်ကိုကြီး နဲ့ခရာက အဆင့်အတန်းမှမတူဘဲဟာ”

“အစ်ကိုကြီး ဟုတ်လား”

“အဲ... ဟိုလေး အစ်ကိုကို အစ်ကိုလို့ခေါ်တာမို့ မမ ရဲ့ကိုနေဝန်းနီကို အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်မိတာပါ”

မမက တဟင်းဟင်းရယ်လေပြီ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒါလေး ခေါ်မိတာနဲ့ နောက်ခရာလို့များ သွားထင်နေပြီလား။ ဘာမှားလို့ လဲနော်။ အစ်ကိုကြီးအရွယ်မို့ အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ။

“အဆင့်အတန်းဆိုတာ ဘာလဲ အခရာ”

“ရှင်”

“ဂုဏ်လား ငွေလား ပညာလား”

“အများကြီးပေါ့ မမရဲ့”

“မမကတော့ လူတွေသတ်မှတ်တဲ့အရာလို့ပဲ ယူဆပါ တယ်”

ပြောတာတော့ မှန်ပါရဲ့လေ။ ခရာက မမလိုပညာတွေ အများကြီးတတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘဲ။ စကားလုံးတွေမကြွယ်ဝဘူး မမယုသိကီ။

“အချစ်မှာ အဆင့်အတန်းတွေ ဂုဏ်ထူးကာသနတွေ ငွေ ကြေးဥစ္စာတွေမရှိဘူး အခရာ။ အချစ်မှာအချစ်ပဲရှိတယ်”

“ရှင်!”

“ဒီတော့ အချစ်လို့ပဲ ရိုးရိုးလေးတွေပြီး ကျွန်တာကို ဆပ်မိုနိုမိုနိုလေးပဲ ထားတတ်မယ်ဆိုရင် အခရာရဲ့အစ်ကိုကြီးကို အခရာချစ်လာနိုင်မှာပါ”

အံ့ဩမှင်သက်စွာဖြင့် မမကိုအငေးသားကြည့်နေမိပါ၏။

“အခရာရဲ့အစ်ကိုကြီး တဲ့။ ခရာဖြင့် ဒီလိုတစ်ခါမှဆွဲပြီးမတွေးတတ် ခဲ့တာလေ။

“ဟဲ့လို့”

Phone မြည်သံကြောင့် မမဖွင့်နားထောင်လိုက်သဖြင့်
စကားပြတ်သွားချေပြီ။ မမက ခရော့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်
လေ၏။

“မပိတ်သေးဘူး။ ရှိသေးတယ်။ ယုလည်းအခုပဲပြန်တော့
မှာ။ လာခဲ့လေ၊ မှီတာပေါ့”

Phone ကိုပိတ်လိုက်ပြီး မမ ထရပ်လိုက်လေ၏။ ပြီး
တော့ ခရော့ကိုမျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်လေသည်။

“အသက်ရှည်ဦးမယ်... သိလား။ အခရော့အစ်ကိုကြီး
ရောက်ခါနီးနေပြီ”

“ရှင်!”

“သူလာနေပြီတဲ့”

“မဖြစ်ဘူးနော်၊... မဖြစ်ဘူး”

“သွားပြီ အခရော့ရေ”

မမက အတွင်းခန်းထဲဝင်ကာ Slimbag ယူပြီး ကား
စက်နှိုးမောင်းထွက်သွားချေပြီ။ ဒုက္ခပဲ... ဒုက္ခပဲ။ သူလာနေ
ပြီတဲ့။ ဘာလို့များ ဆေးခန်းမပိတ်သေးဘူးလို့ ပြောရတာပါလဲ။
ခရော့ကိုချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောသွားတဲ့သူ့မျက်နှာကို ခရော့က ဘယ်
လိုကြည့်ခဲ့တော့မှာလဲလေ။

အမြန်လို အနေဖြစ်ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း စီးပိတ်စဉ်
ခလုတ်ကကိုက်၊ ဆေးခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြန်တော့လည်း
သော့ပေါက်က ပြောင့်ပြောင့်မဝင်။ ငါနော်... တောက်!

သော့ခတ်ပြီး ဆေးခန်းဘေး သော့ခတ်ရပ်ထားသည့်
စက်ဘီးကို ဒေါက်မြှုတ်၍ သော့ဖွင့်စဉ် မှောင်နေတာမို့ မမြင်ရ
၍ ဓာတ်တိုင်မီးဖြာနေသည့်နေရာသို့ ဆွဲထုတ်ကာ သော့ပေါက်
ထဲသို့ သော့တံကို လက်တုန်တုန်ဖြင့် ထိုးဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ထောက်! ချွင်!”

“ဟောထော်”

ဖြစ်လည်းဖြစ်တတ်ပါရဲ့။ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့်
သော့ဖွင့်ခိတာမို့ လက်ထဲကသော့တွဲက လွတ်ကျကာ မြောင်းပေါ်
မှ သံပြားပေါ်ကျပြီး တစ်ဆင့်ပြုတ်ကျကာ လျှော့ပြီး မြောင်းပုဂံ
ထဲသို့ ကျသွားချေလေပြီ။

“ဒုက္ခပဲပဲ”

ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် မြောင်းထဲသို့ ပြူးပြဲရှာပေမယ့် ရေစီးနေသည့်
မြောင်းထဲကို ဘာမှမမြင်ရပါချေ။ ဘေးနားသို့ ကားတစ်စီး ရပ်
လိုက်သဖြင့် လန့်ဖြန့်ကာ အထ၊ ထိန်းကိုင်ထားသည့်စက်ဘီးက
Platform ပေါ် လဲလေ၏။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ အခရာရဲ့၊ ကိုယ်က မမိတော့ဘူးလို့ထင်လိုက်တာ။ တော်သေးတာပေါ့၊ မပြန်ခင်လေးမိလို့”

ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် အခရာက စက်ဘီးကိုပြန်ပြီး ထောင်လိုက်တာမို့ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးကို မှီးရောင်အောက်မှာ သူတွေ့လိုက်ရလေ၏။ အလို! ဘာကြောင့်များ သူ့လဝန်းလေးက ငိုမလိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အခရာ။ ပြောပါဦး”

“ပျောက်သွားပြီ”

“ပျောက်သွားပြီ! ဘာပျောက်တာလဲ၊ ငိုက်ဆံအိတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သော့”

“သော့ . . . ဆိုင်သော့လား”

“ဆိုင်သော့ရော စက်ဘီးသော့ပါ တွဲခတ်ထားတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့။ မြောင်းထဲကိုပြုတ်ကျသွားတာ မမြင်ရတော့ဘူး”

ငိုသံပင်ပါလာအောင်ပြောနေတာမို့ သူ့ရယ်ချလိုက်ချင်ပေမယ့် ပြုံးတုံ့တုံ့တော့ဖြစ်သွားရတာပါလေ။ သော့ပျောက်လို့ ငိုတဲ့ချာတိတ်မလေးဆိုပဲ။

“သော့ပျောက်တာ ပြန်လုပ်လို့ရပါတယ် အခရာရယ်။

ငိုစရာလား”

“အိမ်ရောက်ရင် မေမေက နမော်နမဲ့နိုင်လို့ဆိုပြီး ဆူမှာ”

“အန်တီဆူမှာစိုးရင် ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟင်!”

“လန့်သွားလား၊ ကိုယ်ပြန်လိုက်ဖို့ပေးမယ်ပြောတာပါ အခရာရဲ့။ ကြည့်ပါဦး၊ ဒါလေးပြောလိုက်တာနဲ့ မျက်စိမျက်နှာက ပျက်ပြီ”

“မလိုက်ပါဘူး”

“ကိုယ်နဲ့မလိုက်ရင် ဒီနင်းလို့မရတဲ့စက်ဘီးနဲ့ ဘယ်လိုပြန်မလဲ . . . ပြော”

ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ မျက်နှာငုံနေပြန်တာမို့ သူ့ကြည့်လိုက်မိပါတ်။ နေ့စဉ်လုပ်နေကျအလုပ်ကို ဒီလိုနမော်နမဲ့နိုင်အောင် သူမမည်သို့ဖြစ်ရပါသနည်း။ သူ့ကြည့်နေမှန်းသိ၍ထင်၊ ခေါင်းကိုငုံသည်ထက် ပိုငုံထားလိုက်တာလေ။

“ဒီတိုင်းပဲ ရပ်နေတော့မှာလား၊ အဲဒါနဲ့ ဆယ်နာရီလည်း

ထိုး၊ လမ်းမှာကားမရှိ ဘယ်သူမှမရှိ”

“လိုက်မယ် . . . လိုက်မယ်”

“တကယ်လား”

“ဟင်! အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆို”

“အင်းလေ၊ ကိုယ်က ဘာပြောနေလို့လဲ”

“ဒီစက်ဘီးက”

“ဒီလောက်စုတ်နေတာ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပါ”

“အို! ဘာလို့လွှင့်ပစ်ရမှာလဲ”

“အလကားစတာပါ အခရာရယ်၊ ကားနောက်ဖုံးထဲ ဖြစ်အောင်ထည့်ရမှာပေါ့။ ပေး. . .”

စက်ဘီးကို ကားနောက်ဖုံးထဲထည့်ပြီး ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးတော့ တွန့်ဆုတ်စွာဖြင့် ထက်လေ၏။ ကားကိုခပ်မှန်မှန် မောင်းခဲ့စဉ် မျက်နှာလွှဲထားသည့်ခံကောင်မလေးကို စချင်လိုက်တာလေ။

“အိမ်ပြန်မပို့ဘဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုခေါ်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မလိုက်ဘူးနော်. . . မလိုက်ဘူး”

“မေမေက တွေ့ဖူးချင်လို့တဲ့ အခရာရဲ့”

“မလိုက်ပါဘူးလို့ဆို”

“ခဏလေးပဲလေ၊ ပြီးရင်ပြန်ပို့မှာပေါ့”

“ခဏလည်းမရဘူး”

“ခဏမရရင် တစ်သက်လုံးအပိုင်သိမ်းထားလိုက်မယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ”

“အစ်ကိုကြီးနော်၊ ခရာကိုကူညီတယ်ဆိုပြီး အဲဒီလိုပိုင်စိုးပိုင်နှင်းမလုပ်ပါနဲ့”

“ဟောဗျာ! ကိုယ် ဘယ်မှာပိုင်စိုးပိုင်နှင်းလုပ်ဖူးလို့လဲ”
မျက်စောင်းက ဖျပ်ခနဲရောက်လာလေ၏။ ခုတလော

သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးတဲ့ ခရာမျက်စန်းတောက်တောက်လေးကို မကြာခဏမြင်ယောင်ပြီး တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြုံးနေမိတာကြာပြီလေ။

“ဘာမလုပ်ရမှာလဲ၊ မေမေ့ကို ဆေးရုံပို့တုန်းကရော၊ ခွဲစိတ်ပေးတုန်းကရော၊ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့တုန်းကပါ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းမဟုတ်လို့ ဘာလဲ. . . ပြော”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ဖြင့်သိတောင်မသိလိုက်ဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်လိုက်ပို့တုန်းက ခြံထဲကမန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ဘာများပြောခဲ့မိပါလိမ့်”

မျက်နှာ ဖျန်းခနဲနီရဲသွားလေ၏။ ရှက်ပေမပေါ့။ သူချစ်စကားပြောခဲ့တာကို အခရာမှတ်မိသွားလို့ပါလေ။

“မသိဘူး”

“ဘာလို့မသိတာလဲ၊ အကုန်လုံးတော့ မှတ်မိနေပြီ”

“မသိပါဘူးလို့ဆို”

“မသိဘူးလား။ ဒါဆိုရင် ကားပြန်လှည့်လိုက်မယ်လေ။

ဒါမှ မေမေဆီရောက်အောင်”

“အစ်ကိုကြီးနော်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“အဲဒီလိုတစ်သက်လုံးခေါ်သွားနိုင်မလား”

“ဟင်”

“အစ်ကိုကြီးလို့လေ”

နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားပြန်လေ၏။ Platform ဘေးနားမှာ ကားကို သူ့အရှိန်လျှော့ရပ်လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးကျယ်ကာ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ကားလား၊ အင်း... ရပ်သွားတာလေ”

“ဘာလို့ရပ်သွားတာလဲ”

“ရပ်သွားရတာလား၊ ကောင်မလေးဆီက ခေါင်းညှိတ်ရင် ဆက်သွားမယ်ဆိုလို့လေ။ ညှိတ်မှာလား”

“မသိဘူး”

“ဒါဆို ဒီအတိုင်း တစ်ညလုံး ထိုင်နေရုံပဲပေါ့”

မျက်လုံးကလေးပိုင်းလျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဒီလှည့်ကြည့်ကာ အကျပ်ရိုက်နေသည့်မိန်းကလေးကို သူ့ချစ်စနိုးဖြင့် ကြည့်နေမိပါ၏။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်ပေမယ့် ချစ်လွန်းလို့ဆိုတာကို နားလည်ပေးပါ ချာတိတ်ရယ်။

“အင်း”

“ဘာအင်းတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်မယ်လို့ ပြောတာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ချစ်တယ်လို့ပြန်ဖြေတာမဟုတ်ဘူးလား”

“အစ်ကိုကြီးနော်၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

သူကားစက်နှိုးစဉ် စက်သံရပ်သွားတာမို့ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည့်ကောင်မလေး၏ပါးပြင်ကို အသည်းယားစွာဖြင့် ဖျပ်ခနဲနမ်းရှိုက်လိုက်မိလေ၏။

သိပ်ချစ်လို့ပါ အခရာရယ်...။

ပြီးပါပြီ။